

LiTeRaTeCa

REVISTA ELEVILOR

Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții, Iași

nr. 7

aprilie 2026

Primăvara vine
cu noi începuturi!

Concursuri,
evenimente și excursii!

Cele mai tari idei
ale liceenilor!

Echipa redacțională

Redactor-șef: Andrei Ștefan Oprea, XII C

Redactor-șef adjunct: Ruslana Botea, XI C

Secretar general de redacție: Daniel Aftemi, X A

Graphic designer: Andrei Oprea, XII C (editare, conceptualizare copertă)

Redactori și reporteri: Milena-Florina Țețu, X B, Daniel Aftemi, X A, Adelina Ioana Niță, IX B, Lavinia Grecu, XI C, Eduard Anghelache, XII B, Bogdan Cristian Iosif

Scînteie, XII A, Romina Popov, X E, Mădălina Florea, X A, Delia Andreea Tudose, X C, Emilia Ștefania Rotaru, XI C, Vladislav Spânu, XI E, Acatrinei Darius Teodor, IX B,

Fotoreporter: Nicu Vlad Svartz, XII B

Tehnoredactare computerizată: Andrei Oprea, XII C, Toderașcu Tiberiu Andrei, IX B

Director: prof. dr. ing. Anca Eugentina Roznovan

Director adjunct: prof. ing. Petronela Simion

Coordonatori: bibl. prof. Claudia Fotache, prof. Alma Brumă

LiTeraTeCa (Iași)

ISSN 2972 - 1318 ISSN-L 2972 - 1318

CUPRINS

3

CUVÂNT ÎNAINTE

5

ARGUMENT

7-55

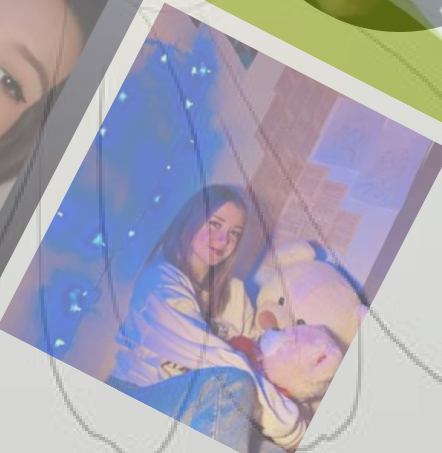
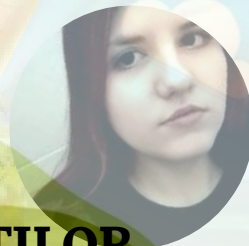
LITERATECA ARTIȘTILOR

56-83

LITERATECA REPORTERILOR

84-122 **LITERATECA CITITORILOR**

123-146 **LITERATECA PASIONAȚILOR**

Cuvânt înainte

**prof. ing. dr. Anca Eugentina Roznovan,
director al LTTC Iași**

*„Să nu lăsăm cuvintele nici să doarmă, nici să amortească...
Ele sunt comoara noastră de mare preț.” Tudor Arghezi*

Dacă ne gândim la forța cuvântului scris de a învinge timpul, o revistă școlară poate însemna foarte mult într-o lume cu valori incerte...

O publicație școlară constituie, în fond, o modalitate excelentă de exprimare, oferită deopotrivă elevilor și profesorilor, un spațiu comun de analiză și introspecție, unde barierele catedrei se estompează, granițele dintre elevi și mentori sunt disipate, iar demersul lor cu tentă jurnalistică se unește într-un efort comun, pe o scenă a cuvintelor, expresie a nevoii universale umane de învățare continuă și de cunoaștere.

Ideea realizării unei reviste școlare proprii stăruia de multă vreme în gândurile noastre, primii pași pentru acest proiect au fost parcurși la început ca idee.

Suita densă și diversificată de evenimente, rezultatele și performanțele școlare ale liceului nostru – ca efect al unor reflexe pedagogice consolidate deja - trebuia să-și găsească un loc de ilustrare, altul și altfel decât cel din prezentările rigide, statistice, din rapoartele specifice.

Prin structura sa caleidoscopică – așa cum s-a convenit a fi structurată – revista vizează obiective pedagogice, culturale, estetice și informative, se adresează și invită la colaborare pe toți cei ce au sau nu legătură directă cu școala noastră: elevi, profesori, părinți deopotrivă. Creațiile literare, artistice, informațiile, reflecțiile și chiar sugestiile ce se vor regăsi în paginile ei, venite prin extensie și diversitate de autori, se vor constitui într-un „portret de școală” definitiv.

Înflăcărea specifică începuturilor e mobilizatoare și reprezintă o importantă oportunitate, atât pentru dezinvoltă cât și pentru timizi, de etalare a gândirii și gândurilor, stimulând exercițiul comunicării. Cred că revista noastră va stârni curajul manifestării publice, de expunere a potențialului creativ, și nu numai, și va oferi spațiu de formulare atât a certitudinilor cât și (de ce nu?) a amăgirilor.

Considerând că cel mai vizat eșantion al revistei este reprezentat de școlari, sugerez cititorilor să intre în paginile acestei reviste cu oarecare indulgență, acceptând, după caz, fireasca și frumoasa inconștiență specifică vârstei, identificând prioritar entuziasmul, sinceritatea gândurilor, mesajul intenționat.

Doresc nou înființatei noastre reviste școlare, pe care o intitulăm metaforic și sugestiv „LiTeraTeCa”, să adune-n paginile ei multe informații și creații alese, gânduri și idealuri ce vor atinge orizontul râvnit, însoțind credincios și simbiotic școala noastră.

Ca dascăli, ne situăm de partea sprijinirii acestui demers creator, pentru că este menirea noastră, dar și pentru că desăvârșirea educației tinerilor se realizează prin căutări, întrebări și răspunsuri pe care le poate naște o revistă creată, cultivată și lăsată moștenire viitorului de o mână de oameni care cred în ea.

De aceea, „LiTeraTeCa” este un simbol al culturii liceale și locale, din care își trage sevele.

Argument

„Prin cuvinte, mintea prinde aripi.” Aristofan

De ce... o revistă școlară?

- Pentru că ne dorim „o carte de vizită”.

Am creat revista școlară, intitulată „LiTeraTeCa”, din toată inima și cu multă dragoste pentru școala noastră. Apariția revistei liceale este un prilej de bucurie imensă atât pentru cadrele didactice, cât și pentru elevii dornici de a-și așterne gândurile, idelile, emoțiile și visurile în paginile acesteia, care au prins astfel aripi. Alături de dascălii noștri, care ne încurajează, revista își propune să stimuleze și să valorifice potențialul artistic al elevilor.

- Pentru că ne dorim să formăm un curent de informare și mediatizare a activităților desfășurate în școala noastră. Dorința noastră de a ne face cunoscute ideile, și în același timp realizările, precum și pregătirea și capacitatea de exprimare, au dus la mobilizare pentru a scoate o revistă proprie. Așa a apărut LiTeraTeCa.

- Pentru că ar putea constitui un mijloc de a dialoga cu generațiile viitoare. Totodată, revista reprezintă o legătură cu trecutul, odată ce noi, elevii de astăzi, vom părăsi băncile acestei instituții.

- În fiecare număr încercăm să aducem ceva nou, astfel încât să ne apropiem de o publicație profesionistă, să placă și să fie utilă, iar conținutul este conceput pentru a atrage. Cu siguranță că vom continua să cuprindem în aceste pagini, și în numerele viitoare, toată activitatea școlii, fiindcă suntem convinși că revista ne reprezintă!

Ne-am propus ca obiectiv pe termen lung să realizăm o revistă „puternică” și comparabilă cu cele mai prestigioase și de tradiție reviste ale adolescenților.

Ne străduim să fim la înălțimea exigențelor și așteptărilor cititorilor noștri.

Revista aceasta a adunat în jurul ei din ce în ce mai mulți oameni. Și mai ales oameni tineri. LiTeraTeCa a coagulat deja un anume entuziasm, o efervescență de a fi activ, creativ, divers, viu. Faptul de a chema oamenii mici și mari să participe la revista aceasta, să se exprime valoros și autentic a avut reacții peste așteptări. Nu putem decât să le mulțumim acestor oameni care au avut încredere în noi și au consimțit să participe la LiTeraTeCa.

- Acum vom lăsa paginile, deloc puține, ale revistei să vorbească. Pretexte de lectură, deci.

Vă rugăm să pășiți cu încredere în această călătorie a sensibilității și a cunoașterii.

Vă dorim lectură frumoasă, cu multe zâmbete de încântare!

Colectivul de redacție

Performanță, educație, dedicare și talent. Toate acestea alcătuiesc revista Liceului Tehnologic de Transporturi și Construcții Iași, numită pe scurt LiTeraTeCa.

Cu un colectiv format din 13 elevi ai liceului, revista a hotărât să readucă în atenția colegilor, dar și a tuturor liceenilor ieșeni, sub un aspect modern, realizările, preocupările și pasiunile acestei echipe cu vechi tradiții, numită LTTC Iași.

Colectivul redacțional este format din elevi care abia au călcat pe treptele liceului, dar și din adolescenți ce au gustat deja din viața de licean, iar în scurt timp vor trebui să hotărască pe ce cale o vor lua.

Revista are caracter educativ și conține subiecte de interes pentru elevii școlii; tot ce e în strânsă legătură cu interesele elevilor, de la cele mai importante evenimente la care participă școala, implicit elevii și profesorii, până la literatură, științe exacte sau tehnologie.

Obiectivul pe care revista își dorește să-l atingă e acela de a oferi elevilor liceului nostru altceva, pe lângă lecțiile predate zi de zi de către profesori. Revista este scrisă de elevi, pentru elevi și va fi o sursă de „hrană a minții”, dar și de relaxare în timpul liber.

Publicația își dorește să oglindească viața de liceu chiar prin ochii elevilor săi, fapt evidențiat și prin acronimele din numele revistei: LiTeraTeCa.

Vrei să faci parte din echipa noastră? Trimite-ne un email cu un text scris de tine (articol, eseu, prezentare de carte etc.) pe adresele:
claudia_fotache@yahoo.com și alma_bruma@yahoo.com.

Vă urăm lectură plăcută și dacă aveți poezii, proză, eseuri, texte cu caracter științific, comentarii critice, desene, fotografii sau orice alte creații pe care credeți că vreți să le împărtășiți cu ceilalți colegi, vă rugăm să ni le trimiteți la adresele indicate.

Numărul 8 este deja în lucru!

Exelență pe urmele Luceafărului Elevii noștri, premiați la Ateneul din Iași

Sala de spectacole a Ateneului din Iași a răsunat de sensibilitate și talent, găzduind cea de-a XXIII-a ediție a Concursului de interpretare din lirica eminesciană „Floare Albastră”.

Organizat de Liceul „Profesor Mihai Dumitriu” din Valea Lupului, evenimentul a stat sub tema sugestivă: „Pe urmele Luceafărului - un dialog peste timp”.

Într-o competiție strânsă, desfășurată pe data de 15 ianuarie 2026, elevii noștri din clasa a X-a au reușit să se impună la secțiunea Recitare, ducând mai departe moștenirea geniului nostru național prin interpretări de excepție.

Rezultate obținute:

Aftemi Daniel (clasa a X-a) – Premiul I

Prin stăpânirea artei recitării, Daniel a reușit să creeze acel „dialog peste timp” căutat de tema concursului, obținând recunoașterea maximă a juriului. A recitat poezia *Singurătate*.

Țența Milena (clasa a X-a) – Premiul al III-lea

Milena a oferit un moment plin de emoție, demonstrând o înțelegere profundă a universului eminescian și o prezență scenică remarcabilă. A recitat poezia *Basmul ce i l-aș spune ei*.

Participarea la un astfel de eveniment de tradiție, aflat deja la a 23-a ediție, subliniază dedicarea elevilor noștri față de valorile culturale și dorința lor de a onora memoria celui mai mare poet al românilor chiar în inima culturală a Iașului.

Felicitări tinerilor noștri pentru aceste performanțe deosebite!

LiTeraTeca artiștilor se derulează sub semnul
lui Nichita Stănescu:
„Numai cuvintele zburau între noi, înainte și înapoi”.

LiTeraTeCa artiștilor

Exelență pe urmele Luceafărului
Elevii noștri, premiați la Ateneul din Iași

(echipa redacțională)

Ziua Culturii Naționale

Celebrată la Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții

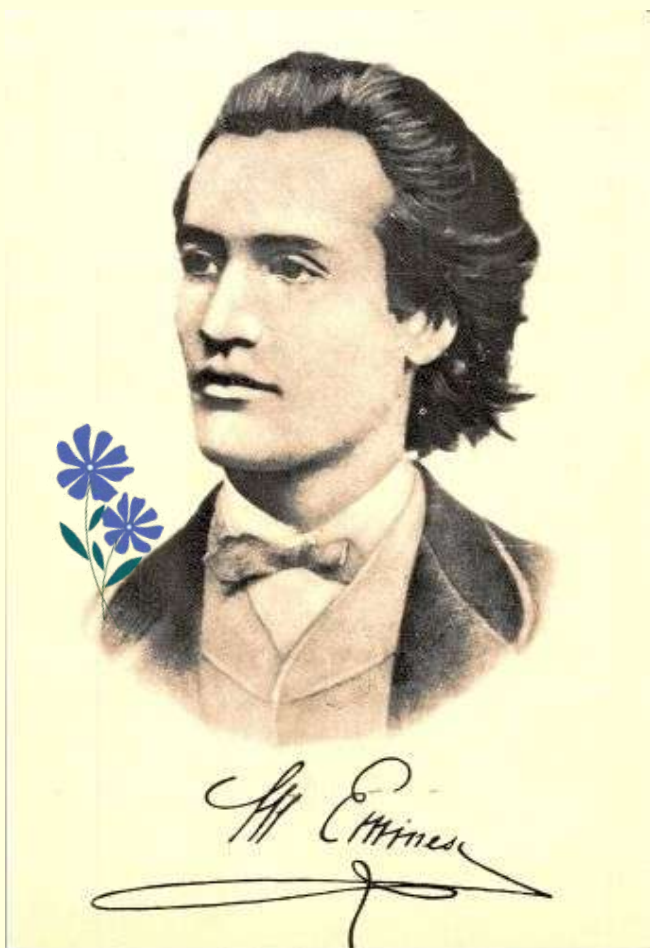
Cu ocazia Zilei Culturii Naționale și a aniversării nașterii lui Mihai Eminescu, Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții a organizat o activitate culturală și o expoziție dedicate poetului național, deschise comunității locale.

Elevii și profesorii au adus în prim-plan viața și opera eminesciană prin lecturi de poezie, prezentări tematiche, afișe, creații artistice originale de poezie și muzică.

Expoziția a inclus volume de poezie, afișe, citate ilustrate și lucrări realizate de elevi, oferind vizitatorilor o perspectivă actuală asupra valorilor culturii române.

Prin această inițiativă, Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții își reafirmă interesul pentru cultură și educație, marcând Ziua Culturii Române într-un mod deschis dialogului cu comunitatea locală.

(echipa redacțională)

Ziua Culturii Naționale

Creății ale elevilor liceului dedicate Lui Mihai Eminescu

Reverie

Ruslana Botea, clasa a XI-a

Mă-mbăt cu răcoarea
Ce-mi alintă pielea.
Sub Tei –
doi îndrăgostiți.
Luceferi visători îmi arată calea
În seara trecerii.
Dar eu îi văd doar pe ei.
În briza așteptării
Simt miros de Eminescu...
Pe lacul codrului, în liniște,
Plutesc simfonii divine.
Stele cad, căci nu au loc
Pe cerul puțin cam strâmb.
Vor să ajungă și ele flori.
M-asaltă iarăși dorul...
În parfum de tei
Închid ochii, ca să văd
Doi îndrăgostiți.

Vis

Milena Țența, clasa a X-a

Atât de firesc calci pe colț de stea,
În nopți cu lună.
Dispari și devii vânt
Prin plete de trestii alintate de lac.
Iar părul tău de neguri
Cotropește vuietul brizei reci.

Cu glas de codru
Tu iar chemi harpa
Și respiri sonete.
Cazi apoi în derivă
Și te răsucești în dor
Pe firave mâini.

Poet

Andrei Ștefan Oprea, clasa a XII-a

Atât de firesc
Calci pe colț de luceferi,
Dispari și devii vânt.
Iar părul tău de neguri
Se încleștează
În umbrele din lacul visat.
În glas de codru
Tu iar chemi harpa
Și respiri sonete
De firave mâini.
Cazi apoi în derivă
Și te răsucești în dor.

Odă pentru tine

Greco Lavinia, clasa a XI-a

Străbați gânduri în nopți mute
Cu greutatea ta ușoară.
Străbați codrul cu mirosul tău
Și cu ploile din urma ta.
Ești în răcoarea serii
Ce-mi urcă pe piele
Mai ales noaptea,
Când lacul se-aprinde.
Ești în ritmul muzicii surde.
Cu note înalte îmi tremuri inima,
Cu note joase îmi luminezi
Amintiri cu luceferi.
Străbați simțuri cu sânge bubuitoare
Și faci culcuș iubirii.
Și ea se-ntinde atât de ușor
Pe toate cele șapte coline.

Ziua Culturii Naționale

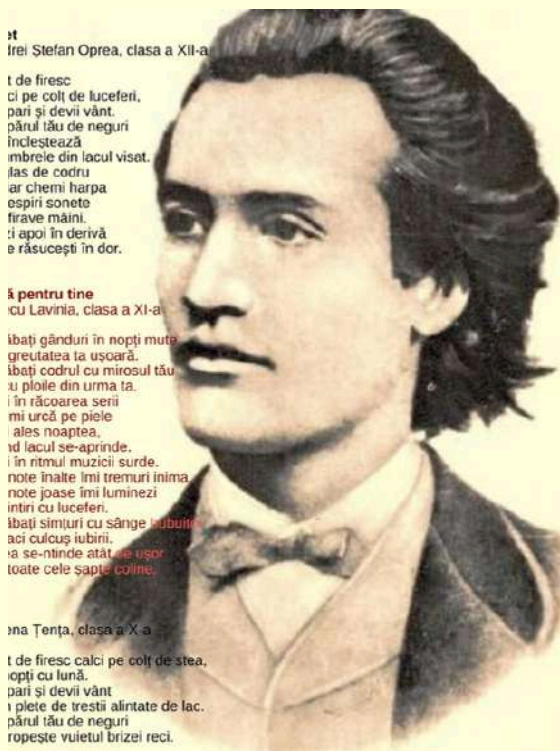
Creații ale elevilor liceului dedicate Lui Mihai Eminescu

Dor de tine

Robert Cantea, clasa a X-a

Trecând pe vechile cărări
 Mi-am adus aminte
 De tine.
 De acel codru:
 De lacul lui albastru,
 De acea îmbrățișare,
 De acel sărut.
 De starea de grație
 De pe alei.
 Trecând pe vechile cărări
 Îmi este dor
 De tine.

Trecând pe vechile cărări
 Mi-am adus aminte
 de tine.
 De-acei luceferi,
 De-acel vânt rece,
 De-acele petale
 suferinde
 De-aceia ultimă zi,
 De-aceia uitare.
 Trecând pe vechile cărări
 Îmi este dor
 De tine.

Proiect „Săptămâna Iubirii”

În perioada 23 februarie - 6 martie 2026, liceul nostru a derulat un proiect de suflet, „Săptămâna iubirii”, care a urmărit promovarea valorilor tradiționale și a respectului pentru acestea, dar și dezvoltarea abilităților de relaționare între instituțiile școlare.

Proiectul reprezintă prima ediție a concursului școlar „Săptămâna Iubirii”, organizat la începutul anului 2026. Acesta s-a adresat elevilor de clasa a VIII-a din școlile gimnaziale și celor de clasa a IX-a din liceele și colegiile tehnice din județul Iași.

Competiția a fost organizată pe trei secțiuni distincte:

Desen: Participare indirectă.

Mesaje/Scrisori de dragoste: Participare indirectă.

Recitare poezii de dragoste: Participare directă, sau înregistrări video.

Concursul a atras elevi din mai multe instituții de învățământ, precum:

Școli Gimnaziale: „Dimitrie A. Sturdza” Iași, „I. Ghica” Iași, Grozești, „A. Vlahuță” Iași.

Licee și Colegii: Colegiul Tehnic „Ghe. Asachi”, Colegiul Economic „Virgil Madgearu”, Liceul Tehnologic Vlădeni, Colegiul Tehnic „Mihail Sturdza”, Școala Profesională „Ionel Teodoreanu”, Victoria, Liceul Teoretic „Alexandru Ioan Cuza”, Iași.

Proiectul a fost coordonat de o echipă de management formată din directorii prof. dr. ing. Anca-Eugentina Roznovan și prof. ing. Petronela-Gabriela Simion, alături de profesorii organizatori: Alma-Beatrice Brumă, Iuliana-Camelia Cernahuz, Roxana-Mihaela Gavrilaş și Ionel-Ciprian Rusu.

Îi felicităm pe toți participanții și îi așteptăm la edițiile viitoare!

Tabel nominal cu elevii premiați la concursul “Săptămâna iubirii”

Secțiunea desene

Nr. crt.	Numele și prenumele elevului	Clasa	Școala de proveniență	Profesor îndrumător	Premiul acordat
1.	Obreja Victoria	a VIII-a	Școala Gimnazială “Dimitrie A. Sturdza” Iași	Oprea Alina Gina	I
2.	Băzgă Diana Elena	a VIII-a	Școala Gimnazială “I. Ghica” Iași	Oprea Alina Gina	II
3.	Vieru Măriuca	a IX-a	Colegiul Tehnic “Ghe. Asachi” Iași	Vieru Mariana	III
4.	Tudose Ionuț	a VIII-a	Școala Gimnazială Grozești	Mihalache Maria	Mențiune
5.	Muntenașu Elena	a VIII-a	Școala Gimnazială “Dimitrie A. Sturdza” Iași	Oprea Alina Gina	Special
6.	Buruiană Lorena Elena	a VIII-a	Liceul Tehnologic Vlădeni	Gherghel Maria Luminița	Special
7.	Neculcea Gabriela Cristina	a IX-a	Colegiul Economic “Virgil Madgearu” Iași	Coțovanu Alexandrina	Special

Proiect „Săptămâna Iubirii”

Tabel nominal cu elevii premiați la concursul “Săptămâna iubirii”

Secțiunea Mesaje

Nr. crt.	Numele și prenumele elevului	Clasa	Școala de proveniență	Profesor îndrumător	Premiul acordat
1.	Olăeriu Iuliana	a IX-a	Colegiul Economic “Virgil Madgearu” Iași	Perju-Dăscăleanu Alina Georgiana	I
2.	Ciocan Georgiana	a IX-a	Colegiul Tehnic “Ghe. Asachi” Iași	Epure Eugenia Oana	II
3.	Bartic Antonio Claudio	a VIII-a	Școala Gimnazială Grozești	Mihalache Maria	III
4.	Pascal Alessia Ștefania	a IX-a	Liceul Tehnologic Vlădeni	Gherghel Maria Luminița	Mențiune
5.	Banu Răzvan	a IX-a	Colegiul Tehnic “Mihail Sturdza” Iași	Stoica Maricica	Special
6.	Pintilie Roxana	a VIII-a	Școala Gimnazială “A. Vlahuță” Iași	Nistor Laura	Special
7.	Biliuță Iulia	a IX-a	Colegiul Tehnic “Ghe. Asachi” Iași	Popovici Anca Simona	Special

Secțiunea – Recitare de poezii

Nr. crt.	Numele și prenumele elevului	Clasa	Școala de proveniență	Profesor îndrumător	Premiul acordat
1	Micu Cosmin	a IX – a	Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași	Cernahuz Camelia	I
2	Urmă Simina	a IX – a	Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași	Bolborici Cristina	II
3	Cojocaru Denisa Ștefana	a IX – a	Colegiul Economic “V. Madgearu” Iași	Coțovanu Alexandrina	III
4	Lupu George	a IX – a	Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași	Cernahuz Camelia	Mențiune
5	Lazăr Andrada Sânziana	a IX – a	Liceul Tehnologic de Transporturi și de Construcții Iași	Ionescu Alina	Special

Proiect „Săptămâna Iubirii”

Proiect „Săptămâna iubirii”

Proiect „Săptămâna Iubirii”

LiTeraTeCa artiștilor

Proiect „Săptămâna Iubirii”

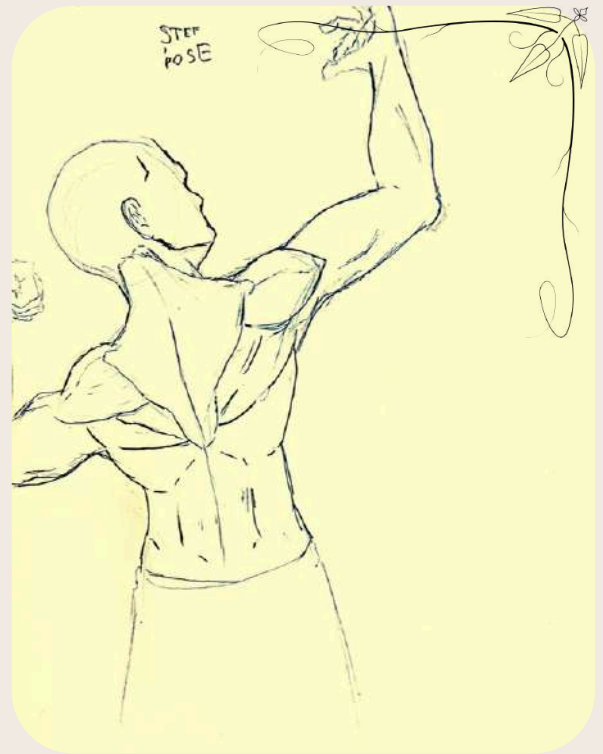
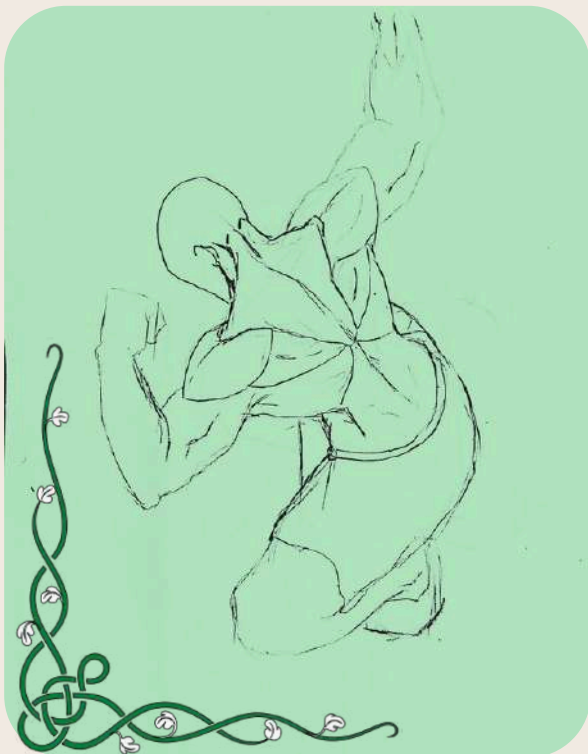

Eduard Anghelache, XII B

Desene

Aftemi Daniel, X A

Origini

Ashaary stătea pe stâncile dealului și privea în zare: soarele după-amiezii, iarba care se legăna ușor în vânt, câmpia nesfârșită. Vântul bătea domol, dar tăios și uscat. Totul era uscat. Până și Marele Râu scăzuse.

Sezonul ploilor va veni curând, gândi Ashaary, și atunci tribul meu va scăpa de secetă.

Dar problemele nu se opreau aici. Leii. Îngrijirea tribului. Prea multe griji și prea puțin timp. Ashaary știa că, mai devreme sau mai târziu — poate chiar curând — avea să dea piept cu leii. Va trebui să lupte... sau să se retragă.

Gândul luptei îl înfioră. Își atinse sabia din colț de elefant pe care o purta la brâu și zâmbi în sinea lui la atingerea ei. Apoi fața i se înăspri, schimonosită de furie. Nu avea să-i lase să-i distrugă clanul. Să omoare și mai mulți leoparzi, mai multe feline. Nu. Nu-i va lăsa.

Își încordă mușchii și privi spre poala dealului, unde un leopard urca în grabă. Ashaary se întoarse spre câmpie, întrebându-se ce vești aduce mesagerul.

— Căpetenie... Bakari... la râu... mai au puțin și ajung la trecătoare... spuse leopardul, gâfâind.

— Câți? Întrebă Ashaary, încercând să-și ascundă uimirea și o satisfacție rece.

— Șapte... poate nouă.

— Cine i-a văzut? La ce distanță de trecătoare? Spuse Ashaary, tulburat.

— Patrula. Au trecut râul... au văzut agitație și... au crezut că sunt leii.

— Alertează tribul.

Leopardul o luă la fugă spre baza dealului. Ashaary îl urmă, intrând în grabă în peșteră, unde fu întâmpinat de Tekan, secundul său.

Tekan era un leopard bătrân. Ar fi trebuit, de mult, să fie numărat printre Înțelepți, dar se încăpățâna să rămână Wakali — războinic. Fusese printre primii care se alăturaseră tribului și îl ajutase pe Ashaary să-l conducă și să-l apere încă de la întemeiere.

— Bakari s-a întors, spuse Ashaary.

Bătrânul îl privi uimit, dar în ochi i se strecură și o undă de mulțumire amară. Tekan visase mult la clipa în care avea să lupte din nou cu Bakari — cel care îi distrusese satul, familia, și îl făcuse prizonier.

— Știam că nu a murit, mormăi el.

Se întâmplase demult, când Tekan era tânăr. Bakari, un leopard care își ura propria specie cu o ură înfiorătoare, atacase satul la căderea soarelui. Slab apărat, satul căzu rapid în mâinile lui. Timp de aproape o săptămână, Bakari îl stăpânise, până când zvonurile despre triburi unite și un grup de războinici l-au forțat să fugă.

Își încheie treaba așa cum o făcea mereu: ucigându-i pe cei inutili, dând foc satului și dispărând în noapte cu câțiva prizonieri. Printre ei se afla și Tekan.

Acolo îl întâlnește pe Ashaary — un leopard pe jumătate ghepard, capturat cu ceva vreme înainte. Fusese luat prizonier pentru amuzamentul lui Bakari și din curiozitate: o ciudățenie.

Fuseseră prizonieri aproape un sezon întreg — sezonul ploios, cel mai scurt, și sezonul uscat, cel mai lung. Într-o noapte, Tekan și câțiva captivi găsiseră o șansă de evadare. Îl luaseră și pe Ashaary cu ei, punând capăt sclaviei.

Înainte de a deveni lider, Ashaary luptase

Origini

În mai multe grupuri formate pentru a-l prinde pe Bakari. Toate încercările eșuaseră, dar reușiseră să-i distrugă aproape complet grupul de luptă, forțându-l să dispară.

Participase apoi la Războiul Leopardo-Leu, când gheparzii și leoparzii se aliașeră împotriva tiraniei leilor. Războiul se încheiase odată cu retragerea gheparzilor în pădurea Khaleni și destrămarea alianței dintre triburile leoparde. Leii câștigaseră teritoriile din sud-est: de la Munții M'Tackara și pădurile de la poalele lor, stăpânite de tigri, până la pădurea Khaleni și oaza M'Bali, ale gheparzilor, și până la râul Tashir — granița fragilă dintre lei și leoparzi. Granițe puse pe hartă, dar rar respectate.

Obișnuința de a umbla liber prin savană era încă adânc înrădăcinată în toți. Negustorii și triburile nomade se mișcau nestingherite, cu excepția cazurilor în care leii se dedau la jaf.

Ashaary porni prin tunel alături de Tekan, dând ordine în stânga și în dreapta, rostind numele celor care aveau să vină și ale celor care rămâneau să păzească tabăra. Nu voia să lase tribul fără apărare, dar nici să pornească la drum cu prea puțini războinici. Bakari era un luptător experimentat. Nu ierta greșelile.

Încet, grupul de luptă se formă în fața taberei, la umbra copacilor. Leoparzii își fixau scuturile mici pe brațul stâng și își puneau săbiile din colț de elefant în tecile de la brâu. Unii aveau scuturi mai mari, menite să-i ajute în bătălia ce urma.

Ashaary ieși din tunel cu Tekan și se îndreptă spre vale, se opri lângă un copac bătrân.

— Consiliul.

Se aplecă și își îndoi picioarele spre interior, conform tradiției. Ragho, Tekan, Moru,

Keshar, Daluk, Ushani și Rinwa făcură la fel, formând un cerc.

— Vom face așa cum am plănuț. Pornim spre trecătoare și o blocăm. Dacă Bakari o sparge, ne retragem în câmpie, ne regroupăm și îl lovim într-o ambuscadă, spuse Ashaary.

— Dar restul tribului? Întrebă Ragho, încruntat.

— Va fi păzit și în siguranță, răspunse tăios Tekan.

— Nu mai bine îi întindem ambuscada direct la trecătoare? Întrebă Rinwa.

Ashaary clătină ușor din cap.

— Dacă o luptă poate fi evitată sau amânată, e mai bine. În plus, poate s-au înșelat. Nu vreau sânge nevinovat, spuse Ashaary.

— Pierdem un avantaj uriaș, mormăi Ushani.

— Așa este. Dar nu avem altă cale.

Ashaary se ridică, încheind consiliul. Ceialți se ridicară imediat și se îndreptară spre grupurile de Wakali. Împărțiți în trei cete, conduse de Ashaary, Tekan și Rinwa, porniră spre câmpie.

Războiul își cerea tributul.

Ajunseră la trecătoare mai repede decât se așteptase Ashaary. Era una dintre puținele porți ale râului: apa scădea acolo, curenții erau mai blânzi, iar animalele puteau trece fără să fie luate de ape. Tocmai de aceea, leoparzii o păzeau zi și noapte. Dacă leii ar fi vrut vreodată să atace, trecătoarea era calea cea mai sigură — rapidă, fără pierderi. În alte locuri, râul devenea un monstru: adânc, violent, imposibil de traversat chiar și pentru un elefant. Existau și alte treceri, mai în aval, dar niciuna atât de aproape. Dacă leii intenționau să atace, aveau să vină pe aici.

Origini

Îndată ce cele trei grupuri se ascuseră la trecătoare, Ashaary îi adună pe toți laolaltă și le dădu instrucțiuni:

— Trebuie să vină pe la trecătoare. Nu are cum prin altă parte. Tekan, vei păzi partea de jos a trecătorii. Rinwa, tu, pe cea de sus. Eu voi sta după stâncile de pe mal, mai pe la mijloc. În cazul în care vine, nu stăm la vorbă. Îl omorâm pe loc. Știm cu toții cum arată. Dacă este el, îl omorâți!

— Și dacă totuși vine prin altă parte?, întrebă Ragho.

Tekan dădu din cap, supărat.

— Ar muri luat de curenți.

— Gata cu vorba! Faceți ce v-am spus!

Cele trei grupuri se despărțiră și își ocupară pozițiile. Trecătoarea nu era prea lată, așa că nu erau prea departe unii de alții. Ashaary se puse după stânci, așteptând ca vechiul dușman să apară. Ceilalți se ascuseră și ei: după copacii cu coroanele aplecate peste râu, în iarba înaltă de pe mal. Fiecare își găsisse un loc în care să aștepte, nerăbdători, venirea.

Apa râului clipocise încet, curgând la vale, când dintr-odată apărură un grup de gazele speriate pe malul celălalt. Priveau bănuitoare râul. După câteva momente în care adulmecară aerul și se uitară în jur, se avântară în apă, înotând rapid. Nu dură mult până ajunseră pe malul unde stăteau ascunși leoparzii. Ashaary privi gazelele, curios. În mod normal ar fi dat ordin ca una dintre grupe să plece la vânătoare, dar acum nu era timpul. Prima gazelă care păși pe mal își întoarse capul speriată spre Ashaary și grupul său, pe care îl simțise abia atunci. O luă la fugă, împreună cu restul turmei, care ieșise între timp din apă. Chiar în acel moment, Ashaary fu atins pe umăr de unul dintre leoparzii din grupul său, care arătă spre apă.

Ashaary îl privi pentru o secundă și văzu frica întipărită pe fața lui. Era un discipol. Nu auzise de Bakari decât din poveștile Înțelepților sau ale Wakali-lor mai bătrâni — și doar de rău. Ashaary nu-l condamnă pentru frică.

Când ridică privirea, îi văzu. Era Bakari, împreună cu alți leoparzi înarmați. În mijlocul lor se afla o ghepardă, cu trei pui lângă ea, probabil mama lor, și un tânăr discipol ghepard, care se zbătea întruna. De aceea labele îi erau legate.

Ashaary privi spre Tekan, care îi întoarse privirea. Niciunul nu luase în calcul existența prizonierilor. Ashaary simți o strângere de inimă văzând puii de ghepard; nu venise aici doar să stingă o sete veche de sânge, ci să protejeze viața, iar moartea acelor pui sub sulile lor ar fi fost o pată pe care niciun râu n-ar fi spălat-o. Nu se gândiseră că Bakari ar putea avea prizonieri. Nu îl cunoșteau chiar atât de bine, dar să pleci la luptă cu prizonieri după tine nu era cea mai bună decizie.

Bakari se uită bănuitor în jur, apoi dădu un ordin scurt și intră în apă, în fruntea grupului. Prizonierii intrară și ei, mai mult siliți decât de bunăvoie.

Ashaary încerca să găsească o soluție. Ceilalți nu atacară, pentru că el nu dăduse ordinul. Știa că, în curând, unul dintre Wakali mai bătrâni avea să atace de capul lui și ambuscada avea să se ducă de râpă. Privind din nou, Ashaary văzu cum discipolul ghepard prizonier profită de o clipă de neatenție. Unul dintre gardieni se împiedică de ceva pe fundul râului. Ghepardul îl atacă pe celălalt gardian. Bakari se întoarse să vadă ce se întâmplă. Atunci Ashaary scoase un strigăt de luptă. Nu apucară nici să se ridice, că o ploaie de sulite, lungi de

Aftemi Daniel, X A

Origini

un braț, zbură spre Bakari și acoliții săi. Deși aruncate de la mică distanță, doar un acolit fu rănit serios. Ashaary sări în apa mică de pe mal și își aruncă propria suliță, de la câțiva pași, spre Bakari, dar sulița lovi un acolit care se aruncase în fața lui Bakari. Confruntarea se mută în apă, unde Wakali-i îi dominau pe acoliții lui Bakari. Unii încercau să lupte în continuare, alții o luară spre râu, încercând să fugă pe unde veniseră, dar fără speranță: Wakali-i erau deja pe ei. Încet, încet, aveau să-i ucidă unul câte unul. Apa se colorase deja în roșu unde corpurile cu ochi ficși, fără viață, pluteau la suprafața apei.

Ashaary se îndreptă spre Bakari. Se opri o clipă pentru a se lupta cu un acolit care se aruncă spre el, încercând să-i câștige timp lui Bakari. Acolitul nu apucă să ridice sabia: un discipol sări asupra lui, îl doborî în apă și îi înfipse lama în piept. Discipolul îi aruncă lui Ashaary o privire scurtă și înclină capul spre Bakari.

— Ucide-l pe Bakari. Noi ne ocupăm de ceilalți.

Fără să mai aștepte răspuns, se avântă spre un alt acolit. Ashaary îl urmări o clipă cu privirea și își spuse că, pe viitor, va fi un Wakali bun. Poate chiar secund. Apoi se întoarse spre Bakari. Își ridică sabia și o aruncă dintr-o singură mișcare, ca pe o suliță. Lama îl lovi. Bakari se clătină, dar nu căzu. Cu laba strânsă pe gât, sângele îi curgea printre degete și se amesteca cu apa râului. Respira sacadat; fiecare inspirație era un chin, dar ochii îi ardeau încă. Nu era gata să moară. Ashaary înaintă prin apă, încet, cu spatele drept. Nu se grăbea. Știa că un prădător rănit era cel mai periculos. Bakari scoase un mârâit adânc și se aruncă înainte, cu un strigăt sălbatic. Lovitura fu largă, disperată. Ashaary îi prinse laba și o răsuci

violent. Se auzi un trosnet surd. Bakari urlă, dar, în loc să se retragă, își folosi greutatea și îl împinse pe Ashaary sub apă. Pentru o clipă, lumea se transformă într-un haos de apă, sânge și bule de aer. Ashaary simți colții lui Bakari înfigându-se în umăr, revenit la armele naturii. Durerea îi explodă în trup. Îi înfipse genunchiul în piept și se smulse, ieșind la suprafață, gâfâind. Bakari se ridică și el, mai lent acum. Sângele îi curgea liber, iar rana de la gât se deschidea cu fiecare mișcare. Totuși, zâmbea. Un zâmbet strâmb, plin de ură.

— Crezi... că ăsta e sfârșitul?, mormăi el.

Ashaary nu răspunse. Îl privi fix, cu o liniște care îl înfurie pe Bakari mai tare decât orice insultă.

Bakari atacă din nou, dar trupul îl trăda. Pașii îi erau nesiguri. Ashaary îi lovi laba rănită, apoi îi înfipse umărul în piept și îl doborî în apă. De data asta, rămase deasupra lui. Se luptară la sol, gheare și colți, respirații fierbinți amestecate cu sânge. Bakari încercă să-l muște, dar forța îl părăsea. Ashaary simți cum rezistența adversarului slăbește, clipă cu clipă. Cu o mișcare scurtă și precisă, îi prinse gâtul exact acolo unde fusese lovit de sabie. Bakari se zbătu, dar nu mai avea putere. Privirile li se întâlniră. Pentru o fracțiune de secundă, în ochii lui Bakari ardea o ură înfiorătoare.

— Nu s-a... terminat..., șuieră el.

Ashaary strânse. Bakari se opri din mișcare. Trupul i se înmuie, iar apa îl cuprinse încet. Ashaary îl lăsă să alunece, privind cum vechiul său dușman dispăre sub suprafața râului, purtat de curent...

Nu simți bucurie. Doar tăcere.

Râul continua să curgă, nepăsător,ducând cu el sângele, trupurile și urmele lup-

Origini

tei, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat vreodată. Wakalii își adunau răniții. Discipolii vorbeau în șoaptă. Nimeni nu striga victoria.

Ashaary rămase nemișcat în apă, cu privirea pierdută în curent. Ceva nu se lega. Prea repede. Prea simplu. Bakari nu fusese genul care să moară fără un plan.

Un vânt slab mișcă iarba de pe mal. Un miros străin pluti în aer — praf, teamă... și război.

Atunci Ashaary înțelese. Și liniștea se rupe. Din depărtare izbucniră răgete — furioase, sălbătice, răgete de luptă.

— Tekan! A fost doar o distragere!

Tekan nici nu-i mai răspunse. Pornise deja în fugă, cât îl țineau etichetele, spre locul de unde veneau țipetele. Ceilalți Wakali porniră și ei pe urmele lui Tekan și Ashaary, mai puțin un Wakali care fu pus să-i protejeze pe Gheparda și pe puii ei; celălalt ghepard pornise și el alături de ei. Ashaary se opri o clipă și îi aruncă o privire.

— Poți rămâne aici, cu ceilalți, spuse el calm. Rănilile tale sunt încă deschise.

Ghepardul dădu din cap scurt, respira greu, dar ochii îi ardeau.

— Nu. Vin!

Ashaary dădu din cap și o luă la fugă spre ceilalți Wakali, care aveau deja un avans bun în fața lui.

Copacii se ridicau înalți de o parte și de alta, trunchiuri groase, brăzdate de timp și lupte străvechi. Scoarța crăpată păstra urme de gheare, semne ale celor care trecuseră înainte — vânători, fugari, supraviețuitori. Frunzele, dese și întunecate, lăsau lumina să se strecoare slab printre crengi, ca niște lame palide ce tăiau ceața dimineții. Aerul era greu, încărcat de miros de pământ umed, sevă și tensiune. Iarba le lovea flancurile în valuri verzi. În unele locuri era moale și joasă,

în altele, înaltă până la piept, aspră și tăioasă, ascunzând pietre, rădăcini și umbre. Semintele uscate se agățau de blană, iar firele rupte rămâneau în urmă, marcând trecerea lor ca o rană deschisă în câmp.

Wakalii nu vorbeau. Respirațiile lor erau scurte, ritmate, aproape sincronizate. Din când în când, câte o pasăre izbucnea din tufișuri, speriată de goana lor, iar liniștea se închidea imediat după bătăile de aripi. Departe, vântul aducea ecouri de răgete, metalice și furioase, purtate peste copaci. Pădurea începu să se rărească. Copacii deveneau mai scunzi, mai rari, iar lumina se estompa. Ajungând aproape la cascadă, Ashaary simți înainte să vadă: iarba din față era culcată la pământ, strivită de zeci de pași. Crengi rupte. Pământ sfâșiat de gheare. Aerul vibra acum, nu de fugă — ci de luptă.

Un alt răget răsună. Apoi încă unul. Și încă unul, izbucnind printre copaci. Răgetul lui Ashaary spintecă aerul, iar Wakalii izbucniră din copaci și din iarba înaltă aproape în același timp, ca o umbră vie care se prăvăli peste lei: colți, gheare și lame lovind fără ezitare, fără oprire, iar câmpul se transformă într-un haos de praf, sânge și răgete. Tigrii, oboșiți și răniți, simțiră schimbarea și, pentru prima dată, voința lor nu mai ceda, un răget adânc ridicându-se dintre ei, nu de disperare, ci de luptă.

Ashaary se roti printre lovituri, evită o gheară, izbi cu umărul, iar sabia lui fulgeră scurt și mortal; leul din fața lui căzu fără suflare, dar altul îi luă locul imediat, mai mare, mai greu, izbind cu forță brutală, zgâriindu-i coasta, sângele încălzindu-i blana. Ashaary nu se opri, nu se grăbi; așteptă, privi, calculă, iar când leul atacă

Aftemi Daniel, X A

Origini

din nou, prea direct, prea sigur pe puterea lui, Ashaary intră sub lovitură, se roți și sabia trase o linie curată prin aer și prin gâtul adversarului.

În jur, Wakalii loveau din toate unghiurile, unii sărind din copaci, alții strecurându-se prin iarbă, rupând formația leilor. Când un grup de lei cedă, tigrii atacară din nou, răgetele lor amestecându-se cu cele ale Wakalilor, iar lupta, care cu câteva clipe înainte părea pierdută, începu să se încline.

Leii rămași încercară să reziste, dar centrul lor se rupse; unii căzură, alții fugiră, iar câmpul rămase plin de trupuri. Leoparzii coborau din copaci, unul câte unul, rapizi și tăcuți, strecurându-se printre ramuri ca prădători născuți pentru vânătoare, iar tigrii care mai puteau lupta ieșeau din praf, răniți dar încă periculoși, privirile lor urmărind leii fugari care alergau spre râul Tashir învolburat.

Un leu se întoarse și răcni, fluturând sabia să-i țină la distanță, dar un leopard îi căzu în spate din iarba înaltă și îi înfipse lama în umăr, iar în aceeași clipă un tigru se năpusti frontal și îl trânti la pământ cu o lovitură grea, ridicând praful în jur. Mai departe, ceilalți doi lei fugeau spre râu, însă Wakalii îi urmăreau neîncetat, leoparzii tăind calea prin copaci, tigrii împingând din spate, forțându-i să încetinească și să se întoarcă.

Unul dintre lei încercă să spargă cercul, dar lama unui leopard îi deschise umărul, iar un tigru, cu ultima putere, îi înfipse sabia în gât și îl doborî, răgetul stingându-se încet. Ultimii lei alergau acum spre malul râului; unul se împiedică și căzu, iar doi tigri se aruncară peste el, curmându-i viața, însă ceilalți trei ajunseră la râu și se aruncară pe bucăți groase de lemn ascunse între rădăcini și vegetație, împingând apa cu brațele și cu bețe. Lemnul începu să alunece tot mai repede pe

curent, purtându-i departe de luptă, de gheare, de moarte — dar nu de război.

Ashaary se opri pe malul râului împreună cu ceilalți Wakali, leoparzi și tigri. Un tigru se așeză lângă el, privind cum se îndepărtau leii pe curentul rapid al râului.

— Mulțumim... spuse tigrul, cu vocea lui gravă și calmă.

— Ce căutau leii aici? întrebă Ashaary, știind răspunsul.

— Au pătruns pe teritoriul nostru, încercând să ajungă la tabăra voastră. Era clar că nu veneau în pace.

Ashaary oftă, privindu-l pe tigrul de lângă el.

— Bakari... e mort.

Tigrul îl privi uimit câteva secunde, apoi dădu din cap încet.

— A primit ce a meritat, spuse el, dar privirea îi rămase asupra râului, părând să adune tot ce rămăsese din haosul luptei.

Ashaary încuviință.

— Nu vom uita ce s-a întâmplat aici.

— Nici noi, răspunse tigrul, privind cum ultimele umbre ale leilor dispăreau printre valuri.

— Lecția e clară, cine se aventurează pe teritoriul nostru plătește., mai spuse el.

— Și Bakari nu a fost singurul care a subestimat puterea noastră. Va fi o vreme grea pentru cei care se vor mai aventura pe aici, murmură Ashaary, în timp ce privirea lui se pierdea în apă.

Soarele cobora încet peste savană, vărsând în aer o lumină caldă, roșiatică, scaldând iarba în valuri de aur și aruncând umbre lungi peste trunchiurile copacilor răzleți, întinzându-se peste pământul uscat și crăpat ca niște vene de gheață. Vântul adia ușor, purtând cu el mirosul de pământ încălzit, de frunze uscate și de animale

---

Origini

ascunse, făcând să tremure iarba și să şușotească printre crengi, ca o șoaptă care spune povești despre prădători și pradă, despre lupte vechi și zile de secetă. Cerul se transforma într-un amestec de portocaliu, roșu și violet, ca și cum focul soarelui s-ar fi scurs peste tot orizontul și s-ar fi stins încet în liniștea serii, în timp ce păsările zburau spre cuiburi, iar umbrele animalelor se lungeau și ele, contururi fantomatice care se întrepătrund cu iarba înaltă. Fiecare sunet părea mai adânc, fiecare mișcare mai atentă, iar savana întregă părea să respire, să aștepte, să fie conștientă că ziua se sfârșește și că umbrele nopții vor veni curând, aducând cu ele liniște, frică și mister...

*****

— Au sosit? Întrebă leul uriaș, care stătea calm pe o stâncă la marginea satului, privind satisfăcut apusul.

— Da, T’Kama!, răspuse leul care stătea rigid ca piatra în spatele său.

— Vii?

— Da!

— Însemnă că au reușit, răspuse cu o satisfacție în glas T’Kama.

— Nu, nu au reușit, au venit doar trei în viață!, răspuse leul cu glas tremurător.

Leul izbucni într-un răget care sfâșie aerul, făcând vântul să tremure prin iarba și printre copaci, iar umbrele apusului să danseze haotic pe trupurile lor.

— Cum îndrăznesc? Cum îndrăznesc să piardă totul când totul era la îndemâna lor?, strigă T’Kama lovind cu laba stâncă, făcând-o să trosnească.

— Ei... ei au luptat, încercă să murmure celălalt leu, cu vocea tremurând.

— Luptat?! ridică T’Kama vocea mai sus, cu ochii scânteind de furie. Nu a fost luptă, a fost o umbră de luptă, o joacă, o rușine pentru sângele nostru!

— T’Kama...

— Vor muri pentru lașitatea lor! strigă T’Kama, întorcându-se spre leul înmărmurit, cu respirația grea și cu coada mânioasă lovind pământul. Pentru fiecare pas greșit, pentru fiecare clipă pierdută, vor plăti!!! Și acum... acum voi curăța rușinea!

Un moment de tăcere căzu peste sat. Doar iarba foșnea, iar apusul părea să-și oprească culorile, ca și cum savana însăși asculta furia lui.

T’Kama trase aer adânc în piept și privi spre zare, ochii lui urmărind râu, dealuri și copaci, simțind pulsul vieții în tot ce-l înconjura.

Paginile pe care tocmai le-ați citit reprezintă primul capitol din romanul „Origini”, pe care colegul nostru, Daniel Aftemi, din clasa a X-a A, îl are în lucru.

Curajul de a-și transforma ideile în literatură și de a le oferi cititorilor este un semn evident de maturitate creativă.

Îl felicităm pentru această realizare și îi dorim inspirație, perseverență și încredere în drumul său de scriitor. Abia așteptăm să citim capitolele următoare!

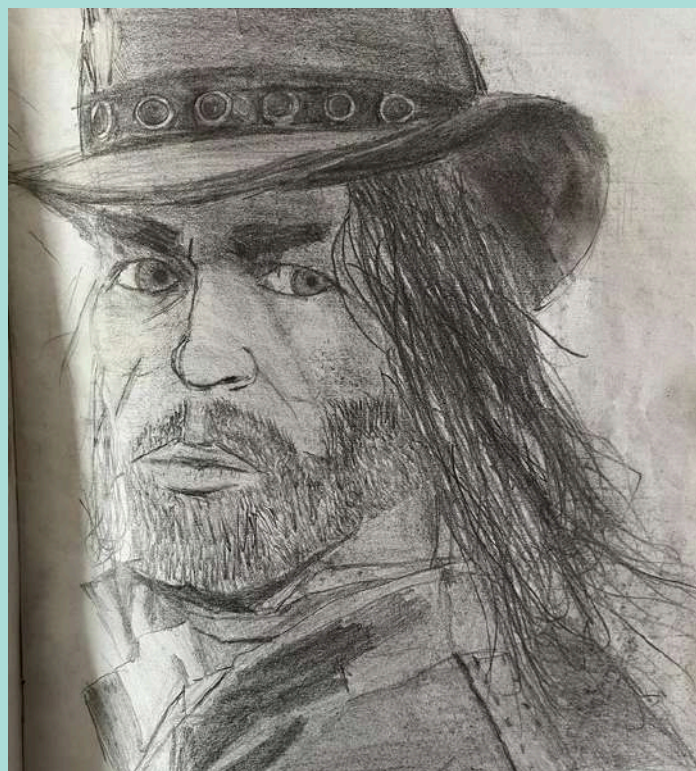

Cristiano-Bogdan Iosif-Scînteie, XII A

Desene

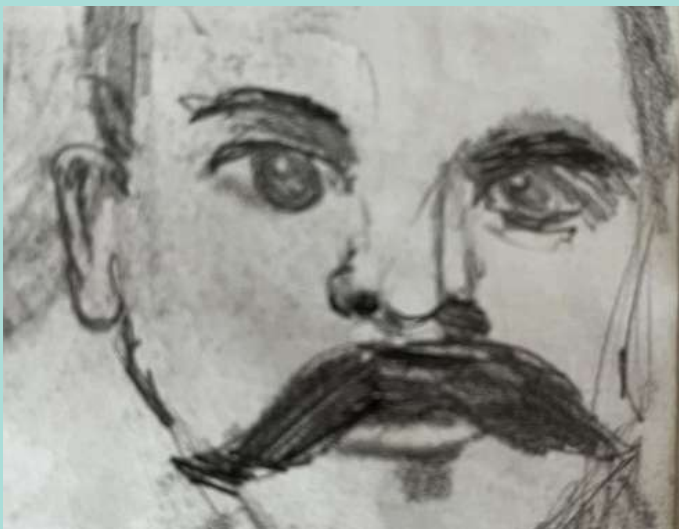
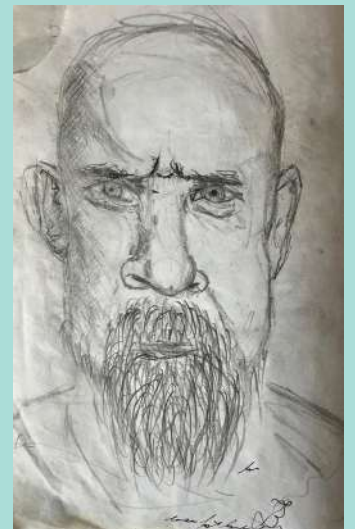
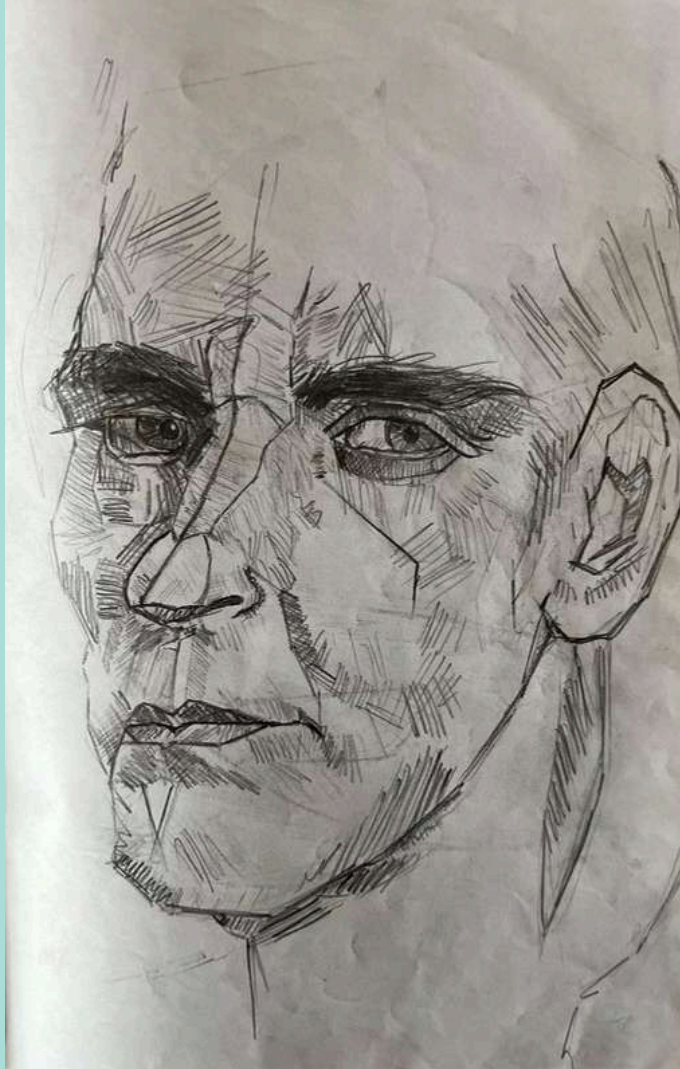

Cristiano-Bogdan Iosif-Scînteie, XII A

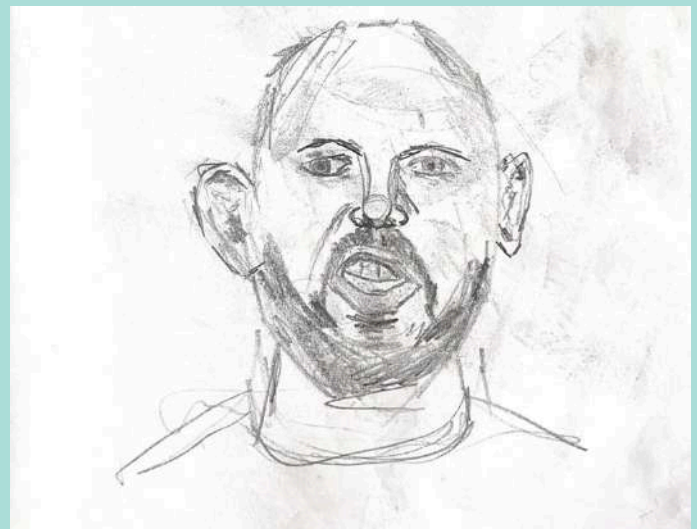
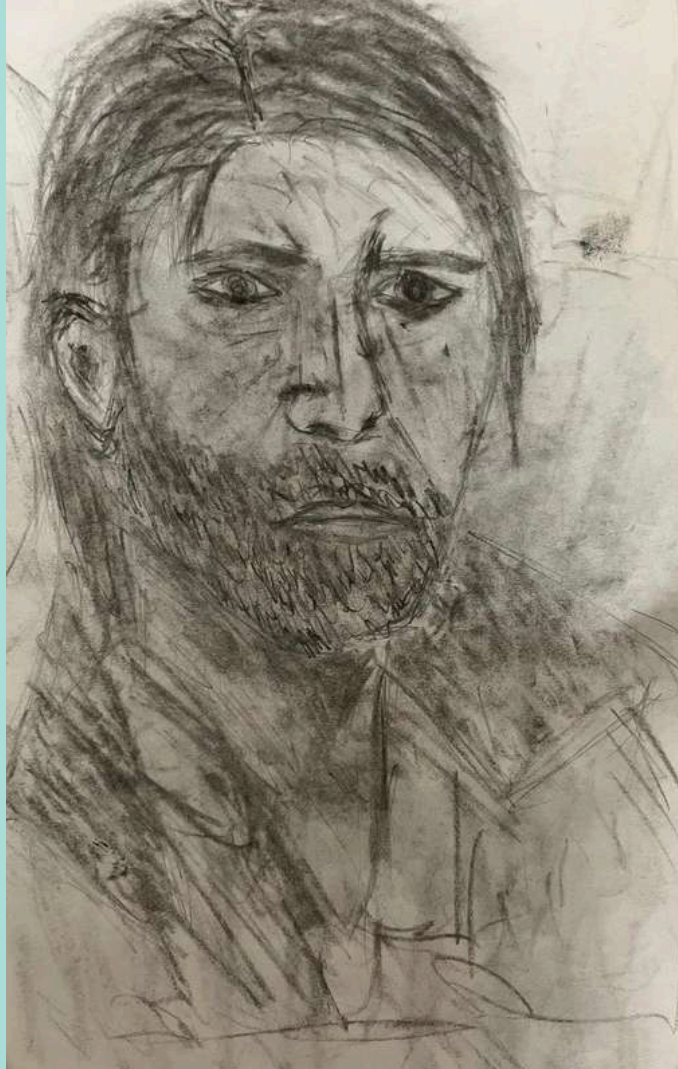
Desene

Iosif Bogdan Cristian Scînteie, XII A

Desene

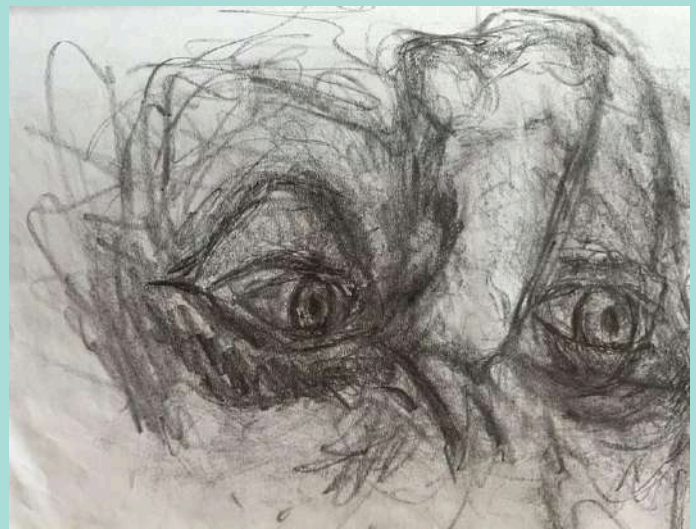
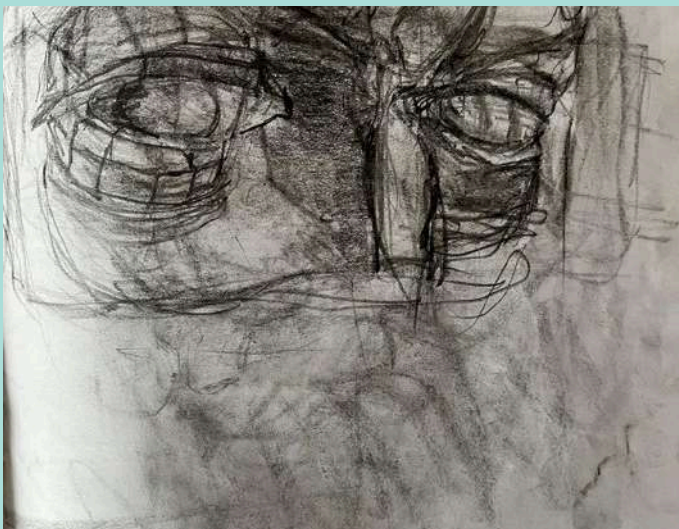

Iosif Bogdan Cristian Scînteie, XII A

Desene

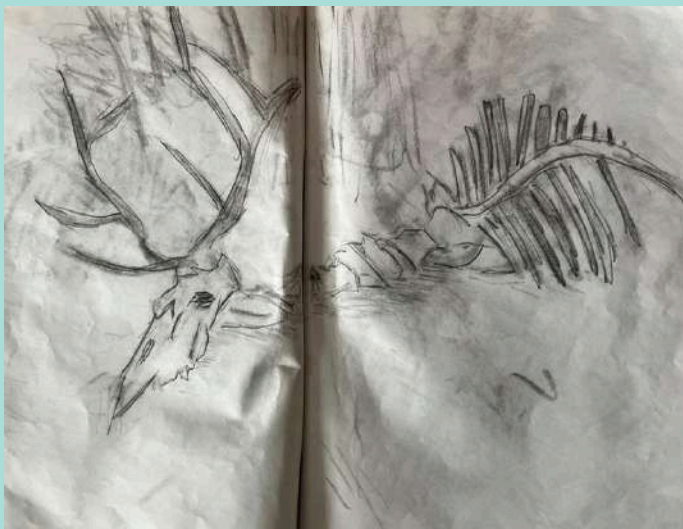

Iosif Bogdan Cristian Scînteie, XII A

Desene

Iosif Bogdan Cristian Scînteie, XII A

Desene

Aftemi Daniel, X A

Am uitat

E primăvară.
Soarele e pregătit pentru un nou an,
Dar nu aud sunet de păsări,
Nu aud glasul naturii.
De ce?
Una a fost omorâtă.
Alta a fost exilată.
O dinastie de miliarde de ani
Se sfârșește acum
Din mâna unei specii
De doar câteva mii.
De către cine?
De oameni tirani.
Distrug
Și nu vor mai putea repara.
Vor regreta.
Legătura cu natura este sfântă,
Dar au uitat cine i-a hrănit,
Cine i-a apărat.
Au uitat de unde au plecat:
Din natură.
Sau poate
Nu le-a mai păsat.
Într-o eră a metalului,
A lucrurilor fără suflet,
Am uitat cum să trăim.
Am uitat cum să simțim.
Cum să auzim.
Dar unii n-au uitat.
Eu n-am uitat.
Frumusețea ei,
Sufletul ei,
Ciripitul păsărilor,
Ploaia,
Foșnetul frunzelor în vânt.

Am uitat să o ascultăm.
Am ales să fim surzi.
Și vom plăti
Pentru ignoranța noastră,
Pentru cruzimea noastră.
Am crezut că suntem stăpâni
Pentru că am ridicat zgârie-nori,
Dar am uitat
Că nu poți porunci ploii,
Nici rădăcinilor,
Nici timpului.
Am numit progres
Ceea ce era doar grabă,
Am numit putere
Ceea ce era frică.
Și am acoperit pământul
Cu zgomot,
Ca să nu-i mai auzim plânsul.
Pădurile cad în tăcere,
Mările obolesc,
Cerul se îngustează.
Nu pentru că natura e slabă,
Ci pentru că e răbdătoare.
Iar răbdarea ei
Nu e iertare,
E așteptare.
Va veni o zi
Când vom căuta din nou umbra copacilor,
Dar nu vom mai ști
Cum se numesc.
Când vom asculta păsările
Doar din amintiri.
Atunci vom înțelege:
n-am pierdut lumea,
ne-am pierdut locul în ea.

Aftemi Daniel, X A

Dorul

Încet, încet,
Pe râu plutesc
Oasele mele,
Căci în natură
Vreau să mă odihnesc.

După ce mă sfârșesc,
Să mă întorc
La iubita mea,
Să plutesc în iarba ei,
Să privesc norii.

În natură să mă odihnesc,
Să privesc,
Să gândesc
La toate și la nimic.

Căci natura
Mi-a furat gândurile
Cu frumusețea ei.

Să plutesc
În neant,
Să-mi las corpul
Să se dizolve,
Iar cu sufletul
Să privesc.

Să ascult sunetele ei:
Ciripitul păsărilor,
Trosnetul copacilor în vânt,
Foșnetul frunzelor,
Șuierul apei
Printre tufișuri verzi.

Să privesc apusul
Și răsăritul,
Să mă întorc la ea,
La natură.
Pentru restul veșniciei,
Cu ea.

Poem

Minune de ochi,
frumoși, căprui,
care fură inima oricui.

Pistrui ca stelele de pe cer,
un zâmbet ca o semilună,
o fată ca o zână.

M-ai cucerit,
m-ai înrobit
cu privirea ta,
cu zâmbetul tău.

Ești tu înger
sau o minune
coborâtă
prea aproape de mine?

Pentru că, uneori,
Divinul
are ochi căprui.

Plete bălaie,
ființă ireală,
ca o prințesă
dintr-un timp străvechi.

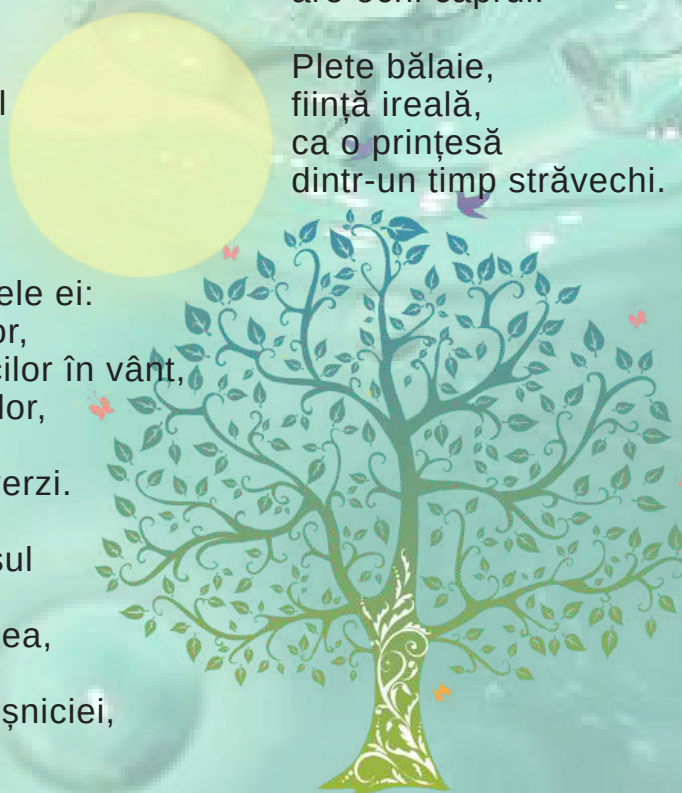

La balconul tău,
În miez de noapte,
aș veni să-ți recit
acest poem.

Dar o vrajă mă oprește,
mă leagă,
mă ține departe.

M-aș bate cu balaurul,
m-aș lupta cu întunericul.
aș fura soarele de pe cer
doar ca să-l așez
la gâtul tău,
pe un lanț de lumină,
pe pielea ta îngerească.

Ți-aș cânta balade
sub un stejar bătrân,
în sunet de păsări,
până când noaptea
ar uita să mai plece.

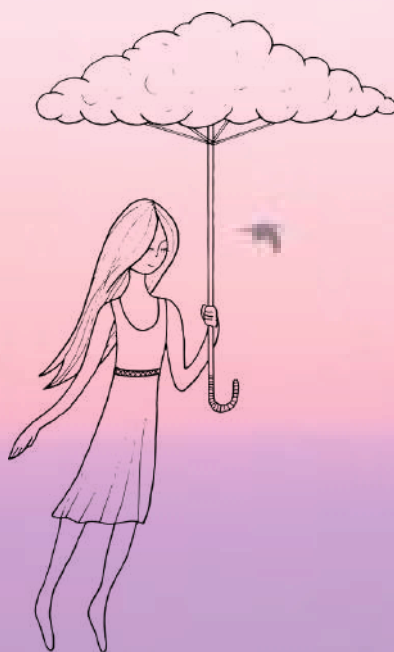
AfteMi Daniel, X A

Ultimul drum

Pe al meu motor
Călătoresc cu un picior
În lumea viilor
Și cu unul
În lumea morților.
Căci eu sunt cel
Ce adună suflete rătăcite,
Împlinindu-mi slujba divină.
Eu mă ocup
De cei fără drum,
De cei ce n-au far,
Căci eu sunt lumina lor.
Eu sunt cel
Care va veni
Să te ia
Când sorocul
Îți va cânta.
Dar până atunci
Vei trăi
Fără să știi
De existența mea.

Și totuși, într-o zi,
Te voi lua
Ca pe toți ceilalți
Dinaintea ta,
Pentru a te aduce
La judecata ta.
Acolo unde greșelile
Ți se vor rosti
Fără ură,
Iar viitorul
Își va afla
Drumul.
Nu vin cu grabă,
Nu vin cu mânie,
Timpul însuși
Mă cheamă.
Nu port nume,
Căci numele sunt pentru cei
Care pot fi strigați înapoi.
Eu sunt pragul
Pe care îl recunoști
Abia când îl pășești.

Te-am ales chiar și când te-am pierdut

Cuvânt înainte

Cartea aceasta este inspirată din experiențe reale, din trăiri și emoții pe care le-am simțit de-a lungul timpului. Unele întâmplări sunt adevărate, altele au fost completate cu imaginație, inspirate din cărțile citite de mine, pentru a face povestea mai clară și mai expresivă.

Tema principală este dragostea, dar nu doar în sens romantic. Este vorba despre sentimente, alegeri, greșeli și lecții învățate. Despre momente frumoase, dar și despre situații care ne ajută să creștem și să ne înțelegem mai bine pe noi înșine.

Am început să scriu această carte pentru a arăta că fiecare experiență, bună sau dificilă, ne ajută să devenim mai puternici și mai maturi.

Într-o seară obișnuită, când lumea părea că se mișcă în același ritm ca întotdeauna, telefonul meu a vibrat. Nu era nimic spectaculos la prima vedere: o notificare, un mesaj nou, o altă conversație care urma să se piardă printre zecile de alte mesaje din aplicație. Eram într-o perioadă atât de bulversată, încât orice în jurul meu mi se părea atât de dificil. Abia mă muteasem într-un alt oraș, altă țară, pentru a face liceul acolo și începusem un nou capitol din viața mea. Am vrut să evit mesajul în acea seară, fără să știu că acel mesaj avea să-mi schimbe viața.

Era un simplu mesaj:

- Bună... Ce faci?

Noi ne cunoșteam deja. Învățaserăm în aceeași școală generală, dar eu eram mai mică decât el, iar amintirile mele despre el erau vagi, ca niște fragmente pe care le vezi doar în treacăt. Nu-mi aminteam prea multe detalii despre chipul lui, despre vocea lui sau despre felul în care zâmbea. Era ca și cum timpul ar fi șters încet, încet, orice urmă. Anii au trecut, iar viața ne-a dus pe drumuri diferite. Eu am rămas în lumea mea, eram abia la început, cu aceleași locuri familiare și același ritm de zi cu zi.

Kevin, în schimb, a crescut, părea că s-a schimbat complet. În seara aceea, când mesajul lui a apărut pe ecran, nu l-am recunoscut imediat. Nu pentru că nu mi-ar fi fost cunoscut, ci pentru că timpul făcuse o transformare subtilă în el. Așa că, după ce mi-a scris, am început să-i analizez profilul. Am intrat pe Instagram și am privit fiecare fotografie cu atenție, ca și cum aș fi încercat să înțeleg cine era acum, nu cine fusese atunci. Chipul lui, care cândva îmi părea familiar, acum părea ca o imagine a unui alt bărbat, mai puternic, mai sigur, mai... complet.

Conversația noastră începuse să prindă amploare. Zi după zi, mesajele deveneau tot mai lungi, iar eu simțeam cum, încet, ceva din mine se deschide în fața lui. Începusem să aflu mai multe despre el și am descoperit că muncea în Georgia, departe, într-o viață pe care puteam doar să o intuiesc din poze și din câteva cuvinte. Distanța dintre noi părea, la prima vedere, imensă. Nu se compara cu țara în care mă mutasem eu atunci... Turcia. O țară simplă, cu o cultură frumoasă și cu oameni calzi, dar care, pentru mine, părea totuși un loc sigur, familiar, ca un colț din lume în care nimic nu se schimbă.

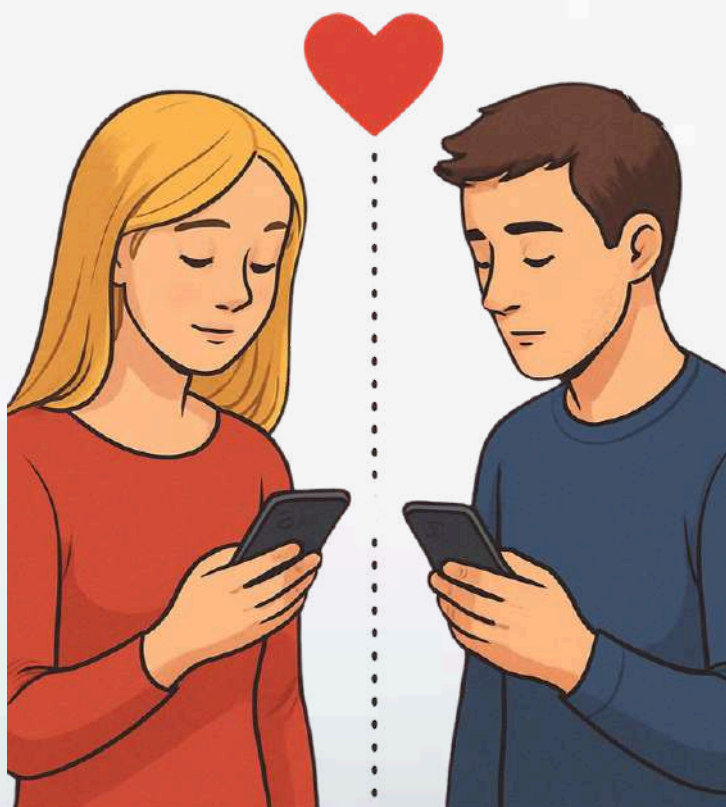
Te-am ales chiar și când te-am pierdut

În Turcia aveam un ritm, o rutină, o viață care curgea lin. Iar el... el era departe, într-un loc pe care nu-l cunoscusem niciodată, într-o realitate diferită. Cu toate acestea, distanța nu mă speria. Din contră, mă atrăgea. Îmi amplifică curiozitatea și dorința de a-l cunoaște. De fiecare dată când îi citeam mesajele, simțeam că descopăr câte o pagină nouă dintr-o carte pe care nu o mai puteam lăsa din mână.

Kevin era genul de bărbat închis, care nu își dezvăluie prea mult sufletul. Nu era vorbăreț, nu se lăsa ușor citit. Și tocmai asta mă fascina. Mă simțeam ca un cititor

care încearcă să deslușească un roman plin de mister, în care fiecare capitol ascunde ceva neașteptat. Cuvintele lui erau simple, dar încărcate de sens, iar tăcerea lui avea o greutate care mă obliga să mă opresc și să mă gândesc. Pe măsură ce trecea timpul, eu deveneam tot mai curioasă să aflu lucruri noi despre el. Voiam să știu ce îl face să râdă, ce îl doare, ce îl sperie, ce visează. În același timp, îmi era teamă să nu mă pierd în această dorință. Dar nu puteam să mă opresc, era ca și cum o parte din mine găsisese în el ceva ce nu găsisese nicăieri altundeva...

*Pornind de la câte două versuri date, câțiva colegi au creat poezii cu fior liric autentic.
Vă invităm să le citiți!*

Dincolo de manuale

Nu toate lecțiile sunt în manuale,
Unele se învață din lucruri mici, banale.
Dintr-un zâmbet oferit când nu ai nimic,
Dintr-un „va fi bine” rostit mai timid.

Din ploi care cad peste visele tale,
Din uși ce se-nchid fără explicații formale,
Din pași ezitați pe drumuri pustii,
Din nopți în care doar tu știi ce vei simți.

Nu toate răspunsurile vin scrise clar,
Unele dor, dar te cresc în dar.
Învață că puterea nu-nseamnă să nu plângi,
Ci să te ridici chiar și atunci când te frângi.

Din lucruri mărunte, din gesturi tăcute,
Se nasc adevăruri adânc cunoscute.
Că viața nu dă doar răni curate,
Ci șanse ascunse în fragilități uitate.

Și poate că cele mai mari învățături,
Nu au note, premii sau semnături,
Dar îți cresc inima, pas cu pas,
Și te fac mai puternic decât ai crede în glas.

Alesia Georgiana Dănilă, IX B

Lecții fără pagini

Nu toate lecțiile sunt în manuale;
Unele se învață dintr-un gest mic;
Nu toate răspunsurile sunt în caiete,
Unele le afli când treci printr-un
Lucru mai dificil.

Viața îți dă uneori teste neașteptate,
Fără să te lase să te pregătești,
Și atunci înțelegi că cele mai
grele lecții
Sunt cele din care înveți să fii
mai puternic și să crești.

Adelina Camerzan, XI C

Glasul din pagini

Cărțile nu vorbesc tare
Dar spun lucruri care rămân
Aprind în inimi o chemare
Și nasc tăceri ce nu apun

Nu strigă-n lume după slavă
Ele cer priviri, nu cer ecou,
Dar poartă-n fila lor fireavă
Un adevăr numit al tău

În ele dorm iubiri aprinse,
Și doruri scrise rând pe rând,
Speranțe-n lacrimi necuprinse
Și pași pierduți pe-al vieții gând

Când mâna tremură și atinge
O pagină cu rost ascuns,
O lume-ntreagă se desprinde
Din visul ei nepătruns

Cărțile ne vorbesc dar
Dar știu să ardă fără fum,
Și lasă-n suflet o cărare
Ce duce dinspre „ieri” spre „acum”.

Ruslana Botea, XI C

Poezii

*Pornind de la câte două versuri date, câțiva colegi au creat poezii cu fior liric autentic.
Vă invităm să le citiți!*

Magia cărților

Cărțile nu vorbesc tare,
Dar spun lucruri care rămân.
Ca o ancoră în suflet
Sau ca un cântec bătrân.

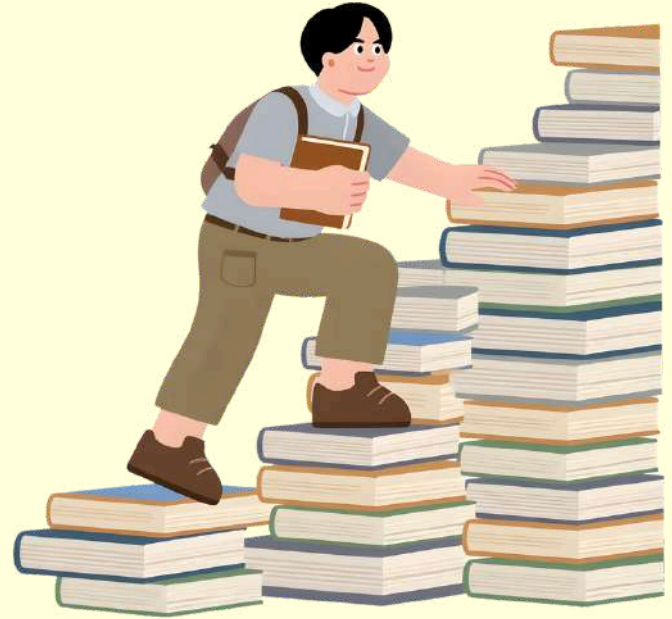
Ele nu strigă în gura mare,
Nici nu cer atenție mereu,
Dar îți dau o busolă clară
Când drumul pare prea greu.

Fiecare rând e o poartă,
Fiecare literă-i un pas

Într-o lume în care timpul
Nu mai are niciun ceas.

Sunt comori de gânduri vii,
Păstrate pe foi de hârtie,
Ce transformă o zi obișnuită
Într-una de magie.

Adelina-Ioana Niță, IX B

Cea mai grea lecție

Viața ne arată
Că bunătatea e cea mai grea materie,
Ne încercă zilnic, fără explicație,
Ne cere răbdare, curaj și tărie.

E greu să ierți când sufletul doare,
Să dăruiești zâmbet în loc de răzbunare.
Nu are catalog și nici premii la final,
Dar lasă în oameni un semn ideal.

Cei care aleg drumul blândeții curate,
Învață ce-nseamnă adevărata dreptate.
Te-nvață să taci când mânia te strigă,
Să pui peste rană o vorbă mai bună,
Să fii sprijin sincer, lumină aprinsă,
Chiar dacă lumea te vrea năruită.

Și poate că drumul va fi mereu
Cu pași oboseți și cu sufletul greu,
Dar rodul bunătății, cules în tăcere,
Va crește în inimi ca semn de putere.

Miruna – Ecaterina Ionescu, IX B

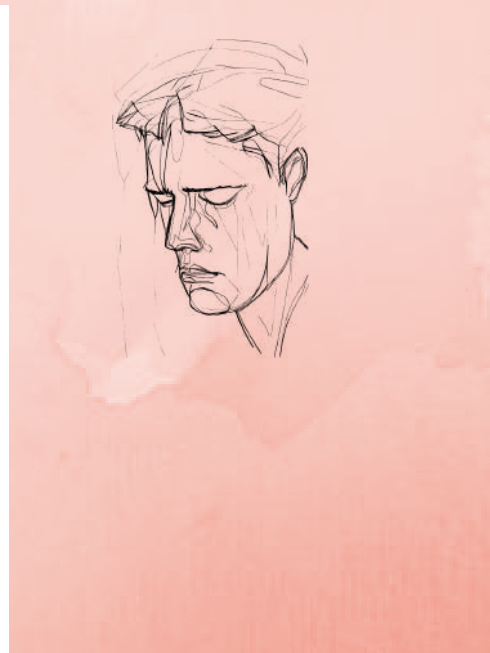
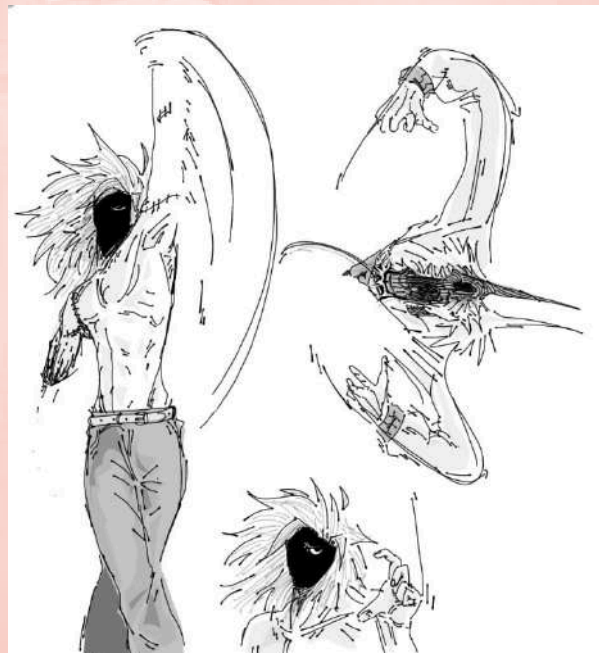

Nu toate lecțiile sunt în manuale, Unele se învață din lucruri mici, banale.

**Cărțile nu vorbesc tare
Dar spun lucruri care rămân**

Artă digitală

Ștefan Stan Iustinian, IX D

Artă digitală

LiTeraTeCa artiștilor

Milena - Florina Țența, X B

Poezii

Vis de lumină

În zori, când cerul prinde culoare
Și vântul cântă lin prin flori,
Se naște-n suflet o chemare,
Un dor ascuns, de visători.

Pe drumuri scrise-n praf și soare,
Pășesc cu inima deschisă,
Căci fiecare întrebare
Ascunde-o stea ce nu e stinsă.

Când norii grei apasă fruntea
Și ploaia cade peste gând,
Îmi strâng curajul ca pe-o punte
Și trec prin umbre rând pe rând.

În noapte, luna mă veghează,
Tăcută, clară, ca un far.
Atunci speranța mă urmează
Ca un prieten temerar.

Din pași mărunți se naște zborul,
Din lacrimi – râsul cel senin,
Iar timpul șlefuieste dorul
În vis puternic și deplin.

Și știu că mâine iar răsare
O altă șansă pe pământ,
Că viața crește ca o floare
Din fiecare gând mărunț.

Urmă de lumină

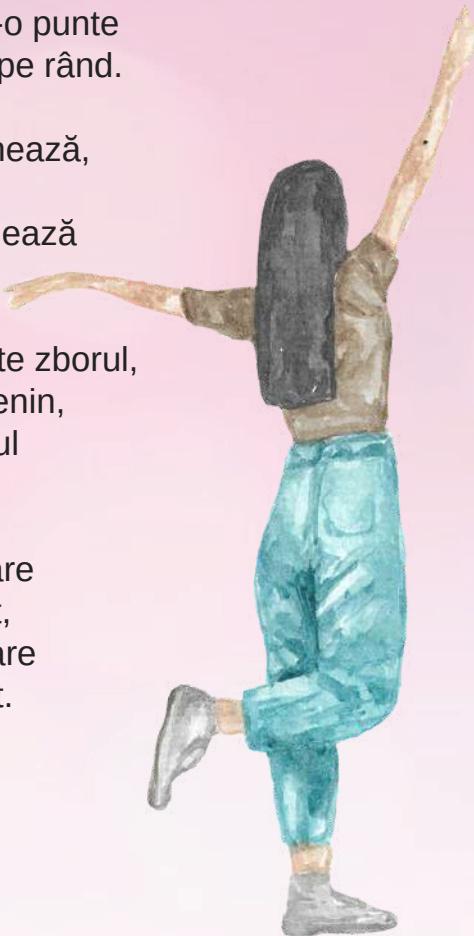
Într-o urmă de lumină
Când un câine stă și zace,
O pisică stă la pândă
Și începe-a toarce.

Umbra serii se coboară
Peste gardul vechi din sat,
Liniștea încet înconjoară
Tot ce pare fermecat.

Câinele oftează-n șoaptă,
Visând câmpuri și poteci,
Pisica, vicleană, așteaptă
Pași ușori, pași furișați.

Luna urcă albă-n zare,
Stele clipesc pe cer senin,
Noaptea țese o poveste mare
Din suspin și din destin.

Iar în taina dintre ele,
Fără zgomot, fără glas,
Se-mpletesc dorinți rebele
În simplu, dulce popas.

Andrei Ștefan Oprea, XII C

Ecouri pe marginea prăpastiei

Pentru Luca și Victor, prietenia nu fusese niciodată un subiect de dezbatere filozofică, ci o stare de fapt, la fel de firească precum respirația. Se cunoșteau din clasa întâi, când o gumă de șters împărțită în două pecetluse o alianță ce părea indestructibilă. Acum, în pragul clasei a XII-a, universul lor se restrânsese la pregătirile pentru examenul de bacalaureat, antrenamentele de fotbal și planurile vagi pentru o facultate.

Victor era „creierul” – un tip meticulos, cu ochelari care îi alunecau mereu pe nas și o pasiune aproape religioasă pentru rigoare. Luca, în schimb, era spiritul liber, cel care găsea mereu scurtătura, cel care făcea profesorii să zâmbească chiar și atunci când nu-și făcea tema. Erau, după cum spunea diriginta lor, „echilibrul perfect între ordine și haos”.

Însă totul s-a schimbat într-o după-amiază de marți, sub lumina rece a neoanelor din laboratorul de informatică.

Se apropia testul la matematică, un prag critic pentru media de admitere a lui Luca, care pendula periculos la limita dintre succes și eșec. În timp ce profesorul plecase pentru câteva minute din clasă, lăsând catalogul deschis și un stick de memorie uitat în unitatea centrală, Luca a văzut oportu-

nitatea. Pe acel stick se aflau variantele de subiecte, protejate de o parolă pe care el credea că o poate ghici.

— Victor, vino încoace, a șoptit Luca, cu o voce care trăda o agitație nefirească.

— Ce e? Avem doar cinci minute de pauză, a răspuns Victor fără să ridice ochii din manual.

— E stick-ul lui „Mache”. Subiectele sunt aici. Dacă le luăm acum, suntem asigurați. Nu mai trebuie să ne facem griji pentru medie.

Victor a înghețat. O tăcere grea s-a lăsat între ei, o barieră invizibilă care se ridica pentru prima dată în zece ani. A privit spre ușa de la capătul coridorului, apoi spre prietenul său cel mai bun. În ochii lui Luca nu era răutate, ci o disperare mascată de aroganță.

— Ești nebun, Luca. Dacă ne prinde, suntem exmatriculați. Și chiar dacă nu ne prinde... nu e corect.

— „Corect”? a pufnit Luca. Victor, eu risc să rămân pe dinafară în timp ce tu mergi la facultate. Prietenii se ajută la greu, nu-mi ține prelegeri de etică acum!

În acea clipă, prietenia lor a încetat să mai fie un drum lin și a devenit o prăpastie. Luca a copiat fișierele cu o mișcare rapidă, iar Victor a ieșit din sală fără să mai spună un cuvânt.

Zilele următoare au fost un exercițiu de tăcere apăsătoare. Nu se mai salutau pe holuri, iar antrenamentele deveniseră

Andrei Ștefan Oprea, XII C

Ecouri pe marginea prăpastiei

un chin. Victor simțea o greutate în piept care nu avea nicio legătură cu efortul fizic. Se simțea trădat, nu de faptul că Luca trișase, ci de faptul că Luca îl forțase să devină complice prin tăcere.

În seara de dinaintea tezei, Victor l-a căutat pe Luca. L-a găsit în parcul din spatele blocului, stând pe aceeași bancă unde își plănuseră viitorul cu doar o lună în urmă.

— Nu le folosi, Luca, a spus Victor simplu, așezându-se lângă el.

— De ce te mai interesează? Oricum m-ai privit de sus toată săptămâna.

— Nu te privesc de sus. Dar prietenia noastră nu se bazează pe secrete murdare. Dacă iei nota aia trișând, de fiecare dată când ne vom vedea peste zece ani, eu am să-mi amintesc că ești un impostor, iar tu ai să mă urăști pentru că știu adevărul. Vrei să stricăm totul pentru un 10 la matematică?

Luca a tăcut mult timp, privind cum lumina portocalie a felinarelor se reflecta în asfaltul umed. Orgoliul lui se lupta cu o realizare dureroasă: Victor avea dreptate. O prietenie adevărată nu

cere sacrificarea integrității, ci protejarea ei.

A doua zi, în timpul tezei, Luca nu a deschis nicio fițuică. A privit subiectele – care erau într-adevăr cele de pe stick – și a început să rezolve doar ceea ce știa. A predat lucrarea după o oră, conștient că nota nu va fi una de excepție, dar că, pentru prima dată în ultimele zile, putea să respire normal.

La finalul orelor, l-a așteptat pe Victor la ieșire.

— Am luat probabil un 6, a spus Luca, ridicând din umeri. Victor a zâmbit, un zâmbet plin de ușurare, și i-a pus mâna pe umăr.

— E cel mai bun 6 pe care l-ai luat vreodată. Hai, te ajut eu să recuperezi materia pentru bac.

Prietenia lor nu a revenit imediat la forma inițială; fusese ciobită și apoi lipită la loc. Însă, ca orice obiect reparat cu grijă, devenise mai rezistentă în punctele de sudură.

Învățaseră că un prieten adevărat nu este cel care îți dă dreptate când greșești, ci cel care are curajul să-ți spună înainte de a te pierde pe tine însuși.

Popescu Ionuț, IX B

Poezii

LiTeraTeCa artiștilor

Dragi colegi, vă invităm să cunoașteți, prin scris, un coleg cu un puternic și autentic fior liric.

Să scrii astfel în clasa a IX-a, la doar 15 ani, nu este doar un semn de talent literar, ci și o dovadă de maturitate emoțională rară. Majoritatea adolescenților scriu despre primele iubiri sau despre rebeliunea tipică vârstei, însă acest băiat privește dincolo de propria persoană, către durerile colective ale unei întregi societăți.

Ionuț nu doar „simte”, el observă. Detalii precum „bonul mai lung decât speranța” sau „lumina stinsă nu de somn, ci de cost” arată un spirit critic foarte fin. El înțelege mecanismele lumii adulților (inflație, facturi, migrație) și are capacitatea de a le traduce în imagini poetice puternice.

Are un instinct nativ pentru limbaj. Nu folosește cuvinte mari doar de dragul de a suna „poetic”, ci alege termeni concreți care dor:

„Vieți amanetate” – o expresie extrem de grea, care sugerează pierderea libertății din cauza lipsurilor.

„Bilet doar dus spre nicăieri” – surprinde perfect tragedia diasporei.

Faptul că menționează „părinții și tăcerile” lăsate în urmă arată că este un copil care simte greutatea de pe umerii celor dragi. Această empatie este fundația oricărui mare scriitor: capacitatea de a te pune în pielea celui alt (a vecinului care tace, a părintelui care se sacrifică).

La o vârstă la care mulți se pierd în mediul digital, el a ales să folosească poezia ca pe un manifest. Este o formă de rezistență prin cuvânt. Are acel „fior” al scriitorilor angajați, care nu scriu pentru a fi lăudați, ci pentru că adevărul pe care îl văd trebuie spus.

Ionuț Popescu are o „voce” deja formată. Dacă va continua să citească și să scrie, poate deveni un nume important în literatura contemporană sau un jurnalist de excepție, pentru că are acel ingredient rar: conștiința.

***

Bonul e mai lung decât speranța din buzunar,
Prețurile cresc, dar visul stă pe avarie iar,
Salariul vine și pleacă în aceeași zi,
Ca un tren grăbit ce nu mai știe a opri.
Lumina-i stinsă devreme, nu de somn, ci de cost,
Și frigul intră-n casă ca un musafir fără rost.

În coșul mic, doar calcule și renunțări,
Iar mâinile-s pline... de datorii și întrebări.
La știri, promisiuni ambalate frumos,
Dar pe masă rămâne același gol dureros,
Vecinii tac, fiecare cu lupta lui,

Și râsul e rar, ca luxul vremii de-apoi.
Se pleacă iar, cu bilet doar dus spre nicăieri,
Lăsând în urmă chei, părinți și tăceri,
Iar țara rămâne între „mai vedem” și „poate”
Și... mi-e dor de țara mea! România!
Cu inima scumpă... și viețile amanetate.

Popescu Ionuț, IX B

Poezii

***

Salariul intră și dispare ca un sunet stins
Facturile stau la rând, fiecare cu drept câștigat
La magazin nu mai alegi ce vrei
Alegi ce îți permiti să nu regreti
Orașele s-au umplut de plecări tăcute
Nu mai e dramă, e deja obicei
Se pleacă pentru trai, nu pentru vis
Și nimeni nu mai întreabă când te întorci
În străinătate înveți să taci mai mult
Să zâmbești scurt și să muncești lung
Banii vin, dar nu aduc nimic înapoi
Din ce ai lăsat în tine când ai plecat
Dorul nu se vede, dar apasă zilnic
Și dorul de tata e îngrozitor.

***

Mi-e dor de tine, tată, în fiecare zi,
Casa e mai goală, se simte acea lipsă
Îți aud vocea doar la telefon,
Și dorul devine mai puternic
Știu că ești departe, prin țări străine,
Muncești din greu pentru noi, pentru casă,
Dar dorul nu ține cont de motive
Și inima mea te vrea acasă.
Te aștept să vii, să stăm iar la masă,
Să râdem simplu, cum o facem de obicei
Până atunci, îți trimit dorul meu
Și-un gând cald, te iubesc, tată.

Am început să scriu poezii din dorul față de tatăl meu, mai ales din cauza plecărilor lui dese. Faptul că nu era mereu acasă m-a făcut să simt un gol pe care nu știam cum să-l exprim altfel. De multe ori îmi era dor de el și nu aveam cui să spun ce simt cu adevărat. Așa că am început să pun toate gândurile și emoțiile în versuri.

Scrisul a devenit pentru mine o formă de terapie și de apropiere de el, chiar și atunci când era departe. Prin poezie reușesc să păstrez vie legătura dintre noi. Dorul, lipsa și iubirea pentru el sunt cele care m-au împins să scriu. În fiecare poezie se regăsește o parte din relația noastră.

Și acesta este motivul care mă face să fiu puțin mai apropiat de el...

Ionuț Popescu

Pasiunea pentru lectură Scrisori adresate altor liceeni

Proiectul de lectură, gândit sub forma unor scrisori, presupune o mai mare autenticitate comunicativă.

Scrisoarea presupune un destinatar concret, o intenție clară și un ton personal. În locul unui eseu formal, elevul scrie către cineva de vârsta lui, ceea ce reduce rigiditatea discursului, stimulează sinceritatea și favorizează exprimarea experienței reale de lectură. Comunicarea devine dialogică, nu evaluativă.

Când un licean îi scrie altui licean despre o carte, nu impune și nu moralizează, ci împărtășește. Se creează solidaritate intelectuală și sentiment de apartenență, iar lectura nu mai este o obligație curriculară, ci un gest de comuniune culturală. Se dezvoltă astfel empatia și comunitatea școlară.

Lectura nu este doar analiză, ci emoție, identificare și revelație. Forma epistolară permite confesiunea, vulnerabilitatea și povestirea momentului în care o carte a schimbat ceva în interiorul cititorului.

Un astfel de proiect dezvoltă competența de redactare argumentativă, persuasiunea, gândirea critică, coerența discursivă și adaptarea limbajului la destinatar. Elevul învață să convingă fără să forțeze.

Scrisoarea are o tradiție literară solidă, de la corespondențe celebre la romanul epistolar. Prin acest proiect, elevii redescoperă forța cuvântului adresat direct și valoarea scrisului personal.

Liceenii caută modele, sens și validare. O scrisoare despre lectură poate deveni recomandare, confesiune și invitație la reflecție asupra identității, prieteniei, iubirii sau viitorului.

Proiectul poate fi publicat în revista școlii, expus în bibliotecă sau prezentat în cadrul unor activități culturale. Astfel, lectura devine vizibilă, socială și valorizată în comunitatea educațională.

Un proiect despre pasiunea pentru lectură realizat sub formă de scrisori nu este doar un exercițiu de redactare, ci un act de dialog, un exercițiu de empatie și o strategie modernă de stimulare a lecturii. El transformă cartea din obiect de studiu într-o experiență împărtășită.

Proiect

Pasiunea pentru lectură Scrisori adresate altor liceeni

Scrisoarea 1 – Lectura și identitatea (literatură universală)
Dragă coleg / Dragă colegă,

În anii de liceu, cărțile m-au ajutat să mă descopăr.

Cartea mea preferată este „De veghe în lanul de seară” de J.D. Salinger.

Personajul meu favorit este Holden Caulfield, pentru sinceritatea brutală și confuzia lui specifică adolescenței. Din povestea lui am înțeles că este normal să te simți uneori pierdut.

Lectura mi-a oferit curajul de a fi eu însumi.

Cu sinceritate,
un licean ca tine

Scrisoarea 2 – Cartea care m-a schimbat

Dragi prieteni,

Pentru mine, lectura a fost mereu o formă de evadare. Când lumea din jur devenea prea zgomotoasă, deschideam o carte și găseam liniște.

Cartea care m-a marcat cel mai mult este „Enigma Otiliei” de George Călinescu. Nu este o lectură ușoară, dar este una profundă.

Personajul meu preferat este Felix Sima, pentru că reprezintă tânărul care încearcă să-și găsească drumul într-o lume complicată. Îndoielile lui, dorința de a reuși și confuzia sentimentelor sunt foarte apropiate de ceea ce trăim și noi ca adolescenți.

Citind această carte, am înțeles că oamenii sunt mult mai complecși decât par și că maturizarea nu vine brusc, ci prin experiențe. Lectura m-a ajutat să fiu mai atent la cei din jur și mai înțeleghător.

Cu drag,
un coleg de liceu

Scrisoarea 3 – Cărțile ca prieteni

Bună!

Pentru mine, cărțile sunt prieteni care nu te judecă.

Cartea mea preferată este „Ion” de Liviu Rebreanu, iar personajul care m-a marcat este Ion, pentru realismul și forța cu care este construit. Chiar dacă nu este un personaj pozitiv, el reflectă foarte bine dorința de afirmare și lupta pentru un ideal.

Lectura m-a făcut mai atent la motivațiile oamenilor.

Cu simpatie,
un coleg care citește

Pasiunea pentru lectură Scrisori adresate altor liceeni

Scrisoarea 4 – Personajul în care mă regăsesc

Dragi colegi,

Cartea mea preferată este „Hoțul de cărți” de Markus Zusak. Este o poveste care te emoționează profund și care te face să înțelegi cât de puternice pot fi cuvintele.

Personajul meu preferat este Liesel, o fată care descoperă puterea lecturii într-un context extrem de dur. Liesel îmi place pentru curajul ei și pentru felul în care cărțile o ajută să supraviețuiască.

Am realizat citind această carte că lectura poate salva, nu doar distra. Poate salva emoțional, poate da sens și speranță.

Vă recomand să citiți această carte nu doar pentru poveste, ci pentru mesajul ei profund despre umanitate, empatie și puterea cuvintelor.

Cu respect,
un licean care crede în forța cărților

Scrisoarea 5 – Lectura ca refugiu

Dragi prieteni,

Pentru mine, lectura a fost mereu un refugiu. Cartea care m-a ajutat cel mai mult să mă înțeleg este „De veghe în lanul de seară” de J.D. Salinger. Holden Caulfield este un personaj dificil, dar extrem de sincer.

Îmi place Holden pentru că spune lucrurilor pe nume, chiar dacă uneori greșește. Prin el am înțeles că este normal să te simți pierdut, confuz sau diferit.

Cartea m-a ajutat să accept că adolescența nu este o perioadă perfectă, ci una plină de întrebări. Cititul nu mi-a oferit soluții, dar mi-a oferit curajul de a căuta răspunsuri.

Cu sinceritate,
un licean cititor

Scrisoarea 6 – Cărțile și adolescența

Dragi colegi,

Lectura face parte din viața mea de zi cu zi. Cartea mea preferată este „Moromeții” de Marin Preda. Poate părea o lectură veche, dar personajele sunt surprinzător de actuale.

Ilie Moromete este personajul care m-a impresionat cel mai mult. Inteligența lui, ironia și dorința de a-și păstra demnitatea m-au făcut să-l admir.

Prin această carte am înțeles mai bine ce înseamnă familia, responsabilitatea și schimbarea. Vă încurajez să nu evitați literatura română. Are povești puternice și personaje memorabile.

Cu apreciere,
un licean pasionat de literatură

Pasiunea pentru lectură Scrisori adresate altor liceeni

Scrisoarea 7 – De ce merită să citim

Dragi prieteni,

Cititul m-a ajutat să cresc. Cartea mea preferată este „Harry Potter și Piatra Filozofală” de J.K. Rowling. Dincolo de magie, este o poveste despre prietenie, curaj și alegeri.

Personajul meu preferat este Hermione Granger, pentru inteligența și determinarea ei. M-a învățat că a fi pasionat de învățare nu este o slăbiciune, ci o forță.

Vă îndemn să citiți orice vă stârnește curiozitatea. Fiecare carte citită vă aduce mai aproape de voi înșivă.

Cu prietenie,
un licean care iubește lectura

Scrisoarea 8 – Descoperirea lecturii

Dragă coleg / Dragă colegă,

Sunt elev la Liceul Tehnologic de Transporturi și Construcții și, deși profilul meu este unul tehnic, lectura a devenit pentru mine un refugiu esențial.

Cartea mea preferată este „Moromeții” de Marin Preda. Personajul care m-a impresionat cel mai mult este Ilie Moromete, pentru ironia, inteligența și modul său aparte de a privi viața. De la el am învățat că gândirea liberă este o formă de curaj.

Cititul m-a ajutat să văd dincolo de aparențe și să înțeleg mai bine oamenii.

Cu prietenie,
un elev de la Liceul Tehnologic de Transporturi și Construcții

Scrisoarea 9 – Personaje care devin modele

Salut!

Îmi place să citesc pentru că fiecare carte îți oferă o lecție de viață.

Cartea mea preferată din literatura universală este „Bătrânul și marea” de Ernest Hemingway.

Personajul meu preferat este Santiago, un om simplu, dar extrem de demn, care nu renunță niciodată, chiar și atunci când lupta pare pierdută. Povestea lui m-a învățat ce înseamnă perseverența.

Cred că astfel de personaje pot deveni adevărate modele pentru noi, liceenii.

Cu respect,
un coleg de liceu

Lumina care se întoarce în sufletul Moldovei Tradiții de Paște din zona Iașului

Proiect al clasei a IX-a Ap
coordonator, prof. dirig. Mihaela Păpătoiu

„Lumina care se întoarce în sufletul Moldovei” este o inițiativă educațională născută din dialogul autentic cu elevii clasei la care sunt dirigită și care își propune să reconecteze tânăra generație cu rădăcinile spirituale ale zonei.

Proiectul valorifică amintirile și perspectivele copiilor asupra ritualurilor pascale, transformând poveștile de familie în mărturii vii ale identității locale. Prin această colaborare, tradițiile de Paște din Iași sunt explorate nu doar ca datini vechi, ci ca o formă de lumină interioară ce redă comunității sensul apartenenței și al continuității.

În fiecare primăvară, când clopotele bisericilor răsună peste dealurile Iașului, oamenii își amintesc că Paștele nu este doar o sărbătoare, ci o întoarcere la lumină, la familie și la tradițiile care ne leagă de trecut.

Paștele în satele din jurul Iașului

În Moldova, Paștele este una dintre cele mai iubite sărbători. În satele din jurul Iașului, pregătirile încep cu mult înainte. Casele sunt curățate, gospodăriile sunt puse în ordine, iar oamenii se pregătesc nu doar material, ci și sufletește pentru marea sărbătoare.

În aceste locuri, tradițiile nu sunt doar obiceiuri vechi, ci adevărate povești trăite în fiecare an. Ele adună familiile în jurul aceleiași mese și păstrează vie legătura dintre generații.

Lumina Învierii

Noaptea de Paște este poate cel mai emoționant moment al sărbătorii. Oamenii se adună în curțile bisericilor cu lumânări aprinse. Când preotul rostește cuvintele «Veniți de luați lumină», flacăra se răspân-

dește din mână în mână.

- *Adunarea comunității*

Curțile bisericilor devin neîncăpătoare, fiind pline de oameni care așteaptă cu lumânări pregătite.

- *Transmiterea luminii*

Momentul central este cel în care preotul cheamă credincioșii spunând „Veniți de luați lumină”, gestul propagării flăcării din mână în mână simbolizând unitatea.

- *Simbolismul profund*

Această lumină este văzută ca o forță ce se păstrează în sufletele oamenilor mult timp după ce lumânarea s-a stins.

Ouăle roșii și arta încondeierii

Un alt simbol al Paștelui este oul roșu. În Moldova există și tradiția încondeierii ouălor, o artă populară care se pierde în istoria timpului.

Lumina care se întoarce în sufletul Moldovei Tradiții de Paște din zona Iașului

Proiect al clasei a IX-a Ap
coordonator, prof. dirig. Mihaela Păpătoiu

- *Arta populară*

Tradiția încondeierii transformă un simplu ou într-o mică operă de artă, demonstrând măiestria și răbdarea localnicilor.

- *Semnificația cromatică*

Roșul simbolizează jertfa, fiind piesa centrală a oricărei mese pascale din zona Iașului.

Coșul de Paște

În multe sate din județul Iași, oamenii duc la biserică un coș cu bucate pentru a fi sfințite. Tradiția spune că nimeni nu gustă din ele decât după binecuvântare.

- *Compoziția coșului*

Acesta include obligatoriu ouă roșii, pască și cozonac, alături de alte preparate tradiționale gătite în casă.

- *Rolul festiv*

Sfințirea bucatelor transformă masa de Paște într-un eveniment sacru care adună familia în jurul aceluiași valori.

Ritualuri de purificare: apa cu ou roșu

În dimineața primei zile de Paște, se practică un obicei străvechi de purificare și atragere a norocului.

- *Gestul ritualic*

Membrii familiei se spală pe față cu apă dintr-un vas în care au fost puse un ou roșu și o monedă. De obicei, copiii sunt cei care vor lua la sfârșit oul și bănuțul.

- *Credințe populare*

Se consideră că acest ritual asigură sănătatea, aduce lumină în viață și atrage norocul pentru tot restul anului.

Tradițiile pascale din zona Iașului arată că adevărata frumusețe a acestei sărbători nu se află doar în ritualuri, ci în felul în care ele aduc oamenii împreună. În fiecare primăvară, aceste obiceiuri reamintesc comunităților că lumina Învierii nu este doar o lumină aprinsă într-o lumânare, ci o lumină care se păstrează în suflete.

Adevărata frumusețe a acestor tradiții rezidă în capacitatea lor de a uni comunitățile și de a reaminti tuturor că Paștele este o întoarcere la rădăcini și la lumină.

Chiar dacă anii vor troieni peste noi, nu ne vom putea desprinde de tot de școala în care am crescut și ne-am format, în care, de fapt, am descoperit începutul de lume. Vă propunem ca, începând din acest număr, să includem o nouă secțiune, dedicată elevilor care au studiat la liceul nostru.

Proiectul a fost primit cu entuziasm de foștii elevi. Și cu bucuria că legăturile create pe băncile liceului au rămas la fel de strânse. Continuitatea și evoluția în creație, preocupările și gândurile lor le veți urmări în paginile revistei.

*Pentru acest număr, au răspuns propunerii noastre **Dariana-Mihaela Melinte** și **Diana Rastașanu**.*

Dariana-Mihaela Melinte

Gânduri

Rastașanu Diana

Sunt Dariana-Mihaela Melinte, fostă elevă a liceului.

Despărțirea de liceu a fost pentru mine un moment plin de emoții. Pe de o parte, a fost bucuria de a încheia o etapă importantă, iar pe de altă parte, nostalgia anilor petrecuți alături de colegi și profesori, care au avut un rol important în formarea mea.

Liceul nu a fost doar despre ore și examene, ci și despre prietenii, experiențe și lecții de viață care m-au ajutat să cresc.

După absolvire, fiecare dintre noi a pornit pe propriul drum. În prezent, lucrez în domeniul contabilității, iar în același timp urmez cursurile Școlii Postliceale Sanitare „Grigore Ghica Vodă”, unde mă pregătesc pentru profesia de asistent medical generalist.

În cadrul școlii, particip și la practica de specialitate, unde am ocazia să învăț direct din experiența din domeniul medical și să înțeleg mai bine responsabilitatea și importanța acestei profesii.

În primul an la această școală am avut și oportunitatea de a fi redactor-șef al revistei școlii, Mediscool, o experiență care mi-a oferit șansa de a lucra în echipă, de a coordona idei și de a contribui la realizarea unui proiect frumos pentru colegi.

Privind înapoi, sunt recunoscătoare pentru anii de liceu și pentru tot ceea ce m-a învățat dascălii, dar și colegii mei.

Privind înainte, încerc să continui să învăț, să evoluez și să îmi construiesc pas cu pas drumul în viață.

Mă numesc Rastașanu Diana și am terminat LTTC acum doi ani, deși încă nu îmi vine să cred cât de repede a trecut timpul... Parcă mai ieri stăteam în prima bancă, ascultam cu atenție profesorii și îi admiram pentru cât de multe cunoștințe aveau, dar mai ales pentru răbdarea lor, având în vedere cât de gălăgioasă și plină de energie era clasa noastră.

Perioada liceului m-a ajutat enorm să-mi dezvolt abilitățile, competențele să-mi descopăr pasiunile și să înțeleg, treptat, ce îmi doresc să fac pe viitor. Chiar dacă acest liceu nu fusese una dintre opțiunile mele inițiale, destinul m-a adus aici — și nu regret nicio clipă. Au fost cei mai frumoși ani, ani în care am învățat nenumărate lucruri care m-au format și pentru care sunt profund recunoscătoare.

Am avut parte de profesori extraordinari, oameni minunați atât la chip, cât și la suflet. Ei nu au fost doar dascăli, ci mentori adevărați. Au fost alături de mine în momentele bune și în cele grele, m-au sprijinit intelectual, atunci când simțeam că materia mă depășește, dar și emoțional, când aveam nevoie de încurajare, înțelegere sau pur și simplu de cineva care să creadă în mine. În felul lor unic, fiecare m-a ajutat să cresc și să nu renunț, oricât de greu ar fi fost uneori.

Am avut și un pedagog, mentor și antrenor de volei excepțional, care m-a susținut mereu și care m-a ajutat necondiționat. M-a îndrumat, m-a încurajat să îmi depășesc

Gânduri

Rastașanu Diana

limitele și m-a făcut să cred mai mult în mine. Pentru toate acestea îi sunt nespuse de recunoscătoare.

Am experimentat momente unice, oportunități frumoase, participând la diferite concursuri, olimpiade, competiții de volei și tenis — experiențe care m-au învățat, m-au disciplinat și m-au format în moduri neașteptate.

Desigur, nu au fost trei ani perfecți. Am întâmpinat dificultăți, în special la materiile reale, precum matematica și fizica, dar datorită profesorilor care s-au dedicat în totalitate pentru noi, am reușit. Am luat bacalaureatul cu notele pe care mi le-am dorit și care au făcut ca toată munca, să merite.

În prezent, sunt studentă la FEAA, specializarea Informatică Economică, în Iași, un domeniu în care mă regăsesc și care îmbină armonios economia cu informatica. Simt că este direcția potrivită pentru mine și că îmi va oferi șansa de a-mi construi un viitor stabil și frumos.

Deși am mers mai departe, liceul rămâne o parte importantă din mine. Acolo am prins încredere, acolo am crescut, acolo m-am format. Va rămâne mereu locul în care mă voi întoarce cu drag, ori de câte ori voi simți nevoia să îmi amintesc un strop din acei ani frumoși — pentru că timpul trece, dar amintirile rămân în suflet pentru totdeauna.

Lansare proiect

Motto: «Am citit. Am simțit. Am creat. Transmit mai departe.»

Există lecturi care dispar și lecturi care rămân.
«Lanțul viu al lecturii» transformă lectura într-o experiență de comunitate.
Fiecare clasă devine o verigă: primește o carte, creează și transmite mai departe.
O carte, o voce, o generație mai departe.

Cum funcționează?
Fiecare clasă citește,
creează și transmite
mai departe.

Ce creezi?

Text, podcast, video,
ilustrație, scenetă.

Unde se vede?

În bibliotecă, pe hol,
în revista școlii și
online.

Lanțul va fi vizibil fizic
și digital, iar creațiile
vor fi publicate într-o
antologie specială.

LANȚUL VIU AL LECTURII
O carte, o voce, o generație mai departe

Clasa IX   Clasa X   Clasa XI   Clasa XII

CITEȘTE & CREEZĂ
Texte • Podcast • Booktrailer
• Ilustrații

TRANSMITE VERIGA
Serisoare pentru
nimăteanăia clasă

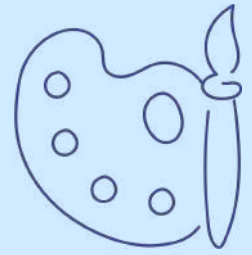
ÎMPĂRȚĂȘTE REZULTATELE
Biblioteca • Platforma Online
• Revista Școlii

*‘Am citit. Am simțit. Am creat.
Transmit mai departe.’*

Interviu cu pictorul

Tudorel Predan

Interviu realizat de Andrei Oprea, XII C
coordonator, bibl. prof. Claudia Fotache

Dragi colegi,

*Vă propunem în acest număr al revistei să cunoașteți o personalitate culturală a artelor românești: pictorul **Tudorel Predan**. Îi mulțumim tare mult fiindcă a răspuns cu amabilitate întrebărilor noastre!*

*„Artistul vine pe lume pentru o împlinire misterioasă.”
(Odilon Redon)*

Născut la data de 16 octombrie 1958, în localitatea Calafat, județul Dolj.
Studii la Liceul de Artă din Craiova, la clasa profesorului Trifan Mihail, promoția 1978.
Licența în Arte vizuale, specializarea Artă sacră-restaurare, Universitatea Craiova –
Facultatea de Teologie Ortodoxă, Artă Sacră (România)
Lucrări în colecții particulare din Italia, Germania, Franța, Statele Unite ale Americii,
Bulgaria, Anglia, Canada etc.

Expoziții:

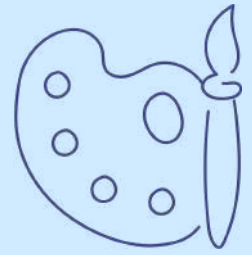
- 2020 - Salonul artiștilor plastici olteni - muzeul de artă Calafat 1- 30 iulie 2020
- 2020 - Muzeul de artă Calafat - „Prin anotimpuri”, expo. foto
- 2020 - Galeria municipale de artă - Tg. Jiu - Satul românesc; de la peisaj la mesaj, de la trecut la prezent și viitor - pictură
- 2020 - Salonul anual de artă plastică „În semn fereastră” Muzeul de Artă Satu Mare
- 2021 - Galeria de Artă Tg.-Jiu - Elemente ale arhitecturii religioase și laice din Oltenia
- 2021 - 2.07.2021 - Galeria Cozia pasaj Rm.-Vâlcea - Geneza
- 2021 - 29.07.2021 - Muzeul județean Gorj, Tg.-Jiu - Geneza
- 2021 - 19.08.2021 - Salonul artiștilor plastici - Galeria Artă Craiova
- 2021 - 24.08.2021 - Muzeul Castelul Corvinilor Hunedoara - Geneza
- 2021 - 14.10.2021 - Complexul muzeal Bistrița-Năsăud - Geneza
- 2021 - 15.10.2021 - Noaptea albă a galeriilor - Galeria de Artă Craiova
- 2022 - 26.01.2022 - Galeria de Artă Brăila - Geneza
- 2022 - 26.02.2022 - Salonul Național de plastică mică - Brăila
- 2022 - 3.03.2022 - Târgul de Artă Craiova - Galeria de Artă
- 2022 - 7.03.2022 - Salonul artiștilor plastici olteni - Slatina
- 2022 - 10.03.2022 - Muzeul județean Ialomița - Slobozia - Geneza
- 2022 - 12.03.2022 - Muzeul de Artă Calafat - Dunărea în patru anotimpuri

Facem precizarea că am exemplificat aici doar câteva din expozițiile ultimilor doi ani, dintr-un număr de peste 50 de expuneri (pentru mai multe detalii, accesați pagina artistului <http://www.tudorelpredan.ro/ro/>).

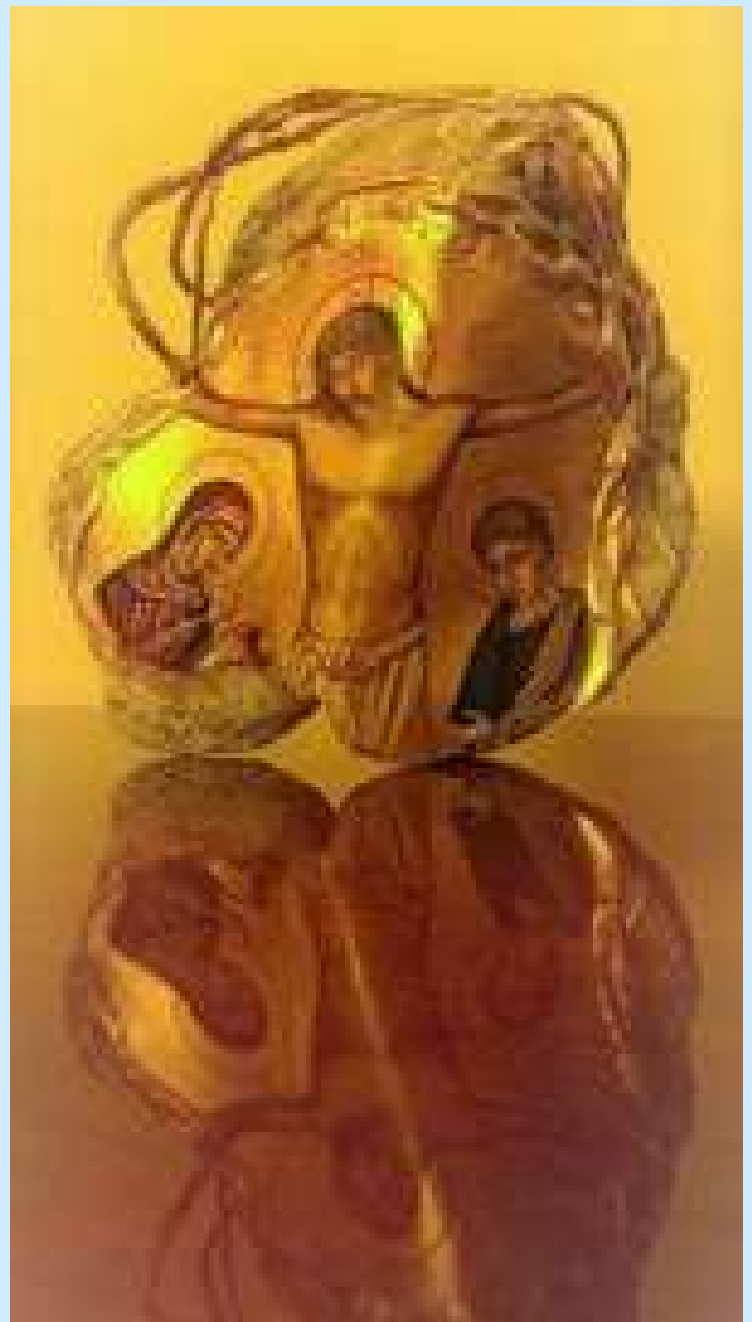
Interviu cu pictorul

Tudorel Predan

Interviu realizat de Andrei Oprea, XII C
coordonator, bibl. prof. Claudia Fotache

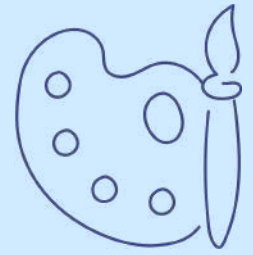
*„Artistul vine pe lume pentru o împlinire misterioasă.”
(Odilon Redon)*

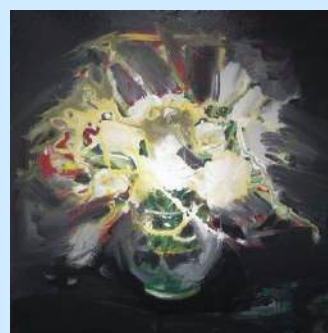
Interviu cu pictorul

Tudorel Predan

Interviu realizat de Andrei Oprea, XII C
coordonator, bibl. prof. Claudia Fotache

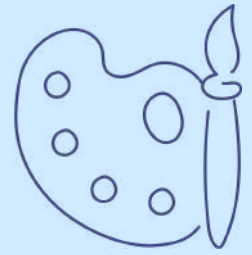
*„Artistul vine pe lume pentru o împlinire misterioasă.”
(Odilon Redon)*

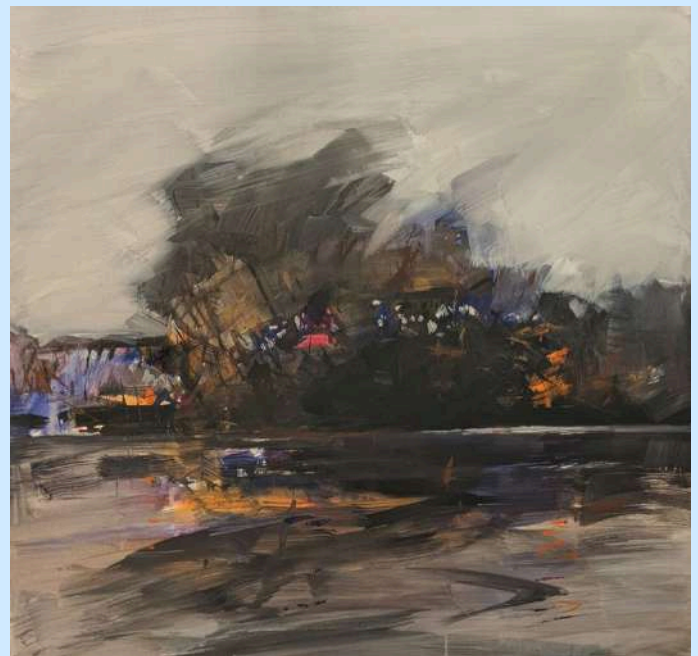
Interviu cu pictorul

Tudorel Predan

Interviu realizat de Andrei Oprea, XII C
coordonator, bibl. prof. Claudia Fotache

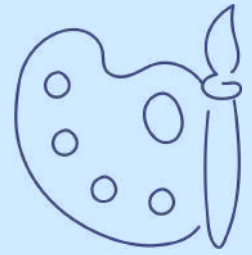
*„Artistul vine pe lume pentru o împlinire misterioasă.”
(Odilon Redon)*

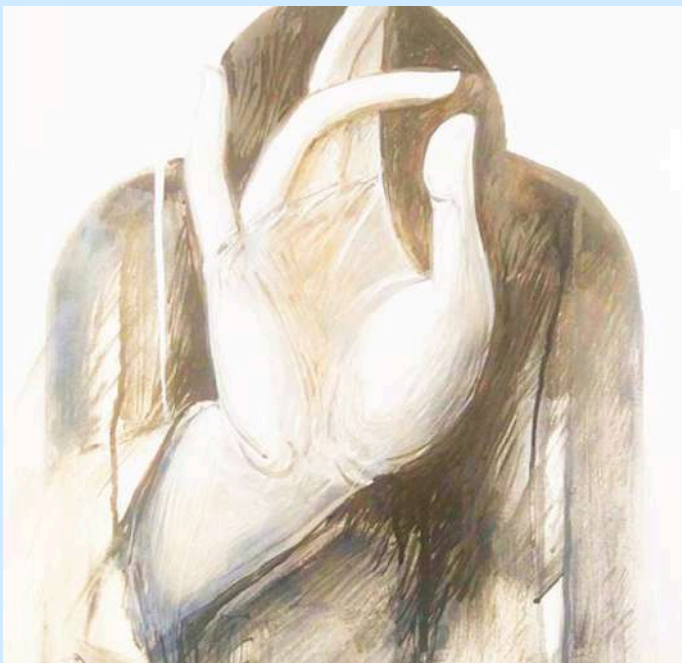
Interviu cu pictorul

Tudorel Predan

Interviu realizat de Andrei Oprea, XII C
coordonator, bibl. prof. Claudia Fotache

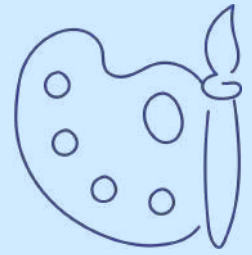
*„Artistul vine pe lume pentru o împlinire misterioasă.”
(Odilon Redon)*

Interviu cu pictorul

Tudorel Predan

Interviu realizat de Andrei Oprea, XII C
coordonator, bibl. prof. Claudia Fotache

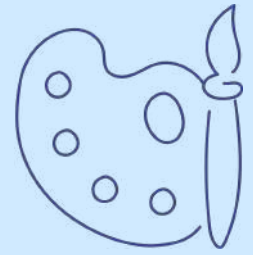
*„Artistul vine pe lume pentru o împlinire misterioasă.”
(Odilon Redon)*

Interviu cu pictorul

Tudorel Predan

Interviu realizat de Andrei Oprea, XII C
coordonator, bibl. prof. Claudia Fotache

„Artistul vine pe lume pentru o împlinire misterioasă.”
(Odilon Redon)

Am remarcat, în urma discuțiilor cu domnul pictor, o îngemănare ciudată și, credem noi, inversă; de obicei, în om trăiește artistul, care găsește căi misterioase de a se manifesta. Ce ne-a frapat la Tudorel Predan este faptul că în artist își găsește, cumva, un locșor și omul. Nu ne cereți să explicăm asta, fiindcă este imposibil; este o impresie, însă foarte puternică. Pentru exemplificare, redăm o remarcă dintr-un comentariu, în trecut, la o lucrare: „piatra stă pe lemn în centrul cercurilor... anul nașterii copacului... atunci când timpul pentru îngerii este inexistent...”

După ce i-ați admirat lucrările, în paginile următoare vă invităm să-l aflați pe artist și prin cuvinte:

- Cine este Tudorel Predan?

Tudorel Predan este pictor născut la Calafat, absolvent al Liceului de Artă din Craiova, licențiat în Arte Vizuale, specializarea Artă Sacră, master în conservare-restaurare. De mic am avut plăcerea de a mă juca printre culori, de a desena tot timpul, de a mâzgăli pereții cu pigmentii cromatici. Culoare care mai târziu s-a dovedit a fi viitorul meu. În liniștea încăperii atelierului, scăldată în lumină, mi-am construit propria lume de care am nevoie.

Activitatea creației se desfășoară între cele două ateliere, cel de la muzeu, Palatul Marincu, și cel de acasă, în care creația are loc până noaptea târziu.

- Când v-ați dat seama că vreți să deveniți pictor?

Nu am simțit o anumită perioadă pentru a deveni pictor; totul a fost așa... în timp.

- Unde ați expus?

Am expus în diverse galerii de artă, în

special la Muzeul de Artă din orașul natal, Craiova, Satu Mare, Brăila, Slobozia, Slatina, Hunedoara - Castelul Corvinilor, Bistrița-Năsăud, București...

- Dacă nu erăți pictor, ce v-ar fi plăcut să faceți?

Niciodată nu am vrut să fac altceva; pentru mine numai culoarea contează.

- Se întâmplă să nu iasă deloc ceea ce vă imaginați și să abandonați lucrarea? Cum treceți peste astfel de momente?

Da, sunt momente când simt că nu-mi iese ce vreau; în momentul respectiv mă opresc... aștept un alt moment în care starea de spirit rezonază cu pânza și culorile.

- Cât de mult contează părerea celor din jur când este vorba despre lucrările dvs.?

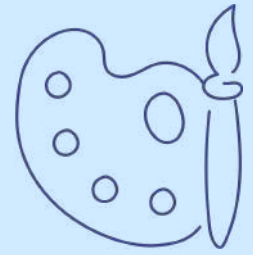
Ce să spun?... contează foarte mult, în special dacă este o critică constructivă (asta mai rar).

- La momentul de față, vă doriți ceva foarte mult, din punct de vedere artistic?

Interviu cu pictorul

Tudorel Predan

Interviu realizat de Andrei Oprea, XII C
coordonator, bibl. prof. Claudia Fotache

„Artistul vine pe lume pentru o împlinire misterioasă.”
(Odilon Redon)

Da, pregătesc o expoziție legată de tematica locurilor natale. Este reprezentată Dunărea în lucrări de dimensiuni mari.

- Pentru a deveni un pictor consacrat, ce este cel mai important: talentul, norocul sau critica de specialitate?

... Critica! Clar... Talentul înseamnă muncă, muncă, plăcerea de a munci; prin asta văd eu talentul.

- Cât de mult poate influența spațiul natal ceea ce pictați?

Da, influențează foarte mult; zilnic vezi, trăiești în mediul pe care, vrei nu vrei, îl transpui pe pânză.

- Care sunt sursele de inspirație pentru tablourile dvs.? Pictați doar ceea ce simțiți, dorințe pe care le aveți ?

Da, pictez numai ce îmi place, ce simt...

- V-ați gândit să încercați și altă formă de exprimare artistică?

Da, pe lângă pictura de șevalet am făcut și icoane pe lemn, pe piatră. Piatra este ceva extraordinar, ne duce la începuturile artei – când omul picta în peșteri.

- Care sunt artiștii preferați?

Toți, începând cu antichitatea, renașterea și terminând cu contemporanii – este loc pentru toți în sufletul meu.

- Care e părerea dvs. despre pictura care copiază fidel realitatea, precum o fotografie?

Copierea fidelă a realității, hiperrealismul..., ce să spun, sunt buni executanți, dar ținând cont că acum avem aparatul foto...

- Este important pentru pictură să știi să desenezi?

Da, desenul este baza, temelia artei. La vârsta de 17-19 ani am atins apogeul desenului academic, după care toată viața am încercat să mă debarasez de el, să tind către o libertate de exprimare, să simplific forma, să transmit mesajul către privitor printr-o formă cât mai simplă de exprimare. Este mult mai greu decât desenul academic.

- Se poate trăi în România doar din pictură?

Da, se poate, cu condiția să fii într-un oraș mare. Dar cel mai bine este să ai un venit fix, care să-ți dea siguranța zilei de mâine, pentru a avea starea de spirit specifică creației.

- Vă mulțumim foarte mult, domnule Tudorel Predan, pentru răbdarea de a răspunde curiozității noastre! Vă dorim spor și inspirație!

Și eu vă mulțumesc și urez tinerei generații să poarte arta în suflet!

Interviuri cu artiști români care au făcut România mai bună prin munca lor

Darius Prodan

Preluare de pe <https://www.urban.ro>

Noi putem schimba lucrurile din jur în mai bine. Țara noastră se schimbă prin ce facem noi, prin cât de bine încercăm să facem fiecare lucruri care să ne ajute să ne dezvoltăm, dar să-i și ajutăm pe alții.

Începând cu numărul 7 al revistei LiTeraTeCa, vom prezenta artiști care au schimbat prin munca lor lumea din jur.

*Acest număr al revistei vă invită să-l cunoașteți pe **Darius Prodan**, omul care a construit în curtea bunicilor un teatru pentru că în orașul lui — Zalău — nu era niciun teatru și nu veneau artiști. Când spectacolele din toată țara s-au mutat în aer liber, în curtea bunicilor lui Darius au fost Florin Piersic Jr., Maia Morgenstern, Pavel Bartoș și mulți, mulți alții.*

Între timp, liceenii din Zalău vor să facă voluntariat la teatrul din curte, iar Darius vrea să refacă un centru termic pentru a-l transforma într-un mic centru cultural și sală de repetiții, ca să lucreze la propriile spectacole.

Zalău e un oraș cu 60.000 de locuitori, fără teatru, fără cinematograful. Dacă ești elev în Zalău, n-ai foarte multe posibilități de distracție sau de petrecut timpul liber. O realitate pe care o cunosc foarte mulți tineri din orașele mici din România, chiar dacă vorbim despre orașe reședință de județ, cum e cazul aici.

În urmă cu câțiva ani, un tânăr din Zalău, Darius Prodan — care pe atunci era student la Actorie la Universitatea din Sibiu — și-a propus să ofere și tinerilor din orașul lui puțin teatru. Știa că era o nevoie de teatru, chiar și pentru adulți, pentru că puținele spectacole care ajungeau la ei în oraș (4-5 pe an) se jucau cu casa închisă (sold out). Avea ceva experiență în organizarea de evenimente, de balul bobocilor, cu câte 1.200 de participanți, cu artiști aduși din țară. Și-a făcut o asociație pe care a numit-o *ProTeatru*, a vorbit cu bunicii care sunt în Italia să-i împrumute curtea în care el a crescut, a construit o scenă din paleți, o tribună și și-a propus să facă spectacole cu colegii lui de la facultate sau alți actori tineri. Era în 2018.

În 2019, teatrul avea nume, „Curtea Artiștilor”, 50 de voluntari îmbrăcați cu tricouri branduite, obiecte de merchandise (tricouri, căni) create de o tânără designer local pe care să le vândă spectatorilor ca să strângă bani pentru alte proiecte, participarea Centrului de Cultură și Artă al Județului Sălaj la proiectul lui și reclame în școli pentru spectacolele de teatru. Până la sfârșitul anului s-au organizat 80 de evenimente — de la concerte, la ateliere pentru copii, stand-up sau spectacole de teatru.

„Am plecat la drum cu un buget de 4.000 RON, adunați de la sponsori. Accesul la primele spectacole a fost gratuit pentru că era important ca lumea să vină și să vadă despre ce e vorba”,

își amintește Darius. Recunoaște că i-a fost foarte greu să-i convingă pe oamenii de afaceri locali sau primăria să aibă la început încredere în el.

„Nu știam să scriu o scrisoare pentru sponsorizări. Un domn la care m-am dus

Interviuri cu artiști români care au făcut România mai bună prin munca lor

Darius Prodan

pentru sponsorizare mi-a spus să nu mai cerșesc și să mă duc să muncesc, după ce mi-a fluturat un teanc de bani pe care-l scosese din buzunar.”

A avut curaj, a perseverat —

„Am înțeles că în cel mai rău caz primeam un refuz, și asta era”

— și a ajuns la începutul lui 2020 să primească de la primărie, pentru 10 ani, un centru termic dezafectat unde va face un laborator de teatru neconvențional.

„Am vorbit cu doi arhitecți care au zis că mă ajută, am început reabilitarea locului. Mai întâi lucrăm la curățarea lui — pentru că a fost locuit de oameni ai străzii pe vremea când era părăsit — apoi la tratarea lui pentru sunet și facilități pentru spectacole.”

Acum are susținerea Centrului de Cultură și Artă al Județului Sălaj și, de la 1 iulie, dacă vremea îi permite, reia spectacolele în curtea bunicilor, „Curtea Artiștilor”.

„Avem locurile din gradină, distanțate, am adăugat scaune, vor fi cam 100 de locuri pentru fiecare reprezentație, biletele le vindem online, costă între 20 și 75 de RON, în funcție de onorariul artistului. Avem și un program de abonamente de 200 RON pentru 10 spectacole într-o lună, indiferent de costul spectacolului, adică inclusiv pentru actorii mari de la București.”

În programul din stagiunea de vară 2020 de la Curtea Artiștilor au fost Maia Morgenstern cu „Nu sunt eu”, Răzvan Vasilescu și Matei Constantin cu „Creditul”, Florin Piersic Jr. cu „Freak Show” și Alex Ștefănescu cu „9 piese remixate”.

Darius știe că nu-și va acoperi costurile din

Interviuri cu artiști români care au făcut România mai bună prin munca lor

Darius Prodan

bilete, dar se bazează pe sponsorii pe care-i va convinge și pe alți parteneri care i se vor alătura pe drum.

„Am o teorie: până la 25 de ani, un tânăr nu are nevoi mari de bani, nu plătește rate sau chirii, așa că acum nu e important să fac bani și pentru mine; din contră, când nu putem să acoperim costurile, mai dau și de la mine”, spune Darius, care între timp este student la două mastere la Sibiu — Arta Actorului și Management Cultural — și și-a propus să facă și doctoratul. Familia îl susține, nu acceptă niciodată să primească invitații și își plătește locurile la spectacole.

A înscris proiectul său la Bursa de Spectacole de la Festivalul Internațional de la Sibiu, în speranța că va mai găsi sponsori și parteneri. Într-un an și puțin de „Curtea Artiștilor”, locuitorii din Zalău au început să-l recunoască pe stradă, să-l întrebe ce spectacole mai vin și când; copiii vor să fie voluntari la proiectul lui, iar impresari de spectacole naționale au început să programeze tot mai des și în Zalău show-uri la Casa de Cultură, pentru că acum piața este deschisă.

„Oamenii de aici văd investiția în cultură ca o cheltuială, un chef, o petrecere, dar impactul e social — poate fi o terapie pentru înlăturarea de-

presiei într-un oraș ca Zalău, e un impact economic și, desigur, unul educațional.”

Visurile lui Darius merg însă mult mai departe; a fost la o conferință a arhitectului Ștefan Dorin Adam, în care acesta vorbea despre spațiile ascunse într-un oraș și cum pot fi ele exploatate pentru binele comunității. Asta vrea să facă și el: să folosească spații care nu sunt la vedere din Zalău pentru a face în tot orașul locuri în care să fie artă — de la Curtea Artiștilor din spatele casei bunicilor, la Laboratorul de teatru neconvențional din centrul termic și până la noi spații de spectacole și expoziții.

Darius Prodan are 28 de ani și vrea să le ofere tinerilor din generația lui alternative de petrecerea timpului liber, pentru ca ei să își dorească să se întoarcă acasă după facultate

E unul dintre tinerii aceia care au energia și motivația să schimbe lumea — din același aluat cu cei care au creat IDEO IDEIS la Alexandria și au schimbat fața orașului, motivând multe generații de adolescenți.

Cu ajutorul comunității, dar și al celor care înțeleg impactul real și uriaș al inițiativei lui, Darius ar putea să construiască, în pași mici, un oraș cultural cum nici nu își imaginau vreodată locuitorii din Zalău.

Interviuri cu artiști români care au făcut România mai bună prin munca lor

Darius Prodan

Dacă vreți să-l ajutați, să sprijiniți o inițiativă unică în România, puteți face o donație, oricât de mică, în contul asociației lui. El nu cere bani, dar noi credem că o comunitate de oameni educați și rafinați, care știu ce înseamnă bucuria

spectacolului, îi poate da semnalul că e pe un drum foarte bun.

Asociația ProTeatru –
IBAN RO20BRDE320SV25383993200,
deschis la BRD, sucursala Zalău.

Proiect de suflet:

Dragi colegi,
din primul număr al revistei am inițiat un proiect drag nouă, din seria interviuri cu Oamenii centenarului. Proiectul jurnalistic presupune identificarea unor oameni-resursă în comunitate, apropiați ca vârstă de nașterea României moderne. Reporterii noștri i-au întâlnit și au valorificat marea șansă în aceste interviuri inedite. Pentru acest număr:

Maria Omidă, 91 de ani
(n. 1935)
com. Dobrovăț, jud. Iași

Prin urmare, vă invităm să parcurgeți rândurile următoare, nu doar prin exercițiul lecturii, ci și prin cel al empatiei și al imaginației, pentru că frumusețea vârstei bunicilor prezentați este dată de experiența acumulată, de optimismul și de atitudinea pozitivă, care sunt atât de energizante pentru generația noastră.

Rubrică elaborată de coordonatorul de proiect: econ. Petronela Săcăleanu

Bună ziua, tanti Maria! Bine v-am găsit și mulțumesc că ne-ați primit să ne acordați acest interviu. Cum sunteți, tanti Maria, la vârsta de 91 de ani?

- Mă simt foarte bine, dar... de la jumătate în jos, nu prea, mă dor foarte tare genunchii, dar, în rest, judec, țin minte... încă mă mai ajută capul și memoria.

Pentru vârsta mea, singură și rămasă văduvă de la 43 de ani, mă descurc. Fac prescuri la biserică de vreo zece ani și nu mă las! Părintele a spus de când m-a cunoscut că am să fac prescuri și s-o ținut de capul meu până m-a lămurit: „Tanti Maria, măcar vreo două săptămâni, până găsesc o femeie!” „Părinte, dar sunt femei - și i le-am spus pe toate la rând...” „Da, da, da,... dacă n-o să poți matale, mă duc și la ele”. Trecuseră două săptămâni, părintele umbla prin sat și l-am întrebat: „Părinte, ați găsit femeia care să facă prescuri?”, iar el a răspuns: „Da, pe tanti Maria!” (Râde) Și de atunci m-am obișnuit cu ideea și uite-așa au trecut 14 ani de când fac prescuri (2012).

Mai în glumă, mai în serios, mi-a spus părintele: „Tanti Maria, trebuie să mă așteptați și pe mine, să ies la pensie!”... Râdea... Cu ajutorul bunului Dumnezeu, merg înainte și voi face prescuri cât pot. **Credeți că există un secret al longevității? Ați urmat ceva anume, vreun regim alimentar?**

- Fetiță, secretul longevității este în noi, în fiecare persoană. Pe timpul meu nu aveai timp să te gândești la anumite lucruri, mâncam ce aveam, eram oameni simpli, uniți, cu frică de Dumnezeu. Acum timpurile s-au schimbat, oamenii - la fel. Mâncarea nu mai este cum era odată.

Să ne întoarcem în timp... Cum era viața dumneavoastră la vârsta de 14-20 de ani?

- Era foarte, foarte greu, nu ca acum, când ne mofturim la mâncare, la haine. Împleteam fuste, bluze din lână și îmi făceam opinci împletite din cârlig, ca să mergem și noi la joc în sat. Era foarte greu! Ce, ca acum, că ai îmbrăcăminte, încălțăminte și nu ne place, facem mofturi.

Tata era un bețiv, mama, săraca, s-a descurcat cu noi cum a putut. Se ducea la treabă, să ne asigure cât de cât traiul zilnic. Am fost patru frați (doi băieți și două fete).

Povestiți-ne cum l-ați cunoscut pe soțul dumneavoastră și în ce perioadă?

- L-am cunoscut înainte de a-l lua în armată; eu aveam 19 ani, iar soțul, 22 de ani. Pe urmă, a făcut armata doi ani și după ce s-a eliberat ne-am căsătorit. Asta s-a întâmplat în perioada anilor 1953-1954.

Proiect de suflet:

Rubrică elaborată de coordonatorul de proiect:
econ. Petronela Săcăleanu

Am făcut doi copii, o fată și un băiat. Fata a terminat facultatea și s-a căsătorit cât timp soțul a fost în viață. Băiatul a fost mai chinuit. Înainte de a termina clasa a XII-a... în luna mai... soțul a decedat. Băiatul a vrut să dea la facultate, că era cuminte și foarte deștept, chiar premiant din clasele mici, dar... nu aveam bani să îl susțin. A fost ajutat și susținut cu bani de fosta dirigintă și colegi. Într-un final, a reușit și a dat la facultate. A luat cu nota zece. În toamnă l-a luat în armată. Își dorea foarte mult să facă facultatea, dar... abia după nouă luni de armată a putut să își continue studiile. Vă spun cu ochii în lacrimi, am copii cumiți, nu am ce să spun despre ei, sunt foarte mulțumită.

Soțul a fost un om foarte bun, am dus o viață fericită cu el... avem 11 fini cununați, în Protopopești, Tăcuta, Dobrovăț, Scânteia... iar botezați... nu mai știu câți!

Ați prins Primul Război Mondial? Dacă da... ce ne puteți spune? Dacă nu... ce știți despre Primul Război Mondial?

- Da, eram o copilă, aveam nouă ani când au venit rușii. Țin minte, nu mă temeam. Țin minte că tata a făcut tranșee până în fundul grădinii, pen-tru că acolo aveam un nuc foarte mare, cu crengi dese și pletos, ca să putem fugi noaptea, că dădeau rachete, mergeau pe sus multe avioane. Când le auzeam huruind, îi spuneam mamei: „Scoală, că vin avioanele!” Și ne îndreptam spre nuc și ne băgam în tranșeele făcute de tata. Acolo veneau și vecinii cu caii, vacile.

Într-o zi, au venit rușii în Dobrovăț și s-au instalat în grădină la noi. Ofițerul și cu comandantul dormeau într-o cameră, iar noi, în cealaltă cameră - care pe pat, care pe jos, că nu era loc pentru toți în pat. Pe ofițer îl păzea comandantul, dar ei nu ne-o făcut nimica rău. Țin minte că aveam părul lins și ei mă strigau Maria, că aflaseră cum mă cheamă; mă luau în brațe, mă ridicau în sus. Mama mă chema la ea, ca să nu mă mai duc, dar eu nu mă temeam, că aveau și ei copii. În schimb, la lumea din sat luau vaci, oi, ladă mare cu struguri, tot ce voiau și le aduceau în fundul grădinii la noi. Mi-aduc aminte că, odată, de la Marcu a luat viței mari, au adus un vițel și l-au tăiat în fundul grădinii la noi și i-au adus carne mamei să le gătească, sau la moș Vasile Iloaia a împușcat o scroafă cu tot cu purcei și i-a adus nenea la mama să le gătească, iar mama țipa și spunea „Nu, nu, nu...” După ce a plecat, tata i-a spus mamei că trebuia să gătească, fiindcă mâncam și noi, dar mama, foarte hotărâtă, a spus „Nu, nu îmi trebuie carne furată...” Nouă nu ne-a luat nimic și nici rău nu ne-a făcut. Țin minte că mama strângea boabele, cum este la țară, le pune în magazie, dar... niciodată de la noi nu a luat nimic. Ce mi se pare amuzant acum, că sunt mare, dar atunci fiind mică nu realizam, că de fiecare dată

Maria Omidă, 91 de ani
(n. 1935)
com. Dobrovăț, jud. Iași

Proiect de suflet:

**Rubrică elaborată de coordonatorul de proiect:
econ. Petronela Săcăleanu**

când trecea pe la noi, soldatul pe care mama l-a refuzat să îi facă mâncare o îngâna „Nu, nu, nu...”, că prinsese ciudă pe mama, dar ofițerul a dat ordin să nu se atingă nimeni de familia noastră, ba, mai mult, ne aducea și nouă de mâncare. Heiiiii, copii, vremuri...

Anii au trecut... cum a fost pe vremea lui Gheorghe Ghrorghiu-Dej?

- Pe vremea lor eram măritată, cu casă, copii. A fost greu în toți anii, dar noi, la țară, ne preocupam de familie.

Dar pe vremea comunismului, a lui Ceaușescu?

- Pe vremea comunismului era foarte greu, stăteam la rând să iau 1 kg făină, ½ de ulei, lapte etc.... era foarte greu, maică, nu ca acum, că iei sacul cu făină, cu grăunțe, baxul cu ulei, lapte etc... Mai bine era înainte de război, pentru că după aceea a început colectivizarea și ne obligau să trecem la colectiv, că, dacă nu, îl dădeau afară din serviciu. La început nu am vrut, dar inginerul care era pe atunci ne-a spus: „Eu o să mor, n-o să mai fiu, dar să vedeți voi că de colectivizare n-o să scăpați!” Și așa a fost, ne-am trecut la colectivizare ca să își păstreze soțul serviciul... era greu pe atunci fără.

După anii 1989, ce părere aveți cu ce s-a întâmplat până acum cu poporul român?

- După revoluție eram cu frică, mai ales după ce l-a împușcat pe Ceaușescu. Atunci eram și singură și nu prea era siguranță în țară, toată lumea nu știa încotro să o ia. După revoluție, totuși, a fost mai bine, libertate; aveam de toate, nu ne lipsea nimic.

Dumneavoastră ați lucrat? Unde?

- Da, mamă, am 29 de ani ieșiți din ogradă la C.A.P... Am muncit mult, serviciu, aveam casă de făcut, copii mici la școală, oamenii la treabă la casă, noaptea mai împlTEAM, coseam, țeseam. Pentru că era greu cu banii. Ne-am descurcat cum am putut, da acum n-aș mai putea, n-aș mai rezista. Ce-i drept, eram și mai tânără.

Soțul a lucrat undeva?

- Da, a promovat o școală, a fost maistru de exploatare și avea bonier de vânzare a lemnului la pădure. Supărarea mare a venit într-o zi, când din pădure au plecat câteva căruțe cu lemne mai încărcate, că omul meu mai întrecea câte un lemn în plus. Și chiar în ziua aceea a trecut șeful de ocol, Blândă îl chema, cred că a murit de atunci, că are omul meu 44 de ani de când este mort. A țipat la el că „ci, bă, acestea sunt lemne, că nu ai voie să dai lemne din astea și atât de multe!”. Ce-i drept, omul meu era foarte bun, mai ales cu cei pe care îi cunoștea, mai întrecea câte un pic și nu se îndura de oameni. El, dacă nu avea bani, se împrumuta și făcea bine și la altul, așa era el și așa sunt și eu. În ziua aceea omul meu s-a supărat așa de tare, că i-a azvârlit actele în pădure, a plecat și bun plecat

**Maria Omidă, 91 de ani
(n. 1935)
com. Dobrovăț, jud. Iași**

Proiect de suflet:

**Rubrică elaborată de coordonatorul de proiect:
econ. Petronela Săcăleanu**

a fost. L-au chemat înapoi, că era om harnic, de treabă. Când a murit, au trimis și coroană, dar... degeaba, cu ce îmi alină mie suferința...

A plecat la Hunedoara, să lucreze la mină și acolo i-a fost și moartea; a avut un accident, m-au chemat să mă duc acolo. Când am plecat, am luat și băiatul cu mine (Petruță). Ajunsă acolo, m-au luat directorul, șefii de secție să îmi arate locul accidentului și cum s-a întâmplat. Când ne-au văzut colegii de serviciu al omului meu, l-au luat pe băiat, l-au îmbrățișat, i-au dat bani. A fost o zi tristă și plină de lacrimi... parcă și cerul plângea odată cu noi.

Mi-a fost foarte greu, mai ales că, după moartea omului meu, la scurt timp a murit tata, pe urmă mama, doi frați îngropați la Hunedoara și sora îngropată la Dobrovăț. Toate s-au întâmplat imediat, una după alta. Eu m-am ocupat de înmormântări, de purtat slujbele, pomeniri, toate le-am făcut și le fac și în ziua de astăzi. Îmi este greu, că toate pomenele le fac acasă, de la frământat aluat pentru colăcei, fiert grâul pentru colivă, borșul din păsări, sarmalele, toate le făceam, că nu îmi permiteam să le cumpăr. Veneau femeile și mă ajutau un pic, dar pe urmă plecau acasă și eu rămâneam, fierbeam oalele cu borș, sarmale, că a doua zi dimineață trebuiau să fie gata.

Copiii dumneavoastră sunt în România, sau plecați prin lumea largă?

- Copiii sunt în România, în schimb am nepoți și strănepoți plecați la muncă în străinătate.

Vă este dor de ei? Ce considerați dvs. că ar trebui să facă cei de la Guvernul României pentru ca să le fie bine copiilor noștri, să se întoarcă în țară, iar cei care sunt deja să nu mai părăsească România?

- Îmi doresc să fie acasă, aproape de noi, și cei de la Guvern să facă ceva pentru Țara Românească, să investească în tineret, pentru că ei sunt viitorul acestei țări.

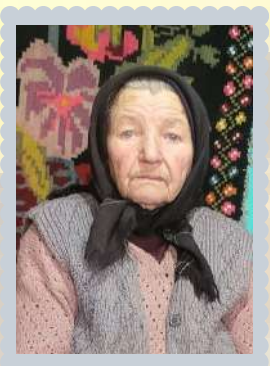
Din toată experiența dvs. de viață, când v-a fost cel mai greu?

- Cel mai greu mi-a fost după moartea soțului, pentru că de atunci am început înmormântările una după alta și am rămas singură, fără tovarășul meu de-o viață. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că sunt bine!!!

Ce sfat le-ați putea da tinerilor din ziua de azi?

- Ce sfat le-aș putea da tinerilor din ziua de azi, pentru că totul este foarte greu, nu mai este stabilitate, școala este cum este, serviciul - la fel, toate scumpe, părinți plecați în străinătate etc... doar să aibă puterea și înțelepciunea să se gândească la ei, să investească în ei, să aibă ambiție să reușească în viață și să lupte pentru a rămâne în țara lor.

Vă mulțumesc, tanti Maria, vă doresc multă sănătate și ani buni în continuare. Iar eu îmi doresc să revin și la anul, să vă găsesc sănătoasă, voioasă, la fel ca acuma.

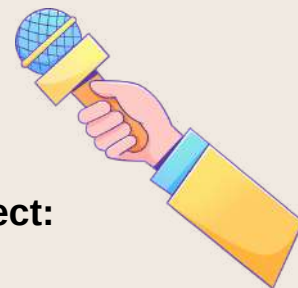
Maria Omidă, 91 de ani
(n. 1935)
com. Dobrovăț, jud. Iași

Vasile Ciocoiu

profesor de Educație fizică și sport

Rubrică elaborată de coordonatorul de proiect:
Andrei Oprea, XII C

„Fă ceea ce poți, cu ceea ce ai, acolo unde ești.” (Theodore Roosevelt)

Cu toții știm că perioada liceului este cea mai frumoasă și importantă din viața oricărei persoane. Cu bune și cu rele, cu note de la 1 până la 10, învățăm să avem grijă de noi, învățăm ce sunt aceleași responsabilități și întâlnim persoane pe care nu le vom uita vreodată și cu siguranță le vom aprecia și în viitor. Aceste persoane pot fi chiar profesorii, buni îndrumători, o a doua familie putem spune. Dedicăți și implicați meseriei, își încurajează și ajută elevii în orice situație, cu orice problemă, oricât de gravă. De aceea au tot respectul și mulțumirile noastre pentru toate lucrurile făcute până acum cu dedicare și răbdare.

Dascălii noștri au fost de acord să împărtășească cu noi câteva păreri, opinii, povești-oare despre viața de profesor, pe care cu siguranță le veți îndrăgi în următoarele rânduri.

Continuăm proiectul cu doamna profesor Vasile Ciocoiu, intervievat de reporterul revistei LiTeraTeCa.

Reporter A. O.: Țin tare mult să vă mulțumesc că ați rupt din timpul dumneavoastră să-mi răspundeți la câteva întrebări legate de viața de profesor!

Profesor V. C.: Bună ziua și mulțumesc pentru invitație! Este o plăcere să răspund întrebărilor voastre. Voi încerca să ofer răspunsuri care să reflecte atât experiența mea la catedră, cât și pasiunea pentru sport, un domeniu care ne oferă constant satisfacții.

Reporter A. O.: În primul rând, de ce ați ales această meserie? De ce profesor de educație fizică și sport?

Profesor V. C.: De mic copil mi-au plăcut foarte mult activitățile în aer liber, jocurile cu ceilalți copii și sportul. De altfel, am încercat să practic mai multe sporturi încă din clasa a V-a, cum ar fi: judo, baschet, fotbal, însă m-am oprit la handbal prin clasa a VIII-a. L-am îndrăgit și l-am practicat cu dăruire.

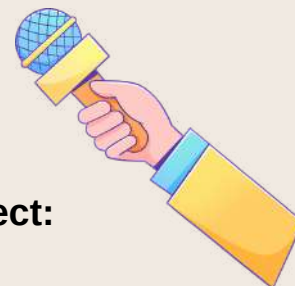
Reporter A. O.: Ce calități credeți că ar trebui să aibă un viitor profesor?

Profesor V. C.: O întrebare dificilă, ținând cont de schimbările uimitoare și foarte rapide pe care le suportă societatea. Clar, trebuie să aibă tact pedagogic, fără de care nu poți

Vasile Ciocoiu

profesor de Educație fizică și sport

Rubrică elaborată de coordonatorul de proiect:
Andrei Oprea, XII C

Profesor V. C.: stabili o conexiune solidă și durabilă cu elevul. O altă calitate ar fi că trebuie să aibă noțiuni extinse despre noile tehnologii, programe de calculator și inteligența artificială. De asemenea, trebuie să fie foarte bine pregătit în domeniul pe care îl predă.

Reporter A. O.: De câți ani predați la liceul nostru?

Profesor V. C.: Predau educația fizică la noi la liceu de 26 de ani, ce se vor împlini în această vară.

Reporter A. O.: Cum arată o zi din viața unui profesor de educație fizică?

Profesor V. C.: O zi în care încerc să educ la elevii noștri în primul rând dorința de a face cât mai multă mișcare, atât în mod organizat, la ore, cât și individual, în timpul liber. În cadrul orelor de educație fizică încerc să ofer elevilor mijloacele cele mai eficiente, pentru ca, practicând sportul, să obțină o dezvoltare fizică armonioasă și o stare de bine. După terminarea orelor, începem orele de antrenament pentru pregătirea echipelor reprezentative ale liceului, care ne vor reprezenta în competițiile cu celelalte școli. Aici mă refer la fotbal, handbal, baschet, volei, atletism sau șah. Din acest punct de vedere, liceul nostru este mereu prezent între cele mai bune licee cu rezultate deosebite.

Reporter A. O.: Datorită dumneavoastră, mulți elevi îndrăgesc și astăzi sportul. Există o tehnică prin care vă puteți face disciplina mai atractivă sau mai ușoară?

Profesor V. C.: Cred că folosirea în cadrul orelor de educație fizică a unor mijloace atractive, care au fost corelate atent la posibilitățile elevilor, crește dorința de a practica exercițiul fizic și de a participa cu plăcere la oră. La fel de important mi se pare stabilirea unor obiective realiste, pe care elevii le pot atinge cu un volum de muncă aferent și care cresc gradul de satisfacere și de mulțumire pentru reușită. Și astfel, pas cu pas, obiectiv cu obiectiv, să progresăm.

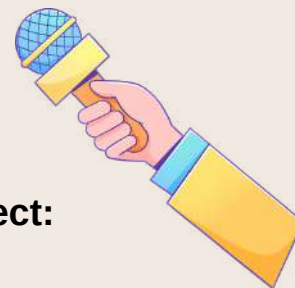
Reporter A. O.: Având în vedere situația în care ne aflăm, criza din educație, cum ați fost afectat din cauza acesteia? Cât de tare v-a fost afectat modul de lucru cu elevii?

Profesor V. C.: Din punctul meu de vedere, educația fizică și sportul la nivelul elevilor în contextul actual are foarte mult de suferit. La școală avem doar o oră de educație fizică

Vasile Ciocoiu

profesor de Educație fizică și sport

Rubrică elaborată de coordonatorul de proiect:
Andrei Oprea, XII C

Profesor V. C.: pe săptămână, efectiv se lucrează aproximativ 40 minute, ceea ce este insuficient și pentru un om în vârstă, darămite pentru un elev aflat în perioada de dezvoltare...

O altă problemă majoră este că nu ai unde (terenuri, săli), cu ce (materiale sportive noi și diversificate), cu cine (profesori, cluburi, asociații) care să fie ca un suport neapărat necesar pentru practicarea sportului în afara orelor, toate acestea având în vedere faptul că suntem un popor sărac în majoritatea lui.

Reporter A. O.: Remarcați schimbări în stilul, comportamentul elevilor din anii trecuți față de cei de astăzi?

Profesor V. C.: În principiu, cel care conduce societatea impune un set de cerințe, reguli, mijloace pentru a ajunge la anumite obiective educaționale, în cazul nostru. Doar că societatea nu pare să își dorească așa ceva și elevii din ziua de azi, ca orice copil, de fapt, încearcă limita tuturor regulilor, ceea ce face mai dificil procesul educativ.

Reporter A. O.: Credeți că sistemul de educație din România este învechit? Dacă ați putea și ar fi ceva de schimbat, ce ați schimba la acesta?

Profesor V. C.: Clar este învechit, deoarece merge pe aceleași principii din anii comunismului. Cred că un echilibru între asimilarea de informații și învățarea prin experimentare, descoperire, căutarea de răspunsuri în echipă la diferite probleme ar aduce un plus important în dezvoltarea generației de azi.

Reporter A. O.: Oferiți, vă rugăm, un sfat elevilor școlii noastre și cititorilor revistei LiTeraTeCa!

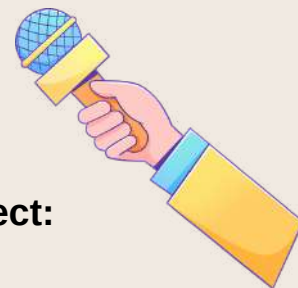
Profesor V. C.: Liceul nostru, datorită contextului socio-economic actual, este mai puțin căutat. Intrarea în liceu se face cu medii nu foarte mari, dar faptul că de aici au ieșit numeroși elevi cu rezultate și cariere deosebite, cu care ne mândrim, ne arată că munca noastră nu a fost în zadar și ne dă puterea de a persevera.

Dragi elevi, URMAȚI-VĂ VISUL! De la acest liceu puteți ajunge acolo unde visați!

Reporter A. O.: Vă mulțumim și vă dorim mult succes în tot ce faceți!

Vasile Ciocoiu
profesor de Educație fizică și sport

Rubrică elaborată de coordonatorul de proiect:
Andrei Oprea, XII C

Proiect: Interviu cu părinții

Rubrică elaborată de coordonatorul de proiect:
Bianca Ghiorghian, XI D

„Pentru ca un copil să devină om, trebuie ca din copilărie să educi în el omul, altfel va rămâne copil toată viața.”

Rabindranath Tagore

Proiectul de față, inițiat de redacția revistei „LiTeraTeCa”, pornește de la necesitatea asigurării unei depline unități de acțiune a tuturor factorilor educativi: școală, familie, comunitate. Dacă este adevărat că școala este factorul de care depinde în mod covârșitor devenirea personalității umane, tot atât de adevărat este că educația nu poate face abstracție de rolul familiei în această comuniune. Școala și familia sunt două instituții care au nevoie una de alta.

Orice părinte își dorește ca cei mici să devină adulți respectuoși cu cei din jur, amabili și responsabili. „În fiecare etapă a copilăriei, ei au nevoie de adulți care să-i ajute să devină buni, respectuoși și responsabili în comunitatea în care trăiesc”, spune Richard Weissbourd. Cu toate acestea, foarte puțini dintre ei își învață copiii ce este compasiunea, potrivit unui studiu realizat de specialistul american.

Psihologul de la Harvard le oferă părinților câteva recomandări despre cum să crești un copil bun:

- Grija pentru ceilalți trebuie să devină o prioritate
- Oferiți copilului ocazii în care să-și exerseze empatia
- Extindeți preocupările copilului
- Fiți mentori pentru copil
- Învățați copilul să-și controleze emoțiile negative

Urmăriți în paginile ce urmează punctele de vedere ale părinților elevilor școlii noastre.

Proiectul va continua în numărul viitor al revistei, cu opinii ale altor părinți.

Interviu cu părinții

1. Ce apreciați cel mai mult în relația cu copilul dvs.?
2. Ce lucru credeți că, dacă ați schimba la dvs., ar îmbunătăți relația cu copilul?
3. Care sunt acele lucruri pe care un părinte NU ar trebui să le spună niciodată copilului?
4. Obligațiile zilnice ne țin, deseori, departe de copiii noștri. Cum putem compensa acest lucru?
5. Considerați că este o idee bună să ne laudăm copiii?
6. Cum credeți că ar trebui să procedăm pentru a-i determina pe copii să facă ce ne dorim?
7. Ce am putea face să avem mai multă răbdare cu copiii noștri?
8. Ce rol au părinții în viața școlii?
9. Știm că nu există o relație perfectă părinți-școală-elevi, dar cum ar putea deveni aceasta perfectibilă? Ce ar putea face școala? Părinții? Elevii?
10. Din experiența de până acum, ce mesaj/sfat ați vrea să transmiteți altor părinți?

*Andreea Petronela Urma,
mama elevei Simina Elena Urma, IX D*

1. Cel mai mult în relația cu copilul meu apreciez că este deschis să vorbească despre aproape orice cu mine.
2. Cred că dacă mi-aș face mai mult timp pentru el și nu l-aș ignora câteodată când vine să vorbească cu mine, iar eu sunt obosită.
3. Acele lucruri pe care părintele nu ar trebui să le spună niciodată copilului sunt că este inutil, că nu-i bun la nimic și că nu l-a vrut.
4. Am putea compensa prin ieșiri împreună cu copilul și acordându-i o zi numai cu el.
5. Da, consider că este o idee bună să ne laudăm copiii, numai că nu de față cu alți copii, ci numai lui personal.
6. Eu cred că ar trebui să le oferim ceva în schimb ca să-i motivăm.
7. Să nu vorbim atunci când suntem nervoși, ci când ne calmăm.
8. Părinții în viața școlii au rolul de a trimite copilul la școală și să-l îndrume să învețe și să fie responsabil.
9. Cred că părinții ar putea înțelege atunci când copilul a luat o notă proastă, iar elevii să fie atenți la profesori și să-și dea silința pentru a învăța.
10. Din experiența de până acum, aș vrea să le transmit altor părinți să încerce să-și înțeleagă copilul, să fie alături de el mereu, să-l susțină și să construiască o relație stabilă cu copilul.

Interviu cu părinții

1. Ce apreciați cel mai mult în relația cu copilul dvs.?
2. Ce lucru credeți că, dacă ați schimba la dvs., ar îmbunătăți relația cu copilul?
3. Care sunt acele lucruri pe care un părinte NU ar trebui să le spună niciodată copilului?
4. Obligațiile zilnice ne țin, deseori, departe de copiii noștri. Cum putem compensa acest lucru?
5. Considerați că este o idee bună să ne laudăm copiii?
6. Cum credeți că ar trebui să procedăm pentru a-i determina pe copii să facă ce ne dorim?
7. Ce am putea face să avem mai multă răbdare cu copiii noștri?
8. Ce rol au părinții în viața școlii?
9. Știm că nu există o relație perfectă părinți-școală-elevi, dar cum ar putea deveni aceasta perfectibilă? Ce ar putea face școala? Părinții? Elevii?
10. Din experiența de până acum, ce mesaj/sfat ați vrea să transmiteți altor părinți?

Georgiana Chiruță,
mama elevului Dario Scripcariu, IX D

1. Cel mai mult apreciez că este un copil înțelegător.
2. Dacă aș putea schimba ceva, poate aș încerca să fiu mai calmă.
3. „Ești o greșeală.”
4. Trebuie să facem activități alături de ei.
5. Da, deoarece copiii trebuie dați ca exemplu. Așa capătă încredere în ei și în noi.
6. Pentru a-i determina pe copii să facă ce ne dorim, trebuie să fim și noi înțelegători, să le explicăm de ce le cerem ceva.
7. Vom avea mai multă răbdare cu ei dacă încercăm să îi înțelegem, să privim lucrurile și din punctul lor de vedere.
8. Părinții au rolul de a da o educație copiilor. Școala doar o completează.
9. Părinții trebuie să se implice, să îi ajute pe copii la teme sau la orice au nevoie.
10. Le-aș transmite celorlalți părinți să aibă mai multă răbdare și mai multă încredere în copiii lor.

Oana Crăciun,
mama elevului Dario Crăciun, IX D

1. Sinceritatea.
2. Temperamentul.
3. Să îl înjosească.
4. Să stăm mai mult împreună în timpul liber.
5. Desigur.
6. Să ne comportăm frumos.
7. Să ne păstrăm calmul.
8. Financiar și emoțional.
9. Să se culturalizeze.
10. Să aibă o relație cât mai bună și deschisă cu copilul.

Interviu cu un fost elev al liceului

Florin Corodeanu

Coordonator proiect, ped. Doru Mihalache

Dragi colegi,

Avem bucuria să citim în rândurile de mai jos amintirile și gândurile unui fost elev al liceului nostru, cu care ne mândrim. Performanțele lui au impresionat o țară întregă. Florin Corodeanu a avut amabilitatea să ne împărtășească din impresionantul său palmares, lucru pentru care îi mulțumim foarte mult! Mulțumim, de asemenea, domnului Doru Mihalache, care ne-a facilitat această experiență deosebită.

- **Să începem cu o scurtă prezentare...**

- Mă numesc Florin Corodeanu, m-am născut în anul 1977, pe 26 martie, la Piatra-Neamț, și am absolvit Liceul C.F.R. în anul 1996. Actualmente, locuiesc în Franța, orașul Grenoble, sunt căsătorit și am doi copii, ambii băieți.

- **Cum ai ajuns la școala noastră?**

- La liceul C.F.R. am ajuns fiindcă, de mic copil, a fost prima mea dragoste, ca să zic așa. Locuiam, în Piatra Neamț, lângă depoul de locomotive și mai tot timpul mă jucam pe acolo cu fratele meu și cu alți prieteni din copilărie. Asta a făcut să-mi doresc să devin mecanic de locomotivă și, cum singurul liceu de căi ferate din Moldova era la Iași, m-am hotărât să dau admitere aici. Nu am avut norocul să intru la clasa de locomotive, ci la clasa de vagoane. Am fost un pic dezamăgit, dar mi-am spus că, poate în timp, mă voi putea transfera la acel profil. La clasa de vagoane era diriginte domnul profesor de fizică Balan Gheorghe, un profesor cu care m-am înțeles bine.

- **Știu că ai stat în căminul școlii. Cum a fost?**

- După părerea mea, perioada din primii ani de după revoluție a fost crâncenă, din toate punctele de vedere, pentru toți. Iar noi, elevii căminiști, am simțit asta din plin. Iarna era frig, mâncarea la cantina școlii era cum era și, la început, nu puteam merge acasă când voiam, din motive financiare. Ne puneau părinții pachete cu mâncare, dar școala fiind situată

Interviu cu un fost elev al liceului

Florin Corodeanu

Coordonator proiect, ped. Doru Mihalache

Într-un cartier „mai complicat” la vremea aceea, era mai greu să ajungem cu ele neatinsse în cămin. Cred că-ți amintești cum era.

- Îți mai amintești nume de colegi de clasă sau din cămin?

- Dacă voi greși îmi cer scuze, nu mai știu așa bine numele colegilor. Voi încerca, cu riscul de a greși: Cepoi, Imbrea, Reuț și Mihai Marc, care era din Piatra Neamț.

- Cum ai ajuns la rugby?

- Liceul avea echipă de rugby, care activa în campionatul de juniori republicani, condusă de domnul profesor Vigil Gheorghiu (noi îi spuneam Gelu). Dumnealui m-a reperat prin curtea școlii și mi-a spus să vin la rugby. Habar nu aveam ce-i aia! . Primul antrenament mi-a plăcut, al doilea a fost mai complicat, căci am început cu placaje și toate alea, iar eu mi-am spus că ăsta e un sport de nebuni , drept pentru care nu m-am mai dus. Dar domnul profesor mi-a spus foarte clar că, dacă nu vreau să fac rugby, să-mi iau transferul la altă școală. Eu iubeam C.F.R.-ul, așa că m-am gândit că n-o fi un capăt de țară să fac 4 ani de rugby, dar măcar rămân la școala care îmi place. Cu timpul, a început să-mi placă și pot spune că insistența domnului profesor Gheorghiu mi-a schimbat viața efectiv.

Am început să merg la loturile naționale de juniori din 1995.

- Cum a fost la campionatul Mondial din Italia, în anul 1996?

- Aveam o echipă foarte valoroasă, așa că am trecut repede de Taiwan (51-0) și Italia (27-5). În semifinala cu Țara Galilor am condus cu 17-14, dar am greșit pe final și s-a terminat 17-21. Apoi, în finala mică am învins Scoția cu 32-6 și am luat bronzul. În urma noastră au venit echipele Franței și Africii de Sud. Din acea echipă au făcut parte și mulți dintre colegii mei, pe care i-am întâlnit mai târziu la lotul mare (Sorin Socol, Alex Manta, Petre Mitu, Ionuț Tofan, Gabriel Brezoianu).

Datorită acestei performanțe am intrat la Facultatea Militară de Educație Fizică și Sport din București și am semnat cu Steaua. Am fost campion în anii 1998 și 1999.

În 1999 am plecat în Franța, unde am activat ca jucător, în prima ligă, între 1999 și 2009. Am jucat la echipe mari din Hexagon, ca Stade Aurillacois și F.C. Grenoble.

Interviu cu un fost elev al liceului

Florin Corodeanu

Coordonator proiect, ped. Doru Mihalache

- Să trecem la echipa națională de seniori...

- Primul meu meci cu echipa României a fost cu Franța, în 1996; aveam 19 ani. Am peste 70 de selecții la echipa României, unde am fost și căpitan de vreo 20 de ori, cu participări la 3 cupe mondiale - 1999, 2003, 2007.

- Te întrerup puțin pentru a cita un articol din „Adevărul”, anul 2003, înaintea cupei mondiale, unde ai ales să fii prezent cu naționala României, chiar dacă puteai pierde contractul.

Citez: <<Rugbystul român Florin Corodeanu, component al formației franceze de prima ligă Grenoble, a ales să participe cu echipa națională la Cupa Mondială, deși conducătorii clubului din Franța l-au amenințat că ar putea să îi rezilieze contractul pentru acest lucru. „Sunt nemulțumiți că voi lipsi de la club atâta timp. Practic, voi fi cu echipa României aproape trei luni de zile și lor nu le convine. Dar nu-mi pare rău. Am venit aici, la Quillan, și mă simt ca un copil mic care și-a regăsit jucăriile. Știu că, dacă joc la Cupa Mondială, valoarea mea va crește, deci nu am de ce să mă tem. Pentru mine, selecționarea în echipa României valorează mai mult decât orice altceva. Le-am spus că n-am nevoie de salariul lor dacă îmi pun astfel de condiții”,

a declarat Corodeanu, aflat cu echipa României în cantonamentul de tip „comando” de la Forge Quillan.>>

Pentru tine a însemnat ceva să reprezinți România...

- Da, a însemnat foarte mult.

- Coechipieri din acea perioadă?

- Din 1999 - Petru Bălan, Alin Petrache, Romeo Gontineac, Mihai Vioreanu; din 2003 – Ovidiu Tonitza, Răzvan Mavrodin, Vasile Ghioc; iar din 2007 – Toderașc, Marius Tincu, Valentin Calafeteanu, Cătălin Fercu, Florin Vlaicu. Ultimul meci la echipa națională a fost la București, cu Portugalia. Am avut o carieră frumoasă, de care sunt mândru. Rugby-ul mi-a transformat viața, dacă pot spune așa. Rugby, pentru unii e doar un sport. Pentru mine, rugby-ul e școala vieții. M-a învățat respectul, sacrificiul, munca în echipă și cum să merg mai departe când doare. Rugby-ul m-a construit și m-a făcut omul care sunt azi.

De fiecare dată când mă uit la un meci, emoțiile se întorc, valorile rămân.

#Rugby #Respect #Caracter #Pasiune

- Îți mulțumim foarte mult și îți dorim succes în tot ceea ce îți propui să faci în continuare!

- Vă mulțumesc și eu și sper să ne revedem!

Interviu cu un fost elev al liceului

Florin Corodeanu

Coordonator proiect, ped. Doru Mihalache

campionatul mondial din 1996

Interviu cu un elev talentat

„Talentul înseamnă muncă, nu magie”

Reporter: Astăzi stăm de vorbă cu unii dintre cei mai apreciați elevi ai liceului nostru, tineri care reușesc să îmbine talentul cu seriozitatea.

1. Spune-ne, pentru început, cum te-ai descrie în câteva cuvinte?
2. În ce domeniu te simți cel mai puternic?
3. Când ți-ai descoperit talentul?
4. Care a fost cel mai greu moment din parcursul tău?
5. Ce rol a avut școala în evoluția ta?
6. Ce înseamnă pentru tine succesul?
7. Ce le-ai spune colegilor care încă nu și-au descoperit pasiunea?
8. Unde te vezi peste câțiva ani?

Un elev talentat nu este doar cel care strălucește, ci cel care muncește în tăcere, care își asumă eșecul și care transformă pasiunea în progres.

Miler Flavius, IX D

1. Eu sunt serios, muncitor și curios.
2. În domeniul miniaturilor.
3. De pe la 8 ani.
4. Nu am avut un moment foarte greu până acum.
5. Un rol foarte important, pentru că m-a inspirat.
6. Pentru mine, succesul înseamnă recunoașterea talentuluimeu, care să fie apreciat de mulți oameni.
7. Oricine poate avea o pasiune, trebuie doar să o găsești.
8. Nu putem ști ce ne rezervă viitorul. Mi-ar plăcea, totuși, să fac ce îmi place cel mai mult.

Stan Ștefan Iustinian, IX D

1. Creativ, adaptiv, spontan, dedicat.
2. În artă și, posibil, la scris.
3. De la 3 ani.
4. Între 2021-2022, eram obsedat de o serie (madness combat) și pentru aproape doi ani întregi desenam doar caractere cu anatomia prezentată în seria respectivă. A reprezentat un dezavantaj destul de mare, fiindcă pentru majoritatea artiștilor progresul în a învăța anatomia umană este foarte important. Ori eu aveam un progres extrem de mic, cel puțin la început.
5. Niciun rol. Doar inspirație, din când în când.
6. Original aș spune „totul”, dar personal, cel puțin deocamdată, succesul nu mai este ce mă bucură.
7. Descoper-o, duhh!
8. Undeva? Sper.

Lumea cărților

Într-o bună zi, arta visării cu ochii deschiși va sta în puterea oricărui om.

Dragii noștri elevi,

Dragostea de cărți o porți în suflet și setea de lectură nu se „stinge” niciodată!

Dacă și tu te numeri printre milioanele de iubitori de povești, care vibrează la fiecare titlu care-i stârnește curiozitatea, atunci școala noastră îți oferă o gamă variată de cărți, fizice și online, pe care le poți împrumuta printr-o simplă, dar interesantă, vizită la bibliotecă!

Fie că ești în căutarea celui mai recent roman, fie în căutarea volumului potrivit pentru preferințele tale, sau o carte de specialitate, vei găsi mii de titluri semnate atât de autori cunoscuți în întreaga lume, cât și de autori români.

Îți oferim oportunitatea, de asemenea, de a împrumuta cărți online, astfel încât să nu mai fie nevoie să aștepti până ajungi într-o bibliotecă sau librărie să-ți procuri volumul dorit, ca să-ți îmbogățești cultura și să-ți astâmperi setea de cunoaștere.

Fie că îți dorești să citești un bestseller, fie cărți clasice, fie cele mai noi titluri – poți împrumuta orice tip de carte, simplu și ușor, printr-un click pe grupul bibliotecii, sau în sală! Vei găsi volume de beletristică, ficțiune, psihologie, istorie, dezvoltare personală, manuale școlare, enciclopedii, plus multe altele, pentru și nevoile tuturor iubitorilor de lectură.

Citește și îmbogățește-ți mintea, în timp ce-ți oferi un moment de relaxare după tumultul de peste zi. Retrage-te în universul lecturii și bucură-te de liniște!

Solicită titlurile care ți se prind de suflet și îți stârnesc curiozitatea!

Lectura este o călătorie inițiativă. Este chiar viața fiecăruia dintre noi. La sfârșitul lecturii, ieșim din poveste învingători și cu o nouă lecție învățată. Pe drumul vieții, la fel ca în poveste, ne putem face prieteni buni, care ne vor ajuta în momentele importante și putem împreună să contribuim la un bine suprem.

Ne dorim ca poveștile să fie locul frumos în care găsim un ideal, o conștientizare că și noi putem fi eroi, pentru ca apoi să ieșim în lume și să o schimbăm, să o transformăm într-o lume de poveste.

Avem nevoie de povești frumoase, avem nevoie de adevăr, avem nevoie să râdem, să ne mirăm, avem nevoie de miracole.

Or, asta sunt cărțile.

Biblioteca liceului nostru este câștigătoarea ediției a 5-a a proiectului CarteTeca, al Asociației „Salvați copiii” în parteneriat cu Libris, cu un premiu care a constatat în achiziția de cărți în valoare de 10.000 de lei! Așadar, dragii noștri, aveți de unde alege!

Biblioteca este și sediul redacției revistei LiTeraTeCa. De asemenea, ne găsiți și pe pagina <https://www.facebook.com/groups/1275963953016799>

Vă așteptăm!

(Biblioteca LTTC)

Ziua Națională a Lecturii

Citim împreună!

Într-o bună zi, arta visării cu ochii deschiși va sta în puterea oricărui om.

Dragii noștri elevi,

Prin Legea nr 21 / 2022 se instituie ziua de 15 februarie ca Ziua Națională a Lecturii, susținută de autoritățile române pentru a încuraja proiectele și evenimentele care promovează lectura pe tot parcursul vieții.

Această dată ilustrează, totodată, ziua nașterii lui Titu Maiorescu și a lui Spiru Haret, personalități importante care au realizat schimbări esențiale în peisajul cultural românesc de secol XIX.

Proiectul vizează lectura în multiplele sale înțelesuri: lectura cu voce tare, în fața unui public, lectura în singurătate, lectura în Braille și în limbaj mimico-gestual, lectura ca decodificare a sensului unui text literar în diferite epoci și perioade istorice, lectura unei ilustrații de carte pentru copii, lectura unui text vechi scris de mână (caligrafic), lectura unui tablou sau a unui peisaj (tipurile de compoziție), lectura unei partituri, semnele identitare ale unei comunități și ale unui oraș (lectura și interpretarea antropologică).

Prin activitățile din liceul nostru, vom încerca să răspundem câtorva întrebări legate de istoria lecturii și de practici specifice acestora: ■ ce a însemnat trecerea de la scrierea continuă și lectura cu voce tare sau lectura imaginilor de pe zidurile bisericilor la lectura în tăcere (legată și de apariția punctuației și a paragrafului); ■ care a fost parcursul textului de la tăblițele de argilă la pergament, papirus și hârtie la tabletă; ■ ce elemente influențează lectura? timpul (în zori de zi sau la apusul soarelui), locul (lectura la biroul personal sau pe malul mării), suport (hârtie, ecran), evenimentele sociale pe timp de pace sau război etc; ■ există o „ucenicie a lecturii”, cum o numea Alberto Manguel? ■ există un ceremonial al ascultării unui text citit?

Răspunzând la aceste întrebări, îi invităm pe toți liceenii să ducă povestea lecturii mai departe, cu libertatea pe care ar avea-o în interiorul unui hipertext.

„Frumusețea va salva lumea” F.M. Dostoievski

„E cu putință oare ca omul să se simtă cu adevărat nefericit? Dar ce importanță au necazurile și nenorocirile mele dacă sunt în stare să fiu fericit? Știți, nu înțeleg cum poate cineva trece pe lângă un copac și să nu fie fericit că-l vede? Să stea de vorbă cu un om și să nu fie fericit că-l iubește?... Dar există atâtea lucruri minunate pe care le întâlnești la fiecare pas și pe care până și omul cel mai decăzut le găsește minunate!”

F M. Dostoievski în *Idiotul* (1868)

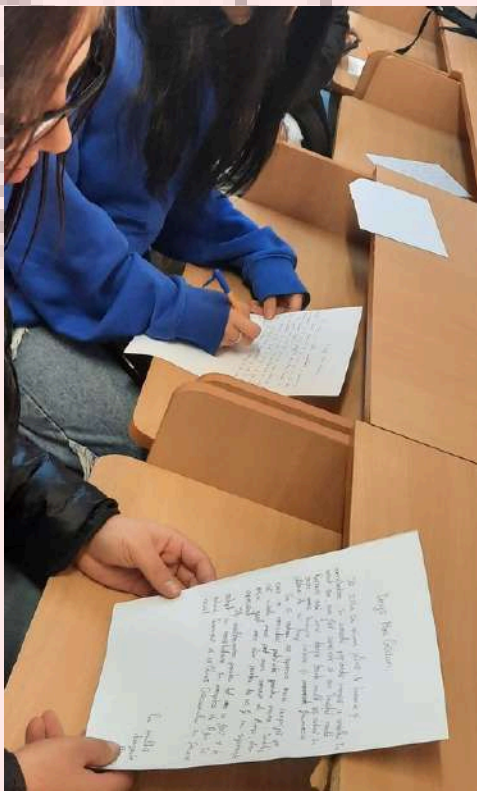
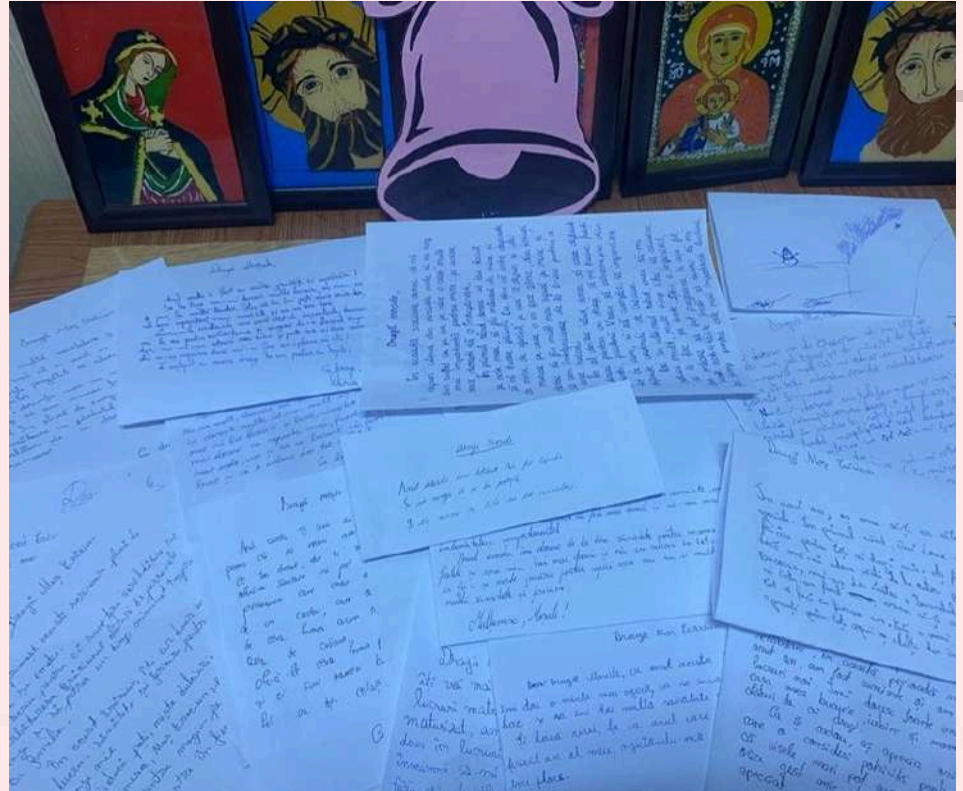
(Biblioteca LTTC)

Ziua Națională a Lecturii

Citim împreună!

Într-o bună zi, arta visării cu ochii deschiși va sta în puterea oricărui om.

Teatru și povești audio, gratuite, pentru copii

Camerzan Adelina, XI C

Lansată pe 15 ianuarie, de Ziua Culturii Naționale, eteatru.ro este o platformă de streaming audio care adună cea mai mare colecție de teatru radiofonic din România.

Catalogul include mii de producții din arhiva Teatrului Național Radiofonic, de la spectacole clasice și montări istorice până la creații recente și premiere realizate special pentru format audio. Accesul este gratuit la momentul lansării, cu posibilitatea introducerii unui abonament pe termen mediu.

Toate materialele au fost remasterizate și respectă standardele actuale de difuzare digitală. Lunar vor fi adăugate zeci de titluri noi, iar platforma include o secțiune generoasă dedicată copiilor, organizată pe colecții precum *Aventuri și călătorii*, *Prințese curajoase*, *Musicaluri pentru copii* sau *Povești nemuritoare*.

Oferta pentru cei mici va fi extinsă cu basme scurte, povești românești clasice, texte originale semnate de autori contemporani, precum și legende și basme din diverse culturi.

Redăm mai jos prezentarea platformei:

Teatrul Național Radiofonic este creatorul de spectacol al Radio România, cu o tradiție de aproape un secol în realizarea și difuzarea producțiilor audio.

Teatrul radiofonic românesc își are începuturile la 18 februarie 1929, când a avut loc prima producție de teatru la radio, „Ce știa satul”, de V. Al. Jean (pseudonimul dramaturgului Ion Valjan), marcând debutul unei istorii culturale care continuă și astăzi.

De-a lungul deceniilor, Teatrul Național Radiofonic a construit o impresionantă arhivă sonoră de patrimoniu, care reunește mari texte ale dramaturgiei românești și universale, autori clasici și contemporani, dar și scenarii originale special scrise pentru sunet, regizori și compozitori de prestigiu, în interpretări ale celor mai importante voci ale scenei românești. Această arhivă reflectă nu doar evoluția genului, ci și istoria culturală a României, conservată prin sunet și transpunere artistică.

În ultimii ani, spectacolele Teatrului Național Radiofonic s-au bucurat de recunoaștere internațională, fiind premiate în competiții de profil alături de producții de prestigiu ale BBC, Radio France și altor radiodifuziuni publice din întreaga lume. Aceste distincții confirmă valoarea artistică și nivelul de excelență al creațiilor realizate pentru mediul audio.

Teatrul Național Radiofonic înseamnă spectacol sonor pentru toate vârstele și toate gusturile: copii și adulți, spectacole educative, producții inovatoare și experimentale. Prin forța expresivă a vocii, a sunetului și a muzicii, spectacolul audio transformă ascultarea într-o experiență individuală imersivă.

Platforma eteatru.ro este expresia contemporană a acestei tradiții. Gândită ca un spațiu digital accesibil și în continuă dezvoltare, eteatru.ro oferă publicului acces on-demand la producțiile Teatrului Național Radiofonic. Descoperiți creația sonoră contemporană și patrimoniul cultural online, oriunde v-ați afla.

(Biblioteca LTTC)

Blue Monday

Prezentare realizată de Ștefan Andrei Oprea, XII C

Blue Monday este recunoscută ca fiind ziua cea mai grea a anului, din punct de vedere emoțional. Aceasta a fost asociată cu o stare de spirit joasă și motivație scăzută, specifică perioadei de după sărbătorile de iarnă. Anul acesta, Blue Monday a căzut chiar în săptămâna 19-25 ianuarie, perioadă în care și vremea poate afecta starea de spirit, precum și nivelul de energie al oamenilor.

Cum a apărut Blue Monday?

Termenul a apărut prima dată în 2005, când o companie de turism din Marea Britanie a inclus-o în cadrul unei campanii de marketing. Psihologul cu care colabora această companie analiza felul în care tiparele meteorologice, nivelurile de îndatorare, timpul scurs de la sărbători pot afecta nivelul de motivație al unui om. Expresia utilizată nu a fost confirmată de studii, iar inventatorul ei a fost aspru criticat de oamenii de știință.

În prezent, Blue Monday este un prilej pentru organizațiile din domeniul sănătății mintale să crească conștientizarea pe acest subiect și să reducă stigmatizarea celor care se confruntă cu tulburări de acest tip.

Cum să petreci această zi?

Pentru gestionarea emoțiilor ajută foarte mult în sezonul rece, și nu numai:

- să vorbești cu cineva drag despre ceea ce simți, când împărtășești ceea ce simți poși resimți alinare și ușurare.
- să faci mișcare (o scurtă plimbare poate crește nivelul de serotonină și endorfine, hormonii fericirii).
- să iei pauze de la ecran (știri, rețele sociale)
- să setezi obiective mici, realizabile, care, îndeplinite, să îți dea senzația de progres.

- să citești o carte relaxantă

Noi ne-am gândit că ți-ar prinde bine ca între 19-25 ianuarie să îți alegi pentru biblioteca ta cărți de care să te bucuri ca de prima zăpadă.

Iată câteva titluri pe care le-am selectat:

Cărluță și primul lui dascăl. Din ucenicia principelui Carol al României - Stanca Scholz-Cionca

Lucrarea prezintă două caiete care au zăcut mai bine de un veac într-un sipet ascuns în vremurile tulburi de urmașii profesorului Cionca. Ele sunt scrise la distanță de șapte ani: primul, legat în copertă albastră cu monograma regală, conține exerciții de caligrafie din primul an școlar al lui Carol al II-lea (1900–1901), trecând pe parcurs de la creion la tocul cu cerneală. Elevul copiază cu grijă, literă cu literă, maxime și sentințe alese de dascăl ad usum delphini, să-i servească viitorului suveran ca îndreptar etc. Iar al doilea caiet este scris ca un succint jurnal de călătorie, de fapt, o temă de casă corectată de dascăl cu cerneală roșie, redat în facsimile, cu transcriere și note de subsol.

Dansatoarele - Margaret Atwood

Un splendid volum de proze scurte, în care oameni obișnuiți – fermieri, observatori de păsări, adolescenți îndrăgostiți, vecini în vârstă, femei însărcinate – sunt oricum, dar numai obișnuiți nu. Un poet afectat de o sângerare nazală teribilă; o studentă stângace urmărită de un tip ciudat; o jurnalistă de călătorii blazată, rămasă pe o barcă de salvare în mijlocul oceanului, confruntându-se în cele din urmă cu o situație pe care nu o mai poate minimaliza – toate aceste personaje ne emoționează profund, stârnind râsete, teroare și compa-

Blue Monday

Prezentare realizată de Ștefan Andrei Oprea, XII C

siune. Punctate cu flash-uri sclipitoare de fantastic, umor și, uneori, violență, textele din *Dansatoarele* aduc un omagiu varietății și complexității absolute a relațiilor umane.

Moștenitoarea cucerește un duce - Harper St. George

Dacă în cărțile romance te simți ca acasă, cu siguranță vei găsi această lectură surprinzătoare. Moștenitoarea americană August Crenshaw are aspirații înalte, dar nu vrea să se mărite cu un lord britanic înfumurat, care i-ar oferi un titlu nobiliar strălucitor. Evan Sterling, duce de Rothschild, o vrea pe August și este dispus să facă orice pentru a o obține. Temperamentală moștenitoare nu este dispusă defel să-și accepte soarta, plănuiind să facă tot ce îi stă în puteri pentru a scăpa de căsătoria cu ducele.

„O poveste de dragoste sclipitoare, în care se întâlnesc vechile și noile averi, care definesc vremea moștenitoarelor din Epoca Aurită.” Entertainment Weekly

Sărutul câștigătorului - Marie Rutkoski

În această carte, parte din *Trilogia câștigătorului*, eroii descoperă că unele sărutări au un preț greu de plătit.

„Sărutul Câștigătorului este o poveste amețitoare – un superb echilibru între dragoste, putere și sacrificiu –, redată în fascinantă proză senzuală a lui Marie Rutkoski.” - Mary Pearson

Culorile lui Lili - Lucie Albon

Dacă vrei să petreci timpul plăcut și creativ cu cei mici, puteți descoperi culorile împreună cu Lili și prietenul ei, Henri. Un atelier de pictură cu degetele, cu indicații despre realizarea unor forme simple, precum flori, pui sau broscuțe. Oranj ca un morcov. Alb ca zăpada. Fericită, Șoricica Lili se joacă și descoperă culorile. Cu un strop de umor, copiii vor învăța culorile, dar și cum să le asocieze cu lumea înconjurătoare pictând cu degetele de la mână.

Top 10 cele mai vândute cărți în România în 2025

Prezentare realizată de Daniel Aftemi, X A

1. **Ce nu poate fi rostit** – David Szalay

Roman contemporan de mare finețe psihologică, care explorează fragilitatea relațiilor umane și tăcerile apăsătoare dintre oameni.

2. **Zsomle s-a dus** – László Krasznahorkai

Proză densă și profund filosofică, semnată de unul dintre cei mai apreciați autori est-europeni contemporani.

3. **Cine mai oprește Apocalipsa?** – Theodor Paleologu

Eseu provocator despre crizele lumii moderne, cultură, politică și responsabilitate civică.

4. **De Crăciunul acesta, toți au câte un secret** – Benjamin Stevenson

Roman de ficțiune cu suspans și umor, ideal pentru cititorii de povești inteligente și surprinzătoare.

5. **Librăria cărților interzise** – Marc Levy

Poveste emoționantă despre libertatea de

exprimare, dragoste și puterea cărților de a schimba destine.

6. **Alice în Țara Ideilor** – Roger-Pol Droit

O incursiune accesibilă și creativă în marile idei filosofice, pornind de la un personaj clasic.

7. **Lacul creației** – Rachel Kushner

Roman apreciat pentru stilul său rafinat și pentru teme sociale și artistice abordate.

8. **Te rog să nu vii în timp ce dorm** – Iulian Tănase

Literatură românească contemporană, cu accente onirice și introspective.

9. **Iubirea e o artă** – Agnès Martin-Lugand

Roman sensibil despre pierdere, reconstrucție și forța vindecătoare a iubirii.

10. **Mater 2-10** – Hwang Sok-yong

Carte puternică din literatura asiatică contemporană, centrată pe memorie, istorie și condiția umană.

2026 începe cu povești care contează. Povești care te țin aproape de lume, de ceilalți și de tine. Povești care rămân cu tine mult după ultima pagină.

Ce urmează în 2026 la Litera:

Ficțiune internațională premium

- Bestseller #1 New York Times
- Romane vândute în zeci de țări
- Povești despre memorie, pierdere, reziliență și umanitate
- Titluri precum *Librarul din Gaza*, *Corespondența*, *O viață atât de îndepărtată*

Nonficțiune care contează

- Istorie și politică globală (Anne Applebaum, Antony Beevor)
- Investigații și analize curajoase
- Știință explicată clar, pentru minți curioase

Cărțile care fac valuri pe social media

- Finaluri de serie așteptate de milioane de cititori

- Sports romance, romantasy, cozy romance
- Titluri virale de la Liz Tomforde, Chloe Walsh, Laurie Gilmore și alții

Thriller & mister

- Noi romane de la Lisa Jewell, Leslie Wolfe, Sue Watson
- Un nou puzzle literar pentru fanii *Mandibula lui Cain: Judecata lui Solomon*

Ficțiune românească de top

- Continuări mult așteptate semnate de Igor Bergler
- Romane de Cristian Fulaș
- Literatură pentru copii semnată de Alex Donovici și Alec Blenche

Cărți străine cu acțiunea plasată în România

***The Great Fortune* – Olivia Manning**

Roman de ficțiune istorică plasat în Bucureștiul anului 1939, la începutul celui de-Al Doilea Război Mondial.

Cartea urmărește viața unui cuplu britanic stabilit temporar în România și surprinde atmosfera intelectuală, tensiunile politice și fragilitatea unei societăți aflate în pragul prăbușirii. Este una dintre cele mai valoroase reprezentări literare ale României interbelice văzute din exterior.

***Never Mind the Balkans, Here's Romania* – Mike Ormsby**

Volum de proză memorialistică și observație socială, scris de un autor britanic stabilit în România după 1990. Cartea reunește zeci de povești reale și portrete umane care surprind tranziția României postcomuniste, cu umor, empatie și luciditate.

Este una dintre cele mai autentice descrieri ale României contemporane din perspectiva unui străin.

***I Must Betray You* – Ruta Sepetys**

Roman plasat în România anului 1989, în ultimele luni ale regimului Ceaușescu.

Povestea este spusă prin ochii unui adolescent constrâns să devină informator al Securității. Cartea surprinde frica, solidaritatea, curajul și revolta tăcută a oamenilor obișnuiți.

Este foarte apreciată pentru acuratețea istorică și forța emoțională.

***The Land of Green Plums* – Herta Müller**

Roman scris în limba germană, dar plasat integral în România comunistă.

Cartea descrie viața sub supravegherea constantă a regimului totalitar, urmărind destinele unor tineri marginalizați și persecutați.

Atmosfera apăsătoare și stilul poetic fac din acest roman o mărturie literară puternică despre România dictatorială.

***Dracula* – Bram Stoker**

Celebrul roman gotic are o parte importantă a acțiunii plasată în Transilvania.

Deși ficționalizată, România apare ca spațiu misterios, arhaic și fascinant pentru cititorii occidentali.

Cartea a contribuit decisiv la mitologia internațională legată de România și Transilvania.

***The Historian* – Elizabeth Kostova**

The Historian este un roman de aventură, mister și ficțiune istorică, care îmbină fapte reale cu legende celebre. O parte importantă a acțiunii se desfășoară în România, mai ales în Transilvania, un spațiu încărcat de istorie și mister.

Povestea urmărește o tânără care descoperă, treptat, indicii despre o figură istorică reală: Vlad Țepeș, domnitorul Țării Românești, asociat în literatura universală cu mitul lui Dracula. Investigația o poartă prin biblioteci vechi, mănăstiri, orașe medievale și locuri simbolice din România.

Selecție alcătuită de Oprea Andrei Ștefan, XII C

**5 cărți de succes în România
ale unor scriitori contemporani străini**

Cărți de succes contemporane cărora să le acorzi atenție:

1. „Acolo unde cântă racii” – Delia Owens

Un roman extrem de popular în România, aflat mult timp în topurile de vânzări.

Cartea spune povestea lui Kya Clark, „fata mlaștinii”, crescută în izolare, într-un cadru natural fascinant.

Romanul îmbină magistral drama psihologică, povestea de maturizare și intriga polițistă.

Temele centrale sunt singurătatea, supraviețuirea, legătura omului cu natura și prejudecățile sociale.

Succesul său se datorează atât narațiunii emoționante, cât și stilului poetic accesibil publicului larg.

2. „Un bărbat pe nume Ove” – Fredrik Backman

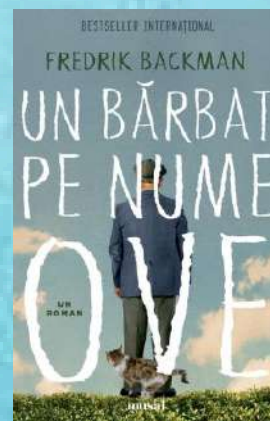
Una dintre cele mai iubite cărți de cititorii români.

Romanul prezintă viața lui Ove, un bărbat aparent morocănos, dar cu o inimă profund sensibilă.

Prin umor fin și emoție autentică, autorul abordează teme precum singurătatea, pierderea, prietenia și solidaritatea.

Cartea a avut un impact puternic asupra publicului, fiind apreciată pentru mesajul său umanist și optimist.

Adaptările cinematografice au contribuit la creșterea popularității sale.

3. „Înainte să te cunosc” – Jojo Moyes

Roman de mare succes în România, foarte citit mai ales de publicul tânăr și feminin.

Povestea explorează relația dintre Louisa Clark și Will Traynor, doi oameni foarte diferiți, uniți de circumstanțe dramatice.

Cartea tratează teme sensibile precum dizabilitatea, libertatea de alegere și sensul vieții.

Stilul narativ este accesibil, emoționant și profund empatic.

Succesul său a fost amplificat de ecranizarea cinematografică.

5 cărți de succes în România ale unor scriitori contemporani străini

Cărți de succes contemporane cărora să le acorzi atenție:

4. „Sapiens. Scurtă istorie a omenirii” – Yuval Noah Harari

Una dintre cele mai vândute cărți de non-ficțiune din România în ultimii ani.

Autorul propune o analiză amplă a evoluției omenirii, de la primele civilizații până în epoca modernă.

Cartea impresionează prin claritate, rigoare științifică și accesibilitate.

Este apreciată de publicul român pentru capacitatea de a stimula gândirea critică.

A devenit un titlu de referință în bibliotecile personale și școlare.

5. „Arta subtilă a nepăsării” – Mark Manson

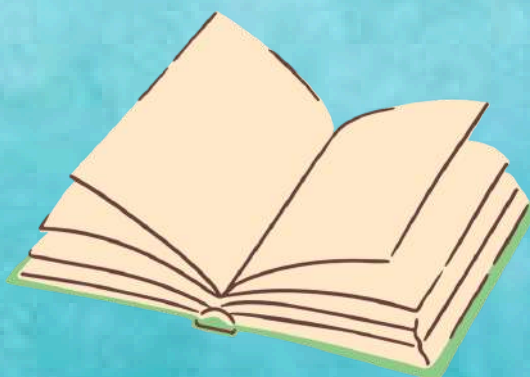
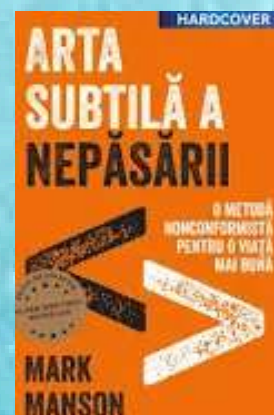
Un bestseller extrem de popular în România.

Cartea propune o perspectivă diferită asupra dezvoltării personale, bazată pe realism și asumare.

Autorul demontează clișeele motivaționale și încurajează cititorii să își redefinească valorile.

Stilul direct, uneori provocator, a atras un public larg.

Este una dintre cele mai citite cărți de dezvoltare personală ale ultimului deceniu.

Selecție alcătuită de Oprea Andrei Ștefan, XII C

Top 5 thrillere străine recomandate pentru liceeni

Daniel Aftemi, X A

1. *A Good Girl's Guide to Murder* – Holly Jackson

Pip este o elevă ambițioasă care decide să investigheze o crimă veche, considerată rezolvată. Pe măsură ce adună dovezi, interviuri și mesaje, descoperă că adevărul este mult mai periculos decât părea.

Romanul este dinamic, modern și foarte atractiv pentru liceeni, stimulând gândirea critică și curajul de a pune întrebări.

2. *One of Us Is Lying* – Karen M. McManus

Cinci elevi intră într-o sală de detenție, dar doar patru ies în viață. Fiecare dintre ei este suspect, iar povestea se construiește din perspective diferite.

Cartea menține suspansul până la final și abordează teme actuale precum secretele, presiunea socială și prietenia.

3. *The Maze Runner* – James Dashner

Un grup de adolescenți se trezește captiv într-un labirint uriaș și periculos. Fără amintiri despre viața lor anterioară, ei trebuie să colaboreze pentru a supraviețui.

Thrillerul îmbină aventura, misterul și acțiunea, fiind foarte apreciat de cititorii tineri.

4. *I Am Number Four* – Pittacus Lore

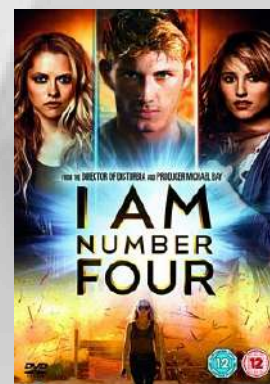
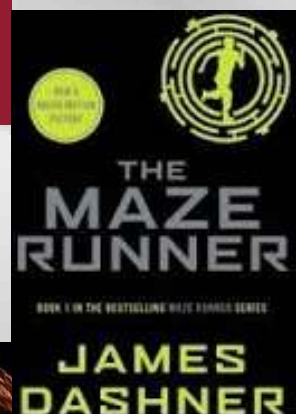
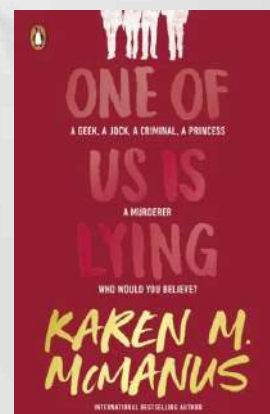
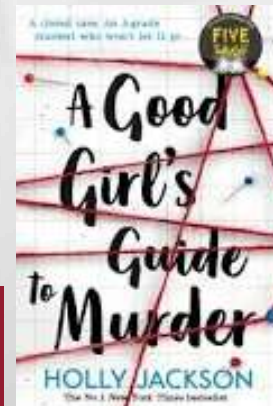
Un adolescent cu puteri speciale este urmărit de forțe misterioase care vor să-l elimine. Pentru a supraviețui, este nevoit să se mute constant și să-și ascundă adevărata identitate.

Cartea este captivantă și combină suspansul cu tema maturizării și a loialității.

5. *The Curious Incident of the Dog in the Night-Time* – Mark Haddon

Un thriller atipic, în care un adolescent investighează moartea unui câine. Ancheta scoate la iveală secrete de familie și adevăruri neașteptate.

Romanul este potrivit pentru liceeni prin originalitate și prin modul empatic de a spune povestea.

Top 5 thrillere românești recomandate pentru liceeni

Daniel Aftemi, X A

1. Fantoma din moară – Doina Ruști

Un roman polițist clasic, cu mister și suspans, accesibil și captivant pentru adolescenți.

Acțiunea se construiește în jurul unei crime misterioase, iar cititorul este provocat să descopere adevărul alături de personaje.

Limbajul este clar, iar intriga inteligentă stimulează logica și spiritul de observație.

2. Cazul Magheru – Mihail Drumeș

Un roman polițist alert, plasat într-un București plin de enigme. Ancheta este construită din indicii și întorsături de situație care mențin suspansul.

Este potrivit pentru adolescenți datorită ritmului rapid și stilului direct.

3. Moartea vine pe bandă de magnetofon – Haralamb Zincă

Un thriller clasic românesc, cu investigație, mister și personaje memorabile.

Povestea este ușor de urmărit și oferă adolescenților o primă întâlnire reușită cu literatura polițistă românească.

4. Crima de pe podul Garibaldi – Radu Țuculescu

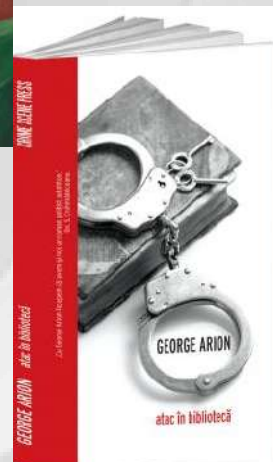
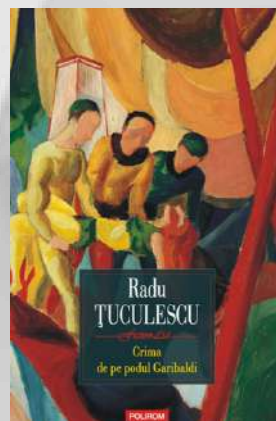
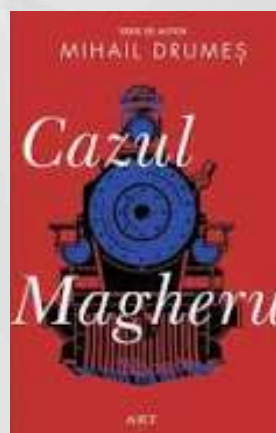
Un roman cu suspans și tensiune psihologică, care surprinde lumea tinerilor și dilemele morale.

Cartea este atractivă pentru adolescenți prin realism și teme actuale legate de alegeri și consecințe.

5. Atac în bibliotecă – George Arion

Unul dintre romanele clasice de crime fiction.

Acțiunea pornește de la o crimă misterioasă petrecută într-o bibliotecă, spațiu al cunoașterii transformat brusc în scenă a violenței. Investigația este condusă de jurnalistul Andrei Mladin, care descoperă treptat o rețea de minciuni, interese ascunse și manipulări. Romanul îmbină suspansul anchetei cu ironia fină și critica socială, oferind un thriller alert, inteligent și profund ancorat în realitatea românească a epocii.

Scriitori născuți în luna ianuarie

Grupaj alcătuit de **Eduard Anghelache, XII B**

Anne Brontë (n. 17 ianuarie 1820, Thornton – d. 28 mai 1849, Scarborough, Anglia) a fost o romancieră și poetă engleză, cea mai mică dintre surorile Brontë.

Pe lângă activitatea literară a fost profesoară și guvernantă.

Opere: Agnes Grey; Necunoscuta de la Wildfell Hall.

În decembrie 1837, Anne se îmbolnăvește de gastrită iar sora acesteia, Charlotte, îl convinge pe tatăl lor să o aducă pe Anne acasă. În 1839, aceasta caută să se angajeze ca profesoară și devine guvernantă la familia Ingham la Blake Hall.

Ion Minulescu (n. 6 ianuarie 1881, București – d. 11 aprilie 1944, București) a fost poet și prozator român, reprezentant important al Simbolismului românesc. Este numit director general al artelor în 1922. Primele producții poetice apar în 1897, când era încă elev la Pitești în revista *Povestea Vorbei* sub pseudonimul (I.M) Nirvan.

Director general al artelor în Ministerul de culte și arte. A condus publicațiile simboliste *Revista celorlați* și *Insula*. A debutat cu versuri în *Povestirea vorbii*. S-a format sub influența lui Duiliu Zamfirescu, Alexandru Macedonski, Ștefan Petică și a simbolistilor francezi. A mai scris proză, piese de teatru și cronici dramatice.

Fragment din cartea „*Agnes Grey*”

„...M-a condus politicoasă în camera mea, unde m-a lăsat să-mi revin după drum. Când m-am uitat în oglindă, m-am cam întristat: mâinile îmi erau umflate și roșii din cauza vântului rece, buclele își pierduse forma și părul îmi era încurcat, eram trasă la față, iar obraji erau vineți. În plus, gulerul mi se șifonase îngrozitor, rochia era stropită cu noroi și eram încălțată cu o pereche de cizme noi, rigide..”

Fragment din „*Romanța fără ecou*”

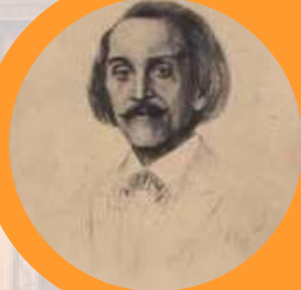
„Iubire, bibelou de porțelan,
Obiect cu existența efemeră,
Te regăsesc pe-aceeași etajeră
Pe care te-am lăsat acum un an...
Ce pasăre albastră
Ți-a stat de veghe-atâta timp
Și te-a-ngrijit
De nu te-ai spart
Și nu te-ai prăfuit?...”

Scriitori născuți în luna februarie

Grupaj alcătuit de **Eduard Anghelache, XII B**

Grigore Alexandrescu (n. 22 februarie 1810 , Târgoviște – d. 25 noiembrie 1885 , București) s-a născut în Târgoviște, într-o familie săracă. Extrem de inteligent, Alexandrescu a studiat atât greaca, cât și franceza și este astăzi unul dintre cei mai cunoscuți poeți români.

Poetul a scris atât poezii, cât și fabule, multe dintre acestea din urmă cu substrat politic. Alexandrescu a fost coleg cu Ion Ghica și îl cunoaște pe *Ion Heliade Rădulescu*, care-i va publica prima poezie *Miezul nopții*.

Jules Verne (8 februarie 1828, Nantes – 24 martie 1905, Amiens; nume complet, Jules Gabriel Verne)

Jules Verne a fost un scriitor francez și un precursor al literaturii științifico-fantastice. Primul roman a fost *Un preot*, în 1839, început la vârsta de nouăsprezece ani, dar rămas neterminat. Primul său roman cunoscut este *Cinci săptămâni în balon*. Următoarele cărți vor fi publicate mai întâi în serial, în revistă, și vor constitui binecunoscuta serie de romane Călătorii extraordinare.

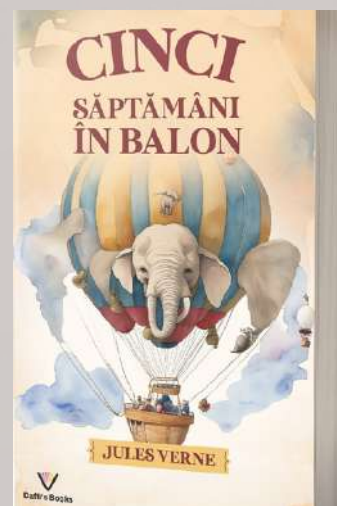
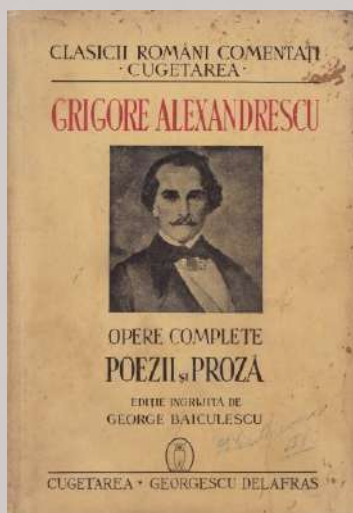
„Viața lui a fost o viață de luptă și de martir. A luptat pe față cu curaj, la lumina mare, pentru libertate în contra despotismului, pentru dreptate în contra abuzului și năpăstuirii păstrând totdeauna căldura și devotamentul tinereții. A luptat fără altă ambițiune decât aceea de a fi folositor țării sale. Condeii săi original și plin de spirit și de grație nu s-a inspirat decât din pulsunile mari și patriotice ale sufletului său.” — Ion Ghica

Fragmente:

„Tot ce un om poate imagina, într-o zi un altul va realiza” - *Ocolul Pământului în 80 de zile*

„Unele drumuri ne duc mai degrabă spre un destin, decât spre o destinație.” - *Experimentul doctorului Ox*

„Atâta vreme cât este viață, există și speranță.” - *Casa cu aburi*

Scriitori născuți în luna martie

Grupaj alcătuit de **Eduard Anghelache, XII B**

Ovidius – Publius Ovidius Naso (n. 20 martie, 43 î.Hr. în Sulmo, azi Sulmona, provincia Aquila) a fost un mare poet roman. Datorită perfecțiunii formale a stilului, umorului fin și fanteziei creatoare a devenit unul dintre clasicii literaturii latine, alături de Horațiu și Virgiliu. În toamna anului 8 d.Hr., în timp ce poetul se afla pe insula Elba, în mod neașteptat, fără o hotărâre prealabilă a Senatului, Augustus hotărăște exilarea lui Ovidiu la Tomis. Posibil a fost exilat din cauza poeziei *Ars amatoria*, care ar fi venit în contradicție cu principiile morale stricte ale împăratului.

Alexandru Macedonski (n. 14 martie 1854, București - d. 24 noiembrie 1920, București) a fost un poet, prozator, dramaturg și publicist român. Supranumit poetul rondelurilor, este primul reprezentant al simbolismului în literatura română. Inițiatorul cenaclului și revistei literare *Literatorul*, a susținut modernizarea poeziei românești, fiind într-o continuă polemică cu junimiștii. Alexandru Macedonski a încurajat, la începuturile activității lor scriitoricești, numeroși tineri talentați, printre care George Bacovia și Tudor Vianu, Tudor Arghezi și Gala Galaction.

Fragment din *Tristele*

IV,6,45-48. „Îmi lipsește chipul Romei, îmi lipsesc prietenii, grija mea, și ceea ce mi-e mai scump ca orice, îmi lipsește soția.

Este de față norodul scitic și mulțimea geților îmbrăcați cu pantaloni.

Astfel mă tulbură și ceea ce văd și ceea ce nu văd.”

Fragment din *Rondelul nopții argintate*

„În noaptea de lună-argintată,
Pe pleoape când somnul se lasă,
În vis îmi clădesc câte-o casă
Ce toate e-n roze-mbrăcată...”

De zgomot și oameni retrasă,
Locaș ca din basme s-arată,
În noaptea de lună-argintată,
Pe pleoape când somnul se lasă.”

Scriitori născuți în luna aprilie

Grupaj alcătuit de **Eduard Anghelache, XII B**

Octavian Goga (n. 1 aprilie 1881, Rășinari, Austro-Ungaria – d. 7 mai 1938, Ciucea, Cluj, România) a fost un poet român, politician, prim-ministrul României de la 28 decembrie 1937 până la 11 februarie 1938 și Membru al Academiei Române din anul 1920. Ziarul *Tribuna* (Sibiu) i-a publicat prima poezie, *Atunci și acum*, semnată „Tavi”. S-a manifestat și ca dramaturg, prin peisele *Domnul notar* și *Meșterul Manole*.

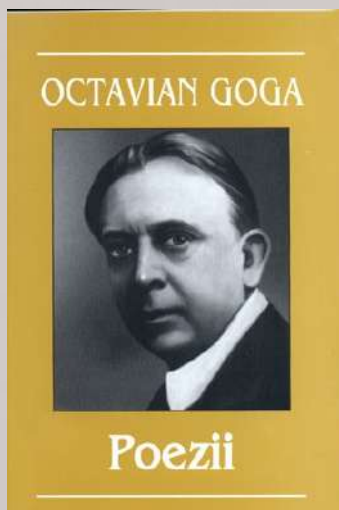
Hans Christian Andersen (n. 2 aprilie 1805, Odense, Danemarca-Norvegia – d. 4 august 1875, Rolighed, amtul Copenhaga, Danemarca) a fost scriitor și poet danez, celebru pentru basmele sale: „Crăiasa Zăpezii”, „Mica sirenă”, „Hainele cele noi ale împăratului”, „Rățușca cea urâtă” etc. Basmele sale au fost traduse în peste o sută de limbi și continuă să fie publicate în milioane de exemplare în întreaga lume. În portul din Copenhaga există o statuie a micii sirene, plasată în memoria lui Hans Christian Andersen, iar ziua de 2 aprilie, ziua de naștere a lui Andersen, este celebrată drept *Ziua Internațională a Cărții pentru Copii*.

Fragment din poezia *Plugarii*:

„La voi aleargă totdeauna
Truditu-mi suflet să se-nchine;
Voi singuri străjuiți altarul
Nădejdi noastre de mai bine.
Al vostru-i plânsul strunei mele,
Creștini ce n-aveți sărbătoare,
Voi, cei mai buni copii ai firii,
Urziți din lacrimi și sudoare.”

Fragment din *Crăiasa Zăpezii*:

„...Karl s-a uitat la ea; era foarte frumoasă, o față mai cuminte și mai drăgălașă nici nu se putea închipui. Acuma nu i se mai părea de zăpadă, ca atunci când o văzuse la fereastră și ea îi făcuse semn. Nu-i era frică de dânsa. A început să-i spuie că el știe să facă socoteli în gând, chiar cu fracții, că știe ce întindere și câți locuitori are țara și ea zâmbea și nu zicea nimic.”

Scriitori născuți în luna mai

Grupaj alcătuit de **Eduard Anghelache, XII B**

Niccolò Machiavelli (n. 3 mai 1469, Florența - d. 21 iunie 1527, Florența) a fost un diplomat, funcționar public, filozof, om politic și scriitor italian. Ca scriitor este cunoscut prin opera *Principele*, în care descrie metodele prin care un principe poate dobândi și menține puterea politică. Acest studiu este bazat pe credința lui că un suveran nu este constrâns de normele etice tradiționale. Alte opere: *Belfagor*, *La mandragola* („Mătrăguna”), *Sette libri dell'arte della guerra* („Șapte cărți despre arta războiului”) etc.

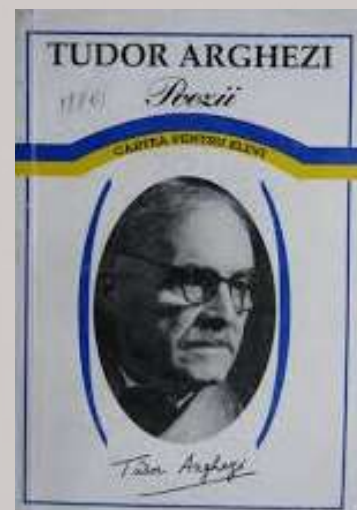
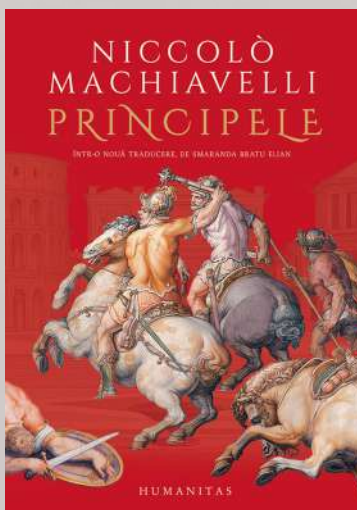
Tudor Arghezi (21 mai 1880, București - d. 14 iulie 1967, București) a fost un scriitor român cunoscut pentru contribuția sa la dezvoltarea liricii românești sub influența baudelairianismului. Pseudonimul Arghezi provine, explică însuși scriitorul, din Argeșis – vechiul nume al Argeșului. Pentru activitatea sa remarcabilă în literatură primește prima oară în 1936, la egalitate cu George Bacovia și a doua oară în anul 1946, Premiul Național de Poezie. În anul 1955 este ales membru al Academiei Române, este distins cu numeroase titluri și premii, iar în anul 1965 primește Premiul Internațional Johann Gottfried von Herder.

Fragment din *Principele*

„...Unii oameni ar putea să se întrebe cum este oare posibil ca Agatocle, și alții asemenea lui să fi putut, după atâtea trădări și cruzimi, să mai trăiască multă vreme și fără primejdie în țara lor și să se apere de dușmanii lor...”

Fragment din poezia *Lumina lină*

„Cum te găsești, ușoara zburătoare,
Zăcând aici, pe-o margine de drum,
Și nu dormind într-un polen de floare,
Învăluită-n aur și parfum?...”

Scriitori născuți în luna iunie

Grupaj alcătuit de **Eduard Anghelache, XII B**

Federico Garcia Lorca (n. 5 iunie 1898, Fuente Vaqueros, Granada - d. 18 august 1936, între Víznar și Alfacar, Granada) a fost un poet, prozator și dramaturg spaniol. Este considerat poetul național al Spaniei, dar și un mare poet universal. Lirica sa este una deosebită, cu fundament în creația populară hispanică și rezonanțe de meditații filosofice universale.

Capodopera poetului este *Romancero gitano*.

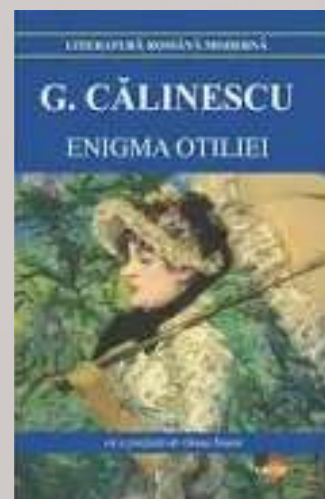
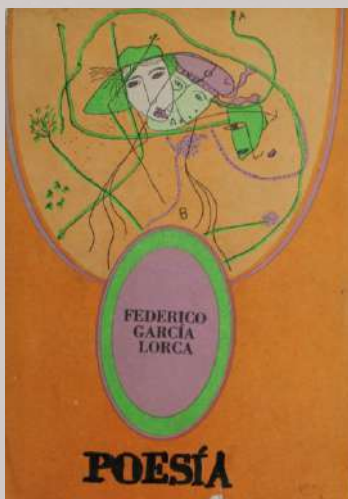
Volume publicate: *Cartea de poeme*, *Cântece țigănești*, *Nunta însângerată*, *Yerma*, *Poetul la New York*.

George Călinescu (n. 19 iunie 1899, București – d. 12 martie 1965, Otopeni) a fost critic, istoric literar, scriitor, publicist, academician român, personalitate enciclopedică a culturii și literaturii române. Este considerat drept unul dintre cei mai importanți critici literari români din toate timpurile, alături de Titu Maiorescu sau Eugen Lovinescu. A fost profesor universitar la Facultatea de Litere din Iași și la Facultatea de Litere și Filozofie din București. Este autorul unor studii fundamentale despre scriitori români (*Viața lui Mihai Eminescu*, *Opera lui Mihai Eminescu*, *Viața lui Ion Creangă* ș.a.). Publică studii și eseuri privind literatura universală (*Impresii asupra literaturii spaniole*, *Scriitori străini*). Este și scriitor (*Enigma Otiliei*, *Arca lui Noe*, *Cartea nunții* etc.).

Fragment din *Cântec de călăreț*
„Cordoba. Singură și depărtată
Negru-i calul, luna toată,
și-n desaga mea, măslina.
Deși drumu-l știu, stiu bine
n-ajung la Cordoba vreodată.
Peste câmp, prin vânt ce bate,
calul negru, rosă luna.
Dintr-a Cordobei cetate
moartea mă privește-ntr-una”...

Fragment din *Enigma Otiliei*
„...În fond, fata părea intimidată. Felix îi inspira un respect paralizant și se silea să iasă din frivolitățile obișnuite. Îl întreabă despre viața universitară, despre colege. Felix îi spune despre toate amabil, dar, băgând de seamă că devine pedant, se orpi. Voia să găsească un cuvânt potrivit...”

Zile internaționale amuzante

(echipa redacțională)

Anumite date din calendar sunt recunoscute de ONU (Organizația Națiunilor Unite) ca Zile Internaționale sau Mondiale, în timp ce altele au fost „stabilite” de diverse organizații, care și-au propus să aniverseze tot felul de ciudățenii.

Încadrate în secțiunea Funny, cele din urmă nu sunt cunoscute publicului larg, dar ajung să fie descoperite cu ajutorul curentului social media.

Așa se face că fiecare lună din an devine surprinzătoare prin cel puțin un prilej inedit de a sărbători orice.

Ianuarie

- 1 ianuarie - Ziua plonjării ursului polar
- 7 ianuarie - Ziua pietrelor vechi
- 13 ianuarie - Ziua îndeplinirii visurilor
- 18 ianuarie - Ziua vocabularului
- 31 ianuarie - Ziua „de-andoaselea”, a mersului înapoi, a îmbrăcării pe dos, a vorbirii și a scrisului în sens invers

Februarie

- 5 februarie - Ziua pasionaților de meteorologie
- 14 februarie - Ziua iubitorilor bibliotecilor
- 16 februarie - Ziua înveselirii persoanelor morocănoase
- 26 februarie - Ziua spunerii basmelor
- 28 februarie - Ziua dormitului în public

Martie

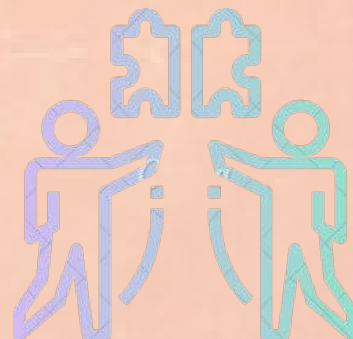
- 1 martie - Ziua lucrurilor vechi
- 8 martie - Ziua corectării gramaticale a textelor
- 16 martie - Ziua „tot ce faci este bine”
- 21 martie - Ziua amabilității
- 30 martie - Ziua plimbărilor în parc

Aprilie

- 5 aprilie - Ziua citirii hărților rutiere
- 14 aprilie - Ziua hohotelor de răs
- 20 aprilie - Ziua asemănării
- 24 aprilie - Ziua poemului din buzunar
- 30 aprilie - Ziua onestității

Zile internaționale amuzante

(echipa redacțională)

Anumite date din calendar sunt recunoscute de ONU (Organizația Națiunilor Unite) ca Zile Internaționale sau Mondiale, în timp ce altele au fost „stabilite” de diverse organizații, care și-au propus să aniverseze tot felul de ciudățenii.

Încadrate în secțiunea Funny, cele din urmă nu sunt cunoscute publicului larg, dar ajung să fie descoperite cu ajutorul curentului social media.

Așa se face că fiecare lună din an devine surprinzătoare prin cel puțin un prilej inedit de a sărbători orice.

Mai

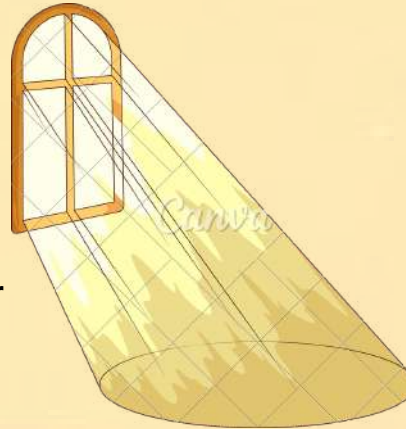
- 4 mai - Ziua Star Wars
- 18 mai - Ziua farfuriilor curate
- 13 mai - Ziua îndeplinirii visurilor
- 25 mai - Ziua muzicii vocale
- 29 mai - Ziua pernei în frigider

Iunie

- 1 iunie - Ziua zi-i ceva drăguț
- 12 iunie - Ziua trandafirului roșu
- 16 iunie - Ziua înveselirii persoanelor
- 21 iunie - Ziua aprecierii luminii zilei
- 29 iunie - Ziua aparatului foto

Iulie

- 3 iulie - Ziua complimentării în oglindă
- 13 iulie - Ziua îmbrățișării pasiunilor
- 16 iulie - Ziua „tot ce faci este bine”
- 25 iulie - Ziua bucătarilor
- 30 iulie - Ziua prăjiturii cu brânză

August

- 2 august - Ziua surorii
- 13 august - Ziua stângacilor
- 22 august - Ziua „fii un înger” (pentru cine)
- 26 august - Ziua aprecierii câinilor
- 31 august - Ziua luării meselor în aer liber

Evenimente majore în 2026

România la *Târgul de Carte de la Cairo* (Ianuarie-Februarie): O ocazie unică unde vor fi lansate antologii de poezie românească contemporană traduse în limba arabă.

Târgul de Carte Gaudeamus & Bookfest: Vor rămâne principalele platforme de lansare pentru noutățile de vară și toamnă.

La Editura Litera:

- Igor Bergler: Cel mai vândut autor român revine cu noi romane (inclusiv *Testamentul lui Abraham*) care îmbină istoria cu thrillerul.

- Jennette McCurdy – *Half His Age*: După succesul global al cărții sale de memorii, noul său roman este una dintre vedetele începutului de an (ianuarie 2026).

- Holly Jackson: *Not Quite Dead Yet*, o trecere a autoarei de la Young Adult către literatura pentru adulți.

- Josephine Quinn – *Occidentul. O istorie de 4000 de ani*: Una dintre cele mai așteptate cărți de istorie ale anului 2026. Autoarea propune o perspectivă nouă, demonstrând că „Occidentul” nu a fost o entitate izolată, ci rezultatul a milenii de interacțiuni și migrații globale.

- Peter Zeihan – *Sfârșitul lumii este doar începutul*: O hartă a colapsului globalizării. Zeihan analizează cum schimbările demografice și geografice vor redesena economia mondială în anii ce urmează.

- Rutger Bregman – *Ambiția morală (Moral Ambition)*: cum să ne folosim talentele pentru a rezolva marile probleme ale lumii.

NOUTĂȚI EDITORIALE
Venim în acest număr în întâmpinarea voastră, dragi colegi, cu câteva propuneri de noutăți editoriale de la câteva dintre cele mai mari edituri din țară, cu precizarea că veți găsi pe site-urile acestora mult mai multe noi apariții care vă pot interesa.
Echipa redacțională.

La Editura Nemira:

- Cel mai răsunător eveniment al începutului de an este lansarea ultimului volum semnat de Julian Barnes.

Julian Barnes – *Plecare, plecări (Departure(s))*: Lansată oficial pe 20 ianuarie 2026, aceasta este ultima carte a autorului britanic, tradusă în română de Radu Paraschivescu. Este o operă despre timp, bătrânețe și iubiri care revin la suprafață după decenii.

- Imprintrul Armada* (SF, Fantasy, Thriller) Armada continuă să fie "casa" maestrului suspansului și a marilor eposuri fantastice:

- Stephen King – *Skeleton Crew (Echipaj de recunoaștere)*: Un volum masiv de povestiri înfricoșătoare, tradus pentru prima dată integral în limba română. Include piese celebre precum *The Mist (Ceața)*.

- Andy Weir – *Proiectul Hail Mary* (Editție tie-in): Având în vedere că ecranizarea romanului este programată pentru 2026, Nemira relansează această capodoperă SF într-o ediție specială.

- Andrzej Sapkowski – *Răscrucea Corbilor*: Un nou roman din universul *Witcher*, care a început să ajungă la cititori chiar la cumpăna dintre ani.

La Editura Corint:

• Corint Istorie și Non-ficțiune
Este "vârful de lance" al editurii, oferind analize geopolitice și biografii de impact:

- *"Bârlogul lui Mengele. Cum l-a adăpostit o rețea nazistă pe Îngerul morții"*: O investigație documentată despre fuga și ascunzătoarea unuia dintre cei mai căutați criminali de război.

- *"Tragedia sovietică. O istorie a socialismului în Rusia, 1917–1991"*: O lucrare monumentală despre ascensiunea și căderea regimului sovietic, esențială pentru înțelegerea contextului est-european actual.

- *"Întoarcerea marilor puteri. Rusia, China și următorul război mondial"*: O analiză a noilor dinamici de putere globală și a riscurilor de conflict în secolul XXI.

- Ficțiune și Young Adult
- *"Tronul zeilor învinși"* (Zei și monștri, Vol. 2): Continuarea mult așteptată a seriei care îmbină mitologia cu aventura epică.

- *"Wretched"* (Seria Never After): Un nou roman din seria inspirată de povești clasice regândite într-o notă întunecată și modernă.

- *"Sângele monstrului meu"*: Prima parte a trilogiei "Monster", un thriller psihologic cu elemente dark romance.

- *"Hochei, prăjituri și dragoste"*: Un titlu contemporan, ideal pentru fanii poveștilor ușoare de tip "comfort read".

NOUTĂȚI EDITORIALE
Venim în acest număr în **întâmpinarea voastră, dragi colegi, cu câteva propuneri de noutăți editoriale de la câteva dintre cele mai mari edituri din țară, cu precizarea că veți găsi pe site-urile acestora mult mai multe noi apariții care vă pot interesa.**
Echipe redacțională.

HUMANITAS
fiction

La Editura Humanitas:

• Editura continuă să aducă nume mari ale literaturii universale și voci consacrate ale eseisticii românești.

- Annette Bjergfeldt – *Cinematograful călător al domnului Saito*: O noutate de top din colecția Fiction (lansare ianuarie 2026).

- Mircea Cărtărescu: Scriitorul va fi prezent în evenimente dedicate succesului internațional al romanului *Solenoid*, fiind așteptate și noi reeditări sau eseuri.

- Noutăți confirmate: *Focul imaginației* de Mario Vargas Llosa și Nu ne despărțim de Han Kang (laureată a Premiului Nobel).

Fiction (Colecția „Raftul Denisei”)
Aduce titluri de o sensibilitate aparte, premiate recent la nivel internațional:

- Annette Bjergfeldt – *Cinematograful călător al domnului Saito*: Lansată oficial pe 21 ianuarie 2026. Este o poveste debordantă despre dorință, praf de stele și căutarea fericirii, care a cucerit deja publicul scandinav.

- Anne Enright – *Actrița*: O explorare strălucitoare a relației dintre o fiică și mama ei, o legendă a scenei irlandeze.

- Katja Kettu – *Investigațiile unei anumite pisici*: O revelație a literaturii finlandeze contemporane, care îmbină realismul magic cu autoficțiunea.

- Narine Abgarian – *Oameni care vor fi mereu cu mine*: O nouă bijuterie literară de la autoarea bestsellerului *Din cer au căzut trei mere*.

La Editura Publica:

- Vedetele începutului de an (Lansări Ianuarie - Februarie 2026)
  - Stanley Tucci – *What I Ate In One Year*: După succesul volumului *Gust: Povestea mea prin mâncare*, celebrul actor revine cu un jurnal gastronomic savuros. Nu este doar o carte de rețete, ci o explorare a legăturii dintre mâncare, familie și memorie.
  - Chris Hayes – *The Sirens' Call*: O carte extrem de actuală care analizează modul în care companiile de tehnologie ne „vânează” atenția. Hayes propune strategii pentru a ne recupera controlul asupra timpului și a viitorului nostru într-o lume hiperconectată.
  - Oliver Burkeman – *Meditații pentru muritori (Meditations for Mortals)*: Autorul bestsellerului 4000 de săptămâni revine cu un „ghid de retragere” de 4 săptămâni, oferind o perspectivă filosofică și practică asupra modului în care putem trăi o viață cu sens fără a cădea în capcana productivității toxice.

NOUTĂȚI EDITORIALE

Venim în acest număr în întâmpinarea voastră, dragi colegi, cu câteva propuneri de noutăți editoriale de la câteva dintre cele mai mari edituri din țară, cu precizarea că veți găsi pe site-urile acestora mult mai multe noi apariții care vă pot interesa.

Echipa redacțională.

(*Selecție alcătuită de Andrei Oprea*)

POLIROM

NE VEȚI CITI

La Editura Polirom:

- Polirom păstrează un ritm alert în colecțiile sale de tradiție:
  - Biblioteca Polirom: Sunt anunțate noi traduceri din Yu Yoyo (*Pisici inexistente*) și continuări ale seriilor de autor (Saramago, Dostoievski).
  - Colecția Hexagon: *Anul în care Dumnezeu a murit* de James Lacey.
  - Autori Români: Noile apariții semnate de Aurora Liiceanu și Ioan-Aurel Pop rămân puncte centrale în planul editorial.

TREI

Cartea care te ajută

La Editura Trei:

- Grupul Editorial Trei mizează puternic pe autori români contemporani și pe hituri internaționale de ficțiune.
- Theodor Paleologu – *Cine mai oprește Apocalipsa?*: O analiză culturală și filozofică despre crizele lumii moderne.
  - Maggie O'Farrell – *Land*: După succesul răsunător al romanului Hamnet, noua sa carte (plasată în Irlanda anulului 1865) este așteptată să apară în traducere în a doua jumătate a anului.
  - Alte voci românești: Noi volume de Augustin Cupșa (3300 de perechi de palme), Bogdan-Alexandru Stănescu și Domnica Petrovai.

Prezentare realizată de Ștefania Cazacu, X E

*Pentru că este un clasic al literaturii,
prezentăm în acest număr pe marele scriitor Marin Preda.*

Motto: „Dacă dragoste nu e, nimic nu e!”
finalul romanului *Cel mai iubit dintre pământeni*

Marin Preda (1922–1980) este, fără îndoială, cel mai important romancier român postbelic. Forța sa literară a constat în capacitatea de a transforma universul rural într-o scenă a marilor dileme existențiale, refuzând să se supună pe deplin dogmelor realismului socialist și impunând o viziune realist-psihologică de o profunzime rar întâlnită.

Universul rural și „Spiritul moromețian”

Marin Preda a mutat centrul de greutate al literaturii române de la satul idilic (din perioada sămănătoristă) sau cel brutal-instinctual (al lui Rebreanu) către satul reflexiv.

Ilie Moromete, personajul său central, este „țăranul-filozof”. El nu se luptă doar cu pământul, ci cu timpul care „nu mai are răbdare”. Moromete reprezintă libertatea interioară a individului în fața istoriei care strivește destinele mici.

Satul Siliștea-Gumești din Câmpia Dunării devine un axis mundi, un spațiu unde ironia, tăcerea și „contemplarea” sunt arme de supraviețuire.

Marile opere: De la sat la dilemele intelectualului

Opera lui Preda poate fi împărțită în două mari direcții, ambele marcate de o analiză psihologică necruțătoare:

„Moromeții” (Vol. I - 1955, Vol. II - 1967) - capodopera sa. Primul volum surprinde apusul unei lumi bazate pe proprietatea pământului și pe autoritatea tatălui, în timp ce al doilea volum descrie brutalitatea colectivizării și distrugerea definitivă a satului tradițional.

„Delirul” (1975): Un roman istoric curajos care reevaluează figura mareșalului Ion Antonescu, o temă extrem de riscantă și controversată în perioada comunistă.

„Cel mai iubit dintre pământeni” (1980): Ultimul său roman, o frescă monumentală a „erei ticăloșilor”. Prin destinul intelectualului Victor Petrini, Preda analizează mecanismele represiunii politice, degradarea morală și căutarea mântuirii prin iubire.

Stilul și tehnica narativă

Preda nu este un estetic al limbajului, ci un maestru al analizei. Stilul său este dens, sobru, marcat de:

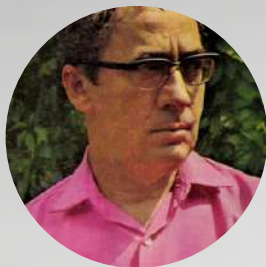
Stilul indirect liber: Cititorul intră direct în fluxul gândirii personajelor.

Ironia moromețiană: O formă de protecție împotriva tragicului.

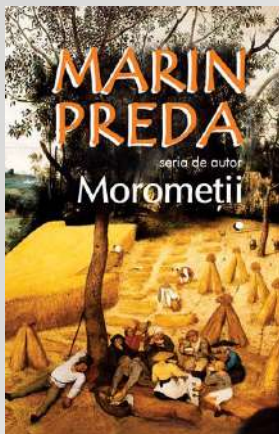
Conflictul de idei: Personajele sale sunt mereu prinse între ceea ce cred și ceea ce istoria le impune să facă.

Omul în fața puterii

Marin Preda a avut o relație complexă și tensionată cu regimul comunist. Deși a ocupat funcții importante (director al Editurii Cartea Românească, vicepreședinte al Uniunii Scriitorilor), el a folosit această putere pentru a proteja literatura de calitate.

Prezentare realizată de Ștefania Cazacu, X E

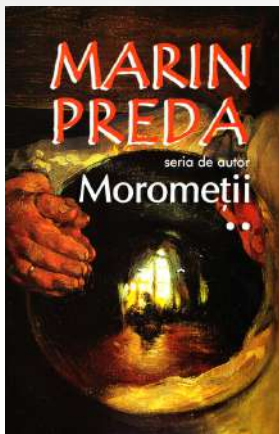
Moartea sa, survenită în noaptea de 15 spre 16 mai 1980, la Palatul Mogoșoaia, rămâne învăluită în mister. Varianta oficială a fost „asfixie mecanică”, dar dispariția sa fulgerătoare, la scurt timp după publicarea romanului Cel mai iubit dintre pământeni (care critica dur regimul), a dat naștere multor speculații despre implicarea Securității.

Dincolo de imaginea sobră a scriitorului de geniu, viața lui Marin Preda a fost plină de detalii surprinzătoare, pasiuni ascunse și întâmplări care par desprinse din propriile sale romane.

Iată câteva lucruri inedite despre „Cel mai iubit dintre pământeni”:

Nu suporta să scrie la mașină

Spre deosebire de mulți colegi de generație, Preda scria exclusiv de mână, cu un stilou cu peniță de aur. Credea că legătura dintre mână și creier este esențială pentru fluxul creativ. Ulterior, manuscrisele sale erau dactilografiate de secretare sau de soțiile sale, care aveau sarcina dificilă de a-i descifra scrisul mărunț și dens.

Obsesia pentru cafea și tabieturile de lucru

Era un băutor de cafea legendar. Nu putea începe lucrul fără o cafea extrem de tare, pe care o savura în timp ce privea pe fereastră minute în șir înainte de a așterne primul cuvânt. Scria de obicei dimineața, într-o izolare totală, și era extrem de irascibil dacă era întrerupt.

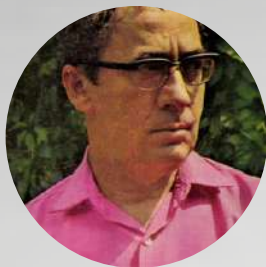
„Moromete” a existat în realitate

Personajul Ilie Moromete este, în mare măsură, tatăl său, Tudor Călărașu. Porecla „Moromete” a fost împrumutată de la un alt localnic, dar spiritul, ironia și modul de a filosofa îi aparțineau tatălui său. Mai mult, celebra scenă a tăierii salcâmului este un eveniment real din copilăria scriitorului, care l-a marcat profund ca simbol al începutului destrămării familiei.

A fost un mare amator de șah

Preda vedea viața ca pe o partidă de șah geopolitică și socială. Juca adesea la Casa Scriitorilor sau la Mogoșoaia, fiind un adversar redutabil. Această gândire strategică se reflectă în modul în care își construia intrigile romanelor, unde fiecare personaj face o mișcare ce atrage o contra-mișcare din partea destinului.

Prezentare realizată de Ștefania Cazacu, X E

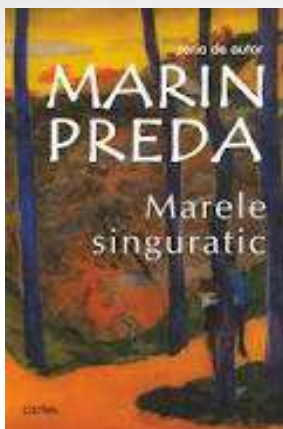
Relația cu femeile și marea iubire, Aurora Cornu

Marin Preda a fost căsătorit de trei ori, dar prima lui soție, Aurora Cornu, a fost cea care l-a convins să publice „Moromeții”. El îi citea fragmente în fiecare seară, iar ea a fost cea care a găsit manuscrisul într-un sertar și l-a obligat să-l finalizeze, realizând că are în față o capodoperă. Scrisorile de dragoste trimise Aurorei arată un Preda neașteptat de vulnerabil și romantic.

Superstițiile și presimțirea morții

În ultimele luni de viață, scriitorul era măcinat de presimțiri sumbre. După publicarea romanului Cel mai iubit dintre pământeni, care a creat un cutremur în rândul cenzurii comuniste, Preda le spunea prietenilor: „Sunt un om mort”. Se simțea urmărit și supravegheat constant, lucru confirmat ulterior de dosarele de la Securitate, unde avea numele de cod „Preduț”.

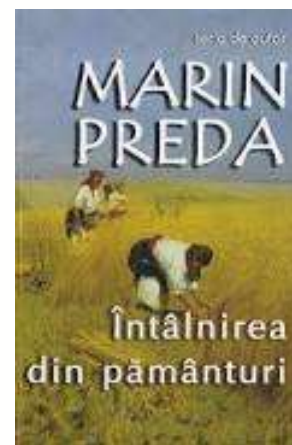
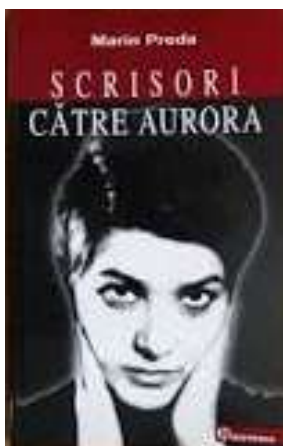

Secretul numelui

Deși tatăl său se numea Tudor Călărășu, scriitorul a purtat numele de familie al mamei, Joița Preda. Motivul a fost unul birocratic: părinții săi nu s-au căsătorit civil imediat, iar copiii au fost trecuți în registre pe numele mamei pentru a evita complicații legale în sat.

Un detaliu tulburător:

În noaptea morții sale la Mogoșoaia, pe noptieră se afla un exemplar din ultimul său roman, deschis la o pagină unde era subliniat un pasaj despre fragilitatea vieții.

Max Blecher

Mădălina Căraușu, X E

Pentru a ieși din zona clasicilor nemuritori (Creangă, Eminescu sau Sadoveanu), merită să ne oprim asupra unui scriitor ieșean cu un destin spectaculos și o operă de o forță vizuală rară, care a fost redescoperit cu entuziasm în ultimii ani: Max Blecher (1909–1938).

Max L. Blecher (n. 8 septembrie 1909, Botoșani, România – d. 31 mai 1938, Roman, România) a fost un romancier român de origine evreiască.

Deși s-a născut la Botoșani, Blecher este profund legat de Iași, unde a studiat și unde spiritul său boem și tragic a lăsat urme adânci în cercurile literare ale vremii.

Cine a fost Max Blecher?

Supranumit „Kafka al României” sau „scriitorul sanatoriilor”, Blecher a trăit o viață marcată de suferință fizică extremă. La doar 19 ani, în timp ce studia medicina la Paris, a fost diagnosticat cu tuberculoză osoasă (morbul lui Pott). Și-a petrecut restul zilelor imobilizat într-un corset de ghips, scriind majoritatea operelor sale stând pe spate, în pat.

Opera: O călătorie în „Irealitatea Imediată”

Scrisul lui Blecher nu este unul deprimant, ci unul de o intensitate halucinantă. El nu descrie boala, ci modul în care mintea umană reușește să evadeze dincolo de limitele unui corp captiv.

„Întâmplări în irealitatea imediată” (1936) este opera sa de căpătâi. Romanul explorează crizele de identitate ale unui tânăr care simte că lumea exterioară este fluidă, instabilă și bizară. Obiectele prind viață, iar granița dintre vis și realitate se dizolvă.

„Inimi pârjolate” (1937) este un roman care se petrece într-un sanatoriu de pe malul mării (Berck, Franța). Este o poveste despre iubire și moarte, despre cum viața pulsează cu atât mai tare cu cât sfârșitul este mai aproape.

„Vizuina luminată” (publicată postum) este un jurnal al ultimelor sale zile, considerat una dintre cele mai frumoase și dureroase mărturii despre condiția umană din literatura universală.

Lucruri inedite despre Max Blecher

Scrisul „pe spate”

Pentru că nu se putea ridica din pat, folosea o planșetă specială fixată deasupra pieptului. În ciuda durerilor atroce, scrisul său a rămas unul solar, plin de culori și texturi.

Prietenia cu avangarda

A fost extrem de apreciat de Geo Bogza și de suprarealiștii francezi (precum André Breton). Deși trăia izolat în provincie (la Roman sau în sanatorii), era conectat la tot ce însemna modernitate în Europa.

Redescoperirea internațională

În ultimul deceniu, romanele sale au fost traduse în engleză, franceză, germană și spaniolă, fiind recenzate în publicații gigant precum *The New Yorker* sau *The Guardian*, care l-au numit un geniu pierdut al literaturii europene.

Max Blecher

Mădălina Cărașu, X E

Pentru a ieși din zona clasicilor nemuritori (Creangă, Eminescu sau Sadoveanu), merită să ne oprim asupra unui scriitor ieșean cu un destin spectaculos și o operă de o forță vizuală rară, care a fost redescoperit cu entuziasm în ultimii ani: Max Blecher (1909–1938).

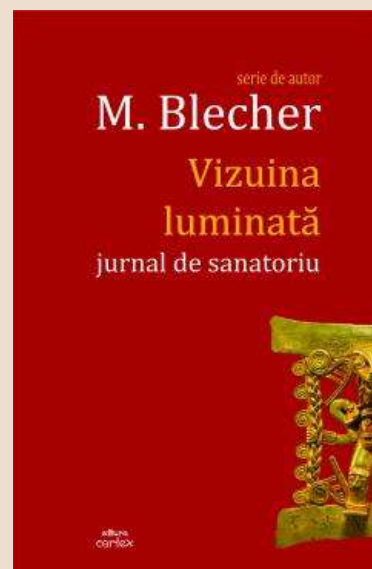
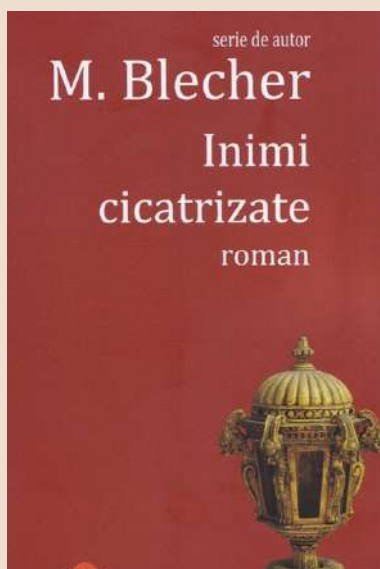
Conexiunea cu Iașul

Max Blecher a frecventat cursurile Universității din Iași și a publicat în revistele literare ieșene ale epocii, fiind considerat o figură emblematică pentru avangarda intelectuală a orașului din perioada interbelică.

De ce să-l citești în 2026?

Într-o lume obsedată de imagine și perfecțiune fizică, Blecher ne învață că libertatea este un atribut al minții. Proza lui este ca un film de artă: plină de simboluri, de panopticuri de ceară și de o sensibilitate care te face să vezi altfel lumea din jur.

„Când privesc mult timp un obiect, el începe să se golească de sens, să devină ceva pur și straniu.” — Max Blecher

Max Blecher

Mădălina Căraușu, X E

Autoportret Blecher

„Eram un băiat înalt, slab, palid, cu gâtul subțire, ieșind din gulerul prea larg al tunicei. Măinile lungi atârnavă dincolo de haină, ca niște animale proaspăt jupuite. Buzunarele plezneau de hârtii și obiecte. Cu greu găseam în fundul lor batista, pentru a-mi șterge ghetetele de praf, când veneam în străzile din «centru». În jurul meu evoluau lucrurile simple și elementare ale vieții.”(...)

„Tot ce scriu a fost cândva viață adevărată. Și totuși, când mă gândesc la fiecare clipă care a trecut, în parte, și caut s-o revăd, s-o reconstitui, adică să-i regăsesc anumita ei lumină și anumita ei tristețe sau bucurie, impresia care renaște este, înainte de toate, aceea a efemerității vieții care se scurge și apoi aceea a lipsei totale de importanță, cu care se integrează aceste clipe în ceea ce numim, cu un singur cuvânt, existența unui om.”

„Boala începe să facă din mine un profesionist al emotivității și al susceptibilităților, - am ajuns în faza de care mă temeam mai mult: «assister à sa propre degingolade»”.

„... sunt convins că o simplă întâmplare a făcut ca boala să amestece și să indiferențeze în mine toate sentimentele și să facă din luciditatea mea ceva asemănător cu un noroi clisos, în care nu se reflectă nimic și n-are nici o însușire deosebită perfect discernabilă... Este însă, bănuiesc, deosebit de interesant să însemn toate urmările pe care le-a avut această prăbușire

în mine și această confuzie de sentimente.

Câteodată, ea m-a făcut să trec drept un erou al suferinții și altă dată drept puțin ieșit din minți.”

„Era inuman de dureros. Ca zeci de cuțite ce pătrundeau deodată în carne, ca zeci de gheare ce răscoleau și rupeau toți nervii, ca o lavă fierbinte care se revărsa prin corp până la creieri, durerea își scurgea virulența ei și fierberea ei la tensiunea extraordinară a celei mai înalte suferințe. În câteva rânduri, încercasem, de altfel, ca să mă sinucid, fără să izbutesc. Eram și destul de laș.”

„Există momente când ești «mai puțin decât tine însuși» și mai puțin decât orice. Mai puțin decât un obiect pe care îl privești, mai puțin decât un scaun, decât o masă și decât o bucată de lemn. Ești dedesubtul lucrurilor, în subsolul realității, sub viața ta proprie și sub ceea ce se întâmplă în jur... Ești o formă mai efemeră și mai destrămată decât a elementarei materii imobile.”

„Dacă Maniu ar fi trăit, la bătrânețe ar fi arătat ca mine; noi semănăm mult unul cu celălalt.”

„Am trăit în 29 de ani mai mult decât alții în 100. Am călătorit, am văzut, am scris. Spune surorilor mele să-și trăiască, fără excese, dar să-și trăiască viața. Să umble pe propriile lor picioare (...) Să se plimbe unde sunt flori, să culeagă flori. De mine să uitați. Și veți uita. E mai bine de plâns lângă un mormânt, decât de compătimit un suferind.”

Max Blecher

Mădălina Căraușu, X E

Poezia lui Max Blecher

UMBLET

Lui Pierre Minet

Pășind mereu înainte umbrele pașilor mei mor
Ca traiectoria unei comete de-ntuneric
Și asfaltul în urma mea mă suprimă
Cu tot ce-am fost și tot ce-am gândit
Ca un prestidigitator
Menit să-mi escamoteze viața.
E o înșirare corectă de case
Pe drumul ăsta care totuși
Trebuie să însemne ceva
E un cer fără culoare fără miros fără carne
Peste pașii mei fără importanță
Cu ochii închiși umblu într-o cutie neagră
Cu ochii deschiși umblu într-o cutie albă
Și oricât m-aș căzni să înțeleg ceva
Ciocane grele-n cap îmi sparg orice gând

MATERIALIZĂRI

De-ar fi să-mi lase ziua o piatră într-o cutie
Și-un fluture de aur pe geam ca un vitraliu
De-ar fi să-mi lase noaptea o mână de cristale
Din țurțurii de febră, – din visuri o păpușă
De-ar fi să am obiecte ce-n inimă au viață
Și gânduri în mătase și amintiri în sticlă
Din vizitele tale aș vrea brățări de sânge
Colierul unui zâmbet și-inelul unei clipe.

AMOR FALENĂ
lui Geo Bogza

Amor falenă a porturilor negre
Lumină parfumată a tropicelor vaste
Gând lung și lin de rază, chinuitor ca marea
Și orizontu-n flăcări închis ca o capcană
Amor urban de umbre pe străzi cu reverbere
Cu vorbe tănuite în moarte-nmormântate
Cu răsfoiri încete de-albume inutile
Amor de după-amiază în vagi odăi închise
Amor cu miros aspru de lut și de sămânță
Sub ierbele cât calul, în vara grea de grâne
Amor plâns în batiste sau răs domol în soare
Cu piele albă fină sau mâini îmbătrânite
Amor rețea a lumii în care prinșii oameni
Dansează ca paiate serioase și nebune.

POEM

Învelișul tău
Ca o pasăre în cuibul inimii
În râuri de sânge te scalzi
Și zbori prin vârful degetelor mele
Când pleci
Corpul regăsește infinita lui greutate
Și peisajul deschis beant
Înseamnă lipsa ta
Cu mâini adânci ca niște panere
Mă scoți din oceanul somnului
Și capul îmi sună ca o scoică
Tu piatră aruncată în lac
Tu cerc de apă părăsindu-te
Poate că așteptându-te va învia
Cadavrul unui cuvânt
Și el cu lanterna lui oarbă mă va plimba
Prin noapte
Părul tău va fi întunericul ei
Și eu mă voi cufunda în umbre.

5 lucruri de ținut minte de la Cristina Ștefan

Prezentare realizată de Amalia Cosma, X E

Cristina Ștefan este un scriitor român, membru titular al USR, fondatorul Cenaclului literar Lira21, din 2008. S-a născut în Bacău la 30 martie 1957.

Autor pe site literar Hermeneia, autor pe site literar RoLiteratura (editor), Dialog European Rețeaua Literară, cu activitate intensă. Postează recenzii literare din autori contemporani sub titlul JURNAL DE LECTURĂ. - Emisiuni TV Bacău despre activitatea literară și cenaclieră. - Redactor la Revista Cetatea lui Bucur, revista ARP- - Membru în diferite jurii la concursurile literare on-line, membru în juriul Festivalului Bacovia, 2015. - Membru al cenaclurilor literare băcăuane Octavian Voicu și al Uniunii Scriitorilor, filiala Bacău, și Cenaclul Avangarda XXII, fundația Cancicov.

Publicații (selectiv):

Călătorie pe un ciob de stea - poezii, În umbra lui Sisif - poezii, Andante - poezii, Dimineața altfel - proză, Însemnări (ne)critice - jurnal de lectură

1. Instagram sau YouTube nu sunt dușmanii lecturii.

„Poate că e de găsit aici o strategie de supraviețuire culturală și de adaptare prietenoasă la generația Z, în locul simplelor critici. Nevoia de povești nu s-a pierdut și îndrăznesc să cred că nu se va pierde vreodată, dar forma poveștilor cu siguranță s-a schimbat. Chiar și un citat salvat în Notițe sau un reel trimis prietenilor poate fi oricând o invitație la mai multă profunzime.”

2. Lectura nu a dispărut, și-a schimbat doar traseul prin care este găsită.

„Da, un citat pus pe Instagram sau un teaser dintr-un vlog nu au aceeași putere narativă ca un întreg roman citit cap-coadă, dar, pus de profesori în altă ramă, chiar și «ad' să-l pupe mam'mare că trece» are potențial de memizare și poate ajunge mai simplu și mai rapid la adolescenți.”

3. Ce îi face pe adolescenți să aleagă o carte?

„Cel mai puternic magnet e chiar cititul – e esențial să-i vadă atât pe adulții care-i îngrijesc, părinți, educatori și membri ai familiei extinse, cât și pe colegi sau prieteni, cu o carte în mână sau un audiobook în căști, ca alternativă la (doom)scrolling-ul pe telefon.”

4. Propunerile blânde și funcționale care te ajută să citești.

„Începe cu proză scurtă; citește trei pagini pe zi, nu un capitol; creează un mic ritual (în pat, dimineața, în pauză); audiobook-uri pentru plimbări, drum spre școală sau când faci ordine în cameră; mergi în spații unde ești înconjurat de cărți (bibliotecă, anticariat, ebook); citește cu alții, nu singur.”

5. Ce ar recomanda unui adolescent în 2026?

Pe pământ suntem strălucitori o clipă și Sfârșitul lui Eddy Bellegueule (două romane extraordinar de bine scrise despre masculinitate și fragilitate, despre relații de familie și despre traiul în precaritate); Eu sunt Malala (o poartă către altă lume, una terifiantă și lipsită de libertăți comune); Wonder Woman. Fiica Războiului, seria Batman, Elias și spioana Cărturarilor (pentru cei pasionați de lumi fantastice).

Lecturi despre emoții și curaj pentru cei mici și cei mari

Prezentare realizată de Amalia Cosma, X E

Dezvoltarea personală este, în esență, un proces continuu de autocunoaștere și îmbunătățire a abilităților, cu scopul de a-ți atinge potențialul maxim și de a trăi o viață mai împlinită. Nu este o destinație la care ajungi, ci mai degrabă o „călătorie” de lungă durată.

Dacă vrei să începi acest proces, nu ai nevoie de schimbări radicale peste noapte. Poți începe cu:

- **Auto-reflexie:** Alocă-ți 10 minute pe zi pentru a scrie într-un jurnal sau pur și simplu pentru a te întreba: „Ce am învățat azi?” sau „Cum am reacționat în situația X?”.
- **Stabilirea obiectivelor:** Definește clar ce vrei să schimbi (de exemplu: „Vreau să învăț să spun NU mai des” sau „Vreau să citesc o carte pe lună”).
- **Ieșirea din zona de confort:** Acceptă mici provocări care te sperie puțin, dar te ajută să crești.

1. Am descoperit-o de curând pe Marta Prada, mamă și educatoare parentală specializată în disciplină pozitivă și comunicare non-violentă. Scrie din 2015 pe pequefelicidad.com, blog premiat în 2017 ca fiind cel mai bun din Spania, care a adunat și o comunitate de peste 1,3 milioane de urmăritori pe social media.

Marta Prada e tradusă și în România, de Editura ZYX Books, la care au apărut titluri ca *Inima mea e la mami* (despre legătura dintre mamă și copil), *Cele cinci mașinării ale iubirii* (despre multele feluri în care simțim iubirea) și *Fluturi. Când familia ta se transformă* (despre divorț, cu blândețe). Vârsta recomandată: 5+ ani.

2. Alte două cărți vin de la Brenda Li, psiholog clinician și terapeut specializat în parenting și dezvoltare emoțională a copiilor, dar și autoare și ilustratoare pentru

copii, care locuiește în Vancouver, Canada. Cei mici pot citi de la ea *Fetița care făcea un milion de greșeli* (o poveste despre creștere și încredere în sine) și *Purceluș în blugi* (o aventură amuzantă care îi ajută să capete încredere în ei). Vârsta recomandată: 3+ ani.

3. În fine, am o recomandare și pentru adulți, *Fii părintele copilului tău, nu al copilului care ai fost*. Este o carte despre dezvoltarea copiilor în afara tiparelor generaționale, scrisă de Dr. Brie Turns-Coe – o conferențiară universitară, specialistă recunoscută internațional, care a sprijinit sute de părinți să-și depășească traumele și să construiască relații mai sănătoase și mai puternice cu copiii lor. Pentru a afla mai multe despre ceea ce face, accesează profilul de Instagram – [thefamilytherapist](https://www.instagram.com/thefamilytherapist).

Trilogia lui Igor Bergler

Daniel Aftemi, X A

Igor Bergler este, fără îndoială, fenomenul editorial al ultimului deceniu în România, fiind singurul autor contemporan care a reușit să spargă barierele pieței locale și să fie publicat de giganți precum *Penguin Random House*.

Trilogia care l-a consacrat (formată din *Biblia pierdută*, *Testamentul lui Abraham* și *Minciuna lui Michelangelo*) este construită în jurul personajului Charles Baker, un profesor de istoria artei și naratologie, a cărui erudiție este dublată de un talent nativ pentru a se trezi în mijlocul celor mai periculoase conspirații mondiale.

1. *Biblia pierdută* (2015)

Punctul de plecare al fenomenului.

- Subiectul: Trei crime cu un ritual bizar au loc la Sighișoara, în timpul unei conferințe de istorie. Victimele poartă semne care trimit la Vlad Țepeș și la o bibliotecă secretă a ordinului Dragonului, care ar conține o „Biblie” capabilă să schimbe cursul istoriei.

- De ce merită citită: Bergler reușește să transforme imaginea lui Vlad Drăculea dintr-un personaj de horror ieftin într-o figură istorică centrală într-un puzzle geopolitic complex. Cartea este un mix de istorie reală (extrem de bine documentată), legende medievale și suspans modern.

- Citat cheie: „Adevărul e cel care aduce viață. Dar dacă e schilodit sau deformat, ucide.”

2. *Testamentul lui Abraham* (2017)

Un prequel ambițios și masiv (peste 700 de pagini).

- Subiectul: Acțiunea se mută pe continentul

american și explorează un secret legat de Abraham Lincoln și o bibliotecă dispărută de 2.000 de ani. Intriga pornește de la un scandal cu prostituate la summitul Americilor din Cartagena și un atentat la viața președintelui SUA.

- De ce merită citită: Este considerată de mulți critici (inclusiv Pavel Șușară sau Jean Harris) ca fiind superioară primei cărți prin complexitatea arhitecturală. Autorul se joacă cu genurile: roman polițist, thriller politic și parodie erudită. Aici apare și detectivul Columbus Clay, un personaj cu memorie imaginativă, ce va deveni central în universul Bergler.

3. *Minciuna lui Michelangelo* (2021)

Cea mai explozivă și controversată dintre toate.

- Subiectul: O serie de cardinali sunt uciși în mod spectaculos la Vatican, exact când instituția este zdruncinată de scandaluri imense. Charles Baker și Columbus Clay trebuie să descifreze un secret ascuns chiar de Michelangelo în Capela Sixtină, care pune sub semnul întrebării însăși existența istorică a lui Iisus Hristos.

- De ce merită citită: Bergler atacă aici „elefantul din cameră” – istoria timpurie a creștinismului – cu argumente istorice greu de ignorat. Este o carte inconfortabilă pentru unii, dar absolut fascinantă pentru cei care iubesc istoria religiilor și dezbaterile filozofice.

Stilul și amprenta autorului

Igor Bergler este adesea comparat cu

Trilogia lui Igor Bergler

Daniel Aftemi, X A

Dan Brown pentru ritm și suspans, dar și cu Umberto Eco pentru profunzimea referințelor culturale. Ceea ce îl diferențiază este:

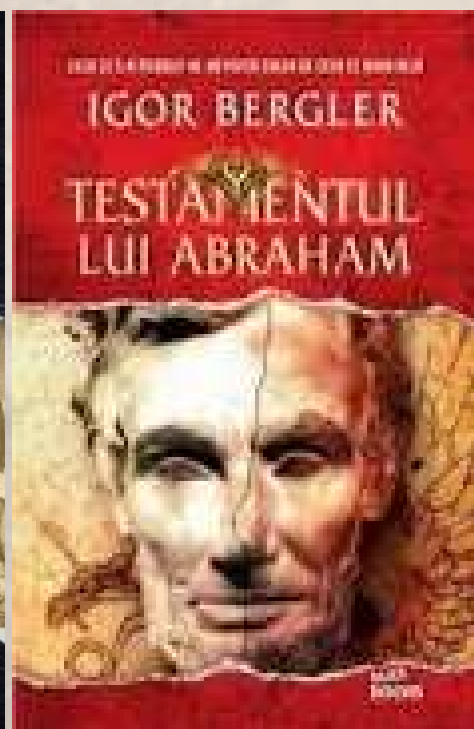
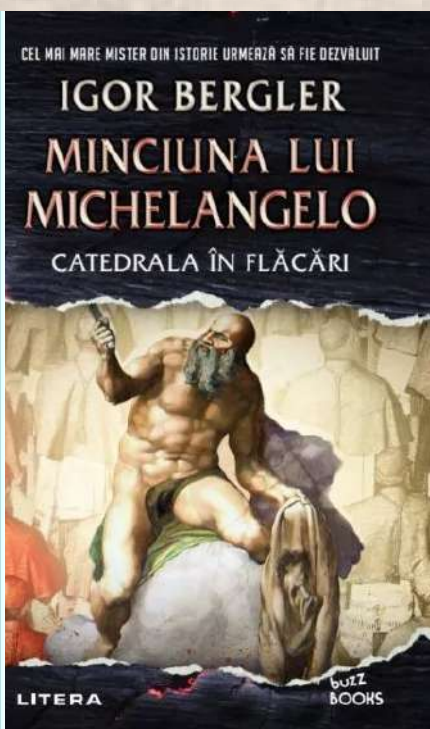
Documentarea obsesivă: Locurile, personajele istorice și evenimentele descrise sunt, în proporție de peste 80%, reale.

Umorul și parodia: Spre deosebire de thrillererele clasice, Bergler presară ironie fină la adresa societății contemporane și a clișeele literare.

Meta-literatura: Cărțile sale sunt „biblioteci în mișcare”, pline de referințe la Borges, Cervantes sau Eco.

Recomandarea de lectură pentru 2026

Dacă vrei să înțelegi întreaga „pânză de păianjen” creată de Bergler, îți recomand să adaugi pe listă și volumul apărut recent, „Cronicile nesăbuiței”, care funcționează ca un compendiu de adevăruri istorice ce stau la baza celor trei romane, separând definitiv realitatea de ficțiune.

„Eileen”, de Ottessa Moshfegh

Eduard Anghelache, XII B

Romanul *Eileen*, semnat de Ottessa Moshfegh, nu este genul de lectură pe care să o alegi pentru confortul de duminică după-amiază, ci este mai degrabă o plonjare curajoasă într-un abis al izolării și al grotescului uman. Povestea ne poartă în înghețatul și dezolantul orășel „X-Ville” din New England, la începutul anilor '60, unde atmosfera de iarnă perpetuă pare să se fi infiltrat nu doar în oasele locuitorilor, ci și în structura lor morală. Aici o întâlnim pe Eileen Dunlop, o tânără de 24 de ani care își trăiește existența la granița fragilă dintre auto-dispreț și dorința viscerală de a dispărea.

Eileen este o protagonistă atipică, construită cu o onestitate brutală care o face pe cât de respingătoare, pe atât de fascinantă. Viața ei este un exercițiu de supraviețuire psihică: lucrează ca secretară la Moorehead, o școală de corecție pentru băieți care miroase a egrasie și disperare, iar acasă împarte un spațiu insalubru cu tatăl ei, un fost polițist alcoolic și paranoic. Moshfegh nu ne menajează deloc, descriind cu precizie chirurgicală mizeria domestică, ritualurile bizare de igienă ale eroinei și modul în care aceasta își poartă hainele vechi ale mamei moarte ca pe o armură împotriva propriei identități. Eileen se urăște pe sine, își urăște corpul și mediul, hrănindu-și fanteziile de evadare cu un amestec de cinism și o speranță aproape patologică.

Ritmul lent și claustrofobic al romanului suferă o transformare radicală odată cu apariția Rebeccai Saint John, noua directoare educațională de la Moorehead.

Rebecca este tot ceea ce Eileen nu poate fi – elegantă, articulată, misterioasă și, mai presus de toate, liberă. Pentru Eileen, această femeie devine instantaneu un far călăuzitor, o obsesie care îi promite o ieșire din propria piele. Această admirație toxică este motorul care transformă un studiu de personaj sumbru într-un thriller psihologic de tip noir, pe măsură ce Eileen se lasă atrasă într-un complot întunecat care îi va schimba cursul vieții pentru totdeauna.

Ceea ce face ca acest roman să strălucească este stilul inconfundabil al autoarei. Ottessa Moshfegh reușește să transforme detaliul scârbos în artă, explorând teme precum feminitatea marginalizată, trauma familială și prețul libertății. Vocea narativă, aparținând unei Eileen mai în vârstă care privește retrospectiv spre acea săptămână fatidică, este plină de un umor negru, acid, care reușește să scoată la lumină absurdul din mijlocul tragediei. Nu este o poveste despre mântuire, ci despre metamorfoză; Eileen nu devine „bună”, ci pur și simplu încetează să mai fie victima propriei inerții.

În final, Eileen rămâne în mintea cititorului ca o experiență senzorială intensă – aproape că poți simți mirosul de gin ieftin și frigul tăios al drumurilor înzăpezite. Este o lectură inconfortabilă, dar necesară pentru oricine vrea să înțeleagă cât de departe poate merge o minte umană atunci când este împinsă la limită. Moshfegh ne demonstrează că, uneori, pentru a te regăsi, trebuie mai întâi să distrugi complet imaginea pe care o ai despre tine.

„Viscolul copiilor” de Melanie Benjamin O poveste care îți îngheață sufletul

Andrei Oprea, XII C

Sunt momente când o carte te marchează atât de tare, încât simți nevoia să taci câteva ore după ce ai închis-o. „Viscolul copiilor” este o astfel de lectură: o experiență dureroasă, clădită pe fundația tragică a realității. Romanul readuce la viață „Viscolul școlarilor” din ianuarie 1888, o furtună devastatoare care a lovit Marile Câmpii exact când cursurile se terminau, surprinzând sute de copii în drum spre casă.

Povestea ne poartă pe teritoriul Dakota, un tărâm al speranței pentru mii de imigranți atrași de promisiunile presei, dar care s-au trezit captivi într-o natură necruțătoare. În centrul acțiunii le găsim pe surorile Gerda și Raina, ambele învățătoare, dar cu destine și temperamente opuse.

Gerda este mândria familiei, în timp ce Raina trăiește în umbra ei, confruntându-se cu singurătatea și lipsurile.

Când dezastrul se dezlănțuie, cele două surori iau decizii care le vor schimba viața pentru totdeauna. Gerda, orbită de primii fiori ai iubirii, face greșeala de a trimite copiii acasă. Raina, alături de micul Fredrik și fragila Anette, pornește într-o luptă supraumană pentru supraviețuire prin albul orbitor al viscolului.

Este un roman despre vinovăție și iertare, despre trădări și sacrificii supreme.

M-a impresionat profund devotamentul micului Fredrik și m-a revoltat cinismul personajelor care au profitat de naivitatea imigranților. Este o carte pe care o recomand din suflet și pe care, odată începută, nu o vei mai putea lăsa din mână.

Melanie Benjamin, autoarea bestsellerurilor internaționale Lebedele de pe Fifth Avenue, Sotia aviatorului, Femei de Oscar și Doamna de la Ritz, publica în 2021 un roman impresionant despre curaj în preeri, inspirat de un fapt real.

„Viscolul copiilor” s-a aflat printre cele mai bune zece cărți ale lunii ianuarie 2021 în The Washington Post și a fost laudat de Oprah Magazine.

„Locul. Evenimentul” de Annie Ernaux

O radiografie a memoriei, a clasei și a condiției feminine

Emilia Ștefania Rotaru, XI C

Laureată a Premiului Nobel pentru Literatură în 2022, Annie Ernaux nu scrie doar pentru a povesti, ci pentru a înțelege. Folosindu-și propria biografie ca laborator, ea practică o „auto-socio-biografie” prin care explorează mecanismele subtile ale ascensiunii sociale și limitările brutale impuse de normele de gen.

Volumele „Locul” și „Evenimentul” reprezintă pilonii acestei demers, transformând experiența intimă într-o analiză clinică a societății.

„Locul”: *Anatomia unei distanțe sociale*

În „Locul”, Ernaux schițează portretul tatălui său, un om a cărui existență a fost definită de munca fizică epuizantă și de lupta pentru demnitate într-un mediu lipsit de capital cultural. Cartea nu este o simplă rememorare nostalgică, ci o analiză lucidă a modului în care mediul social modelează individul:

Moștenirea asprimii

Tatăl este prezentat ca produsul unei generații pentru care duritatea era singura armură împotriva neputinței economice. Crescut sub autoritatea unui tată sever, el își transferă energia în muncă, ajungând, prin eforturi imense, de la condiția de muncitor la cea de mic proprietar al unei băcănii-cafenele.

Prăpastia educației

Ernaux observă cu o onestitate uneori dureroasă cum educația sa academică devine un zid între ea și părintele său. Pe măsură ce ea avansează pe scara socială, limbajul, gesturile și gusturile lor încep să difere radical.

„Locul” este, în esență, cronica acestei

„trădări” sociale inevitabile: fiica devine intelectuală într-o lume în care tatăl a rămas prizonierul tăcerii și al efortului brut.

„Evenimentul”: *Corpul feminin și violența clandestinității*

Dacă „Locul” privește spre exterior, către structura de clasă, „Evenimentul” plonjează în interiorul celei mai traumatice experiențe a tinereții autoarei: o sarcină nedorită într-o Franță a anilor '60, unde avortul era ilegal.

Izolarea și stigmatul

Urmărim pas cu pas dimensiunea fizică a suferinței și sentimentul de exil social. Într-o lume care refuză să vadă realitatea, femeia este forțată să își gestioneze drama în singurătate, sub spectrul fricii de închisoare și al rușinii morale.

De la personal la colectiv

Experiența individuală a lui Ernaux capătă aici valoare de manifest. Ea denunță „violența simbolică” exercitată asupra corpului feminin, demonstrând cum legile și normele pot reduce o ființă umană la invizibilitate. Ceea ce ar fi putut rămâne o amintire privată devine o mărturie despre rezistența în fața unui sistem opresiv.

Cele două texte sunt strâns legate prin viziunea autoarei asupra literaturii: scrisul nu trebuie să înfrumusețeze, ci să descopere adevărul. Folosind un stil sec, precis și lipsit de sentimentalism (ceea ce ea numește „écriture plate”), Annie Ernaux transformă memoria într-un instrument de chirurgie socială.

Recomand aceste volume oricui dorește să înțeleagă nu doar viața unei scriitoare de excepție, ci și forțele invizibile care ne modelează destinele tuturor.

„Omul de zăpadă” Jo Nesbo

Ruslana Botea, XI C

Omul de zăpadă este un thriller autentic. Acțiunea îl urmărește pe Harry Hole, un inspector norvegian cu un talent remarcabil pentru investigații dar care lupta în același timp cu proprii demoni.

În Oslo, odată cu prima zăpadă, mai multe femei dispar în mod misterios. Singurul element de legătură este că în locul unde au fost văzute ultima oară apare un om de zăpadă, un semn macabru lăsat de criminal.

Harry Hole este desemnat cu conducerea anchetei. Devine clar pe măsură ce investigațiile înaintează că nu este vorba de cazuri separate, ci de un criminal în serie care acționează după un tipar precis. Harry face echipa cu Katrine Bratt, o polițistă ambițioasă, venită din Bergen.

Împreună descoperă că victimele au în comun faptul că toate au copii, relații extra-conjugale, secrete și vinovății ascunse.

Investigația scoate la iveală legături cu

crime mai vechi, nerezolvate, chiar cu dispariția unui polițist din Bergen, ceea ce sugerează că ucigașul a mai acționat în secret. Pe parcursul romanului ancheta este îngreunată de piste false, greșeli ale poliției și de jocurile psihologice ale criminalului care pare că anticipează mișcările lui Hole.

Tensiunea crește pe măsură ce Harry își dă seama că ucigașul are o motivație profund personală, legată de familie, abandon, resentimente din copilărie, boală.

În final, criminalul este identificat și prins într-o înfruntare dramatică iar Harry reușește să oprească seria de crime, însă cu un cost emoțional ridicat. Ancheta îl afectează profund, confirmând ideea centrală a romanului: lupta dintre bine și rău lasă urme adânci în cei care încearcă să facă dreptate.

Un thriller solid construit, ritm alert, atmosfera întunecată, rece, care te înfioară, personaje bine construite!

Recomand!

„Macabru și tulburător.” – *The Guardian*

„Diabolic de complex și înfiorător de captivant.” – *The New York Times Book Review*

„Jo Nesbø explorează cu o încântare îndârjită cele mai întunecate minți criminale și-și plasează ucigașii unde te aștepți cel mai puțin.” – *Vanaty Fair*

„*Omul de zăpadă* este construit cu meticulozitate, jucăuș în unele secțiuni, sinistru în altele, o lectură cât se poate de incitantă.” – *Newsweek*

„Este scriitură crime de cea mai bună calitate, unde personajele și acțiunea sunt la fel de bine definite, iar tensiunea se face simțită din primul capitol și nu dispăre nicio clipă.” – *The Times*

Sally Rooney

Tipa care scrie exact despre ce simțim noi

Robert Cantea, X A

Deși toată lumea o numește „vocea unei generații”, Sally Rooney nu prea e fana acestei etichete. Ea preferă să zică despre ea că e doar o scriitoare interesată de oameni, relații și cum ne influențează contextul în care trăim. S-a născut în Irlanda în '91 și a ajuns rapid unul dintre cele mai tari nume din literatura de azi.

De la facultate la faimă globală

Sally a studiat la Trinity College în Dublin. Un fun fact: a fost campioană europeană la debate în 2013. Chestia asta se vede super clar în cărțile ei, unde personajele au niște dialoguri foarte deștepțe și argumentate.

A debutat în 2017 cu *Conversații cu prieteni*, dar a rupt topurile cu *Oameni normali* în 2018. Ambele au devenit seriale de succes, sigur ai auzit de ele sau le-ai văzut pe streaming.

Despre ce sunt, de fapt, cărțile ei?

Fiecare roman e diferit, dar Rooney are câteva teme pe care le tot „butonează”:

- *Conversații cu prieteni*: E despre cât de complicată e intimitatea și cum ne manipulăm subtil în relații. Arată cât de greu e să comunicăm pe bune, chiar și când ești super intelectual.

- *Oameni normali*: Aici intră în detalii despre diferențele de bani și statut (clasa socială). Ne arată cum dragostea e mereu amestecată cu rușine și nesiguranță și cum ne chinuim să ne găsim identitatea.

- *Lume frumoasă, unde ești*: Romanul ăsta e mai „deep”. Pe lângă iubire, personajele vorbesc despre capitalism, criza climatică și ce înseamnă să fii un om etic într-o lume care pare că se duce de râpă.

- *Intermezzo* (2024): Cel mai nou roman al ei se ocupă de doliu și cum moartea cuiva drag ne dă peste cap toată viața și relațiile de familie. Criticii spun că e cea mai bună scriere a ei de până acum.

Chestii mai puțin știute despre ea

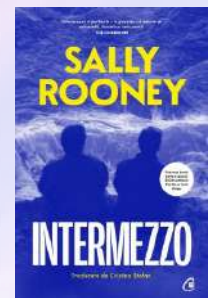
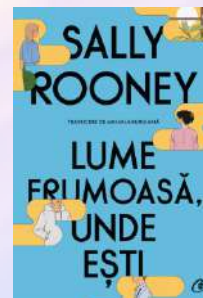
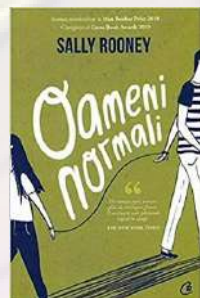
- E discretă: Nu-i place faima deloc. Și-a șters rețelele sociale și vrea doar să scrie liniștită, fără presiunea de a fi „persoană publică”.

- Implicare în scenarii: S-a implicat mult în scenariul pentru *Oameni normali* ca să fie sigură că iese cum trebuie, dar la *Conversații cu prieteni* a fost doar consultantă.

- Fără filme noi momentan: A zis „pas” (cel puțin deocamdată) unei ecranizări pentru *Lume frumoasă, unde ești*, pentru că vrea ca povestea să rămână doar în format de carte o vreme.

- Idei politice: E foarte vocală când vine vorba de convingerile ei, cum ar fi susținerea Palestinei, chiar dacă asta îi complică uneori treburile cu drepturile de autor în alte țări.

Concluzia? Sally Rooney nu scrie povești de dragoste siropoase. Ea ne arată, cu sinceritate, cum ne construim identitatea și cum anxietatea sau banii ne influențează viața intimă mai mult decât vrem să recunoaștem.

Pasiunea noastră - sportul

ELEVII ȘCOLII NOASTRE ÎN ÎNTRECERILE SPORTIVE
ÎN ANUL ȘCOLAR 2025 - 2026

ped. Doru Mihalache

echipa de rugby-tag mixt

Toamna se numără bobocii, iar primăvara, rezultatele sportive la nivel liceal.

Despre echipa de fotbal voi vorbi în numărul următor, deoarece campionatul este în plină desfășurare.

Echipele de handbal băieți și volei băieți au avut un recul față de anii trecuți în întrecerile din cadrul Olimpiadei Naționale a Sportului Școlar, etapa județeană. Ambele au ocupat locul al 5-lea, deși speranțele erau mult mai mari. Nu ne rămâne decât să sperăm că au tras învățăminte necesare, iar anul viitor va fi mult mai bine.

Performanța, oarecum anunțată, a venit de la echipa de rugby-tag mixt. Poate că prezența fetelor în echipă a însemnat un imbold în plus pentru băieți.

Spuneam că performanța a fost oarecum anunțată pentru că aceeași echipă a obținut anul trecut locul al 2 - lea. Anul acesta disputele s-au desfășurat pe terenul de rugby „Tepro”, sâmbătă, 21 martie 2026.

Competiția a fost deschisă de meciul dintre echipa școlii noastre și Colegiul Tehnic de Electronică și Telecomunicații „Gheorghe Mârzescu”. După un început cu emoții, fetele și băieții noștri au pus stăpânire pe joc, la final înregistrându-se scorul de 10-4 pentru noi.

Următorul joc s-a disputat în compania Școlii Profesionale de Industrie Alimentară din Țibana. Chiar dacă unii dintre elevii noștri au făcut studiile gimnaziale în zonă, cunoscând profesorii de acolo și o parte

Pasiunea noastră - sportul

ELEVII ȘCOLII NOASTRE ÎN ÎNTRECERILE SPORTIVE ÎN ANUL ȘCOLAR 2025 - 2026

ped. Doru Mihalache

dintre elevi, nu le-au lăsat nicio șansă, meciul terminându-se cu scorul de 11-3.

A urmat meciul cu adversarii de la „Colegiul Național Pedagogic „Vasile Lupu“. Deznodământ previzibil, scor 13-2.

Semifinala ne-a adus ca adversară echipa de la Colegiul Tehnic „Mihail Sturdza“. Jocul a fost disputat, s-a luptat cu multă ambiție, dar elevii noștri au fost de neoprit. Scor final: 12-4 .

Deznodământul a venit ca în romanele lui Liviu Rebreanu studiate de elevii noștri pentru bac. Ultimul meci – finala – s-a disputat în compania primului adversar, elevii de la Colegiul Tehnic de Electronică și Comunicații „Gheorghe Mârzescu“. Faptul că, de-a lungul competiției, echipa noastră nu a fost compusă din titulari și rezerve, ci doar din jucători care joacă și jucători de schimb a făcut ca diferența dintre echipe să se manifeste din plin, scorul fiind de 17 la 2.

De aceea, merită din plin felicități:

MOISEI DARIA – 10 A,
FRONEA CRISTINA – 11 E,
POPOV ROMINA – 10 E,
APETREI LEONARD – 10 A,
SOFRONE DAVID – 11 D,
BUZDUGAN OCTAVIAN – 10 B
(căpitanul echipei),
URSANU GABRIEL – 10 B,
URSANU MIHAI – 10 B,
PARASCHIV COSMIN – 10 E,
HRIȚCU ȘTEFAN – 10 B,
PARFENE EMANUEL – 9 A.

Dincolo de felicitările noastre însă, cele mai calde și adevărate au venit de la antrenorul lor, domnul profesor Vasile Ciociu, omul care îi cunoaște cel mai bine, pe care, cu permisiunea lui, îl voi cita:

„Vă salut, dragilor! Vreau să vă mulțumesc pentru felul cum v-ați comportat astăzi. Sunteți copii deosebiți și meritați să intrați în rândul sportivilor de performanță. Munca noastră a dat rezultate! Vă felicit! Ca o recunoaștere a meritelor voastre, pot să vă mărturisesc că sunteți în top 3 în ierarhia echipelor pregătite de mine. Și nu sunt puține... Felicitări! ”

În continuare, echipa noastră va reprezenta județul Iași la faza zonală a Olimpiadei Naționale a Sportului Școlar sâmbătă, 25 aprilie, la Suceava. Mult succes!!!

Pasiunea mea - scriitorii români

Lucruri mai puțin cunoscute despre clasicii literaturii

Andrei Ștefan Oprea, XII C

Dincolo de imaginea fixată în manuale, clasicii literaturii române ascund detalii biografice, conflicte culturale și documente de arhivă care le nuanțează personalitatea.

Acest material valorifică informații provenite din corespondență, manuscrise și studii academice.

Mihai Eminescu

Caietele păstrate la Academia Română însumează peste 14.000 de manuscrise. Poemele sale, inclusiv „Luceafărul”, au numeroase variante. Manuscrisele conțin și reflecții

filozofice, traduceri din Kant, proiecte dramatice și proză fantastică neterminată. Eminescu își revizua obsesiv textele, ceea ce contrazice imaginea inspirației spontane.

Ion Luca Caragiale

Implicat într-un proces de plagiat privind drama „Năpasta”, Caragiale a traversat un scandal literar major. Corespondența din perioada berlineză reflectă dezamăgirea sa față de climatul cultural românesc.

Ioan Slavici

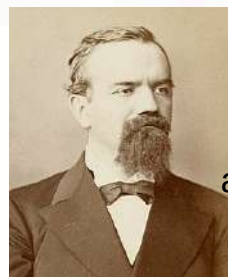
A fost închis în timpul Primului Război Mondial pentru poziții considerate favorabile Puterilor Centrale. Arhivele judiciare ilustrează complexitatea contextului politic.

Ion Creangă

Documentele Mitropoliei Moldovei atestă excluderea sa din cler. Printre motive s-au numărat comportamente considerate necanonice și atitudinea independentă. Această marginalizare a precedat

consacrarea literară.

Titu Maiorescu

Jurnalele și însemnările zilnice dezvăluie intervenții editoriale asupra textelor publicate și rolul său decisiv în configurarea canonului literar prin societatea «Junimea».

Bibliografie selectivă

Călinescu, G. (1982). *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*.
 Manuscrisele lui Mihai Eminescu, Academia Română, ediții facsimilate.
 Maiorescu, T. (1976). *Însemnări zilnice*.
 Ornea, Z. (1998). *Junimea și junimismul*.
 Manolescu, N. (2008). *Istoria critică a literaturii române*.

Pasiunea mea - inventica

Cinci femei care au schimbat lumea pentru totdeauna, dar nu au primit Premiul Nobel

Cristiano-Bogdan Iosif-Scînteie, XII A

Cu ocazia zilei de 8 Martie, o zi dedicată recunoașterii valorii și rezilienței feminine, ne îndreptăm atenția către istoria științei, unde strălucirea multor minți luminate a fost, pentru mult timp, umbrită de ierarhiile epocii.

Acest articol este un omagiu adus celor care au modelat lumea modernă prin descoperiri fundamentale, dar care nu au primit cea mai înaltă distincție, Premiul Nobel, din cauze ce țin de contextul istoric, regulile rigide sau barierele sociale ale vremii.

Premiul Nobel este cea mai prestigioasă distincție din știință. Totuși, istoria lui include și absențe notabile. În spatele unor descoperiri care au schimbat medicina, fizica sau genetica se află și nume care nu au fost recompensate, deși contribuția lor a fost esențială. Nu este vorba despre conspirații, ci despre context istoric, reguli instituționale și ierarhii academice ale epocii.

Iată cinci figuri feminine legendare, ale căror idei au rămas întipărite în ADN-ul cunoașterii umane:

1. Lise Meitner: Arhitecta teoretică a fisiunii nucleare

Fiziciană austriacă Lise Meitner a fost mintea care a descifrat misterul divizării atomului. În timp ce colaboratorul său, Otto Hahn, observa rezultate experimentale inexplicabile în 1938, Meitner — aflată în exil din cauza regimului nazist — a demonstrat că nucleul se divide eliberând o energie colosală, confirmând celebra ecuație $E = mc^2$. Deși Nobelul din 1944 i-a revenit doar lui Hahn pentru partea experimentală, rolul crucial al lui Meitner în explicarea fenomenului a fost recunoscut oficial abia după zeci de ani.

2. Rosalind Franklin: Vizionara structurii vieții

Fără precizia „Fotografiei 51” realizată de Rosalind Franklin, descifrarea secretului vieții ar fi întârziat considerabil. Imaginea sa de difracție cu raze X a oferit dovada clară a formei de dublu helix a ADN-ului, date pe care

Watson și Crick le-au folosit pentru a-și construi modelul premiat în 1962. Franklin nu a putut fi recompensată deoarece decedase cu patru ani înainte, iar regulile Nobel interzic acordarea premiului postum.

3. Jocelyn Bell Burnell: „Urechile” care au auzit pulsul universului

Pe când era doar o doctorandă la Cambridge în 1967, Jocelyn Bell Burnell a detectat un semnal radio neobișnuit și constant din spațiul îndepărtat. Ea a identificat astfel primul pulsar (o stea neutronică extrem de densă), deschizând o nouă eră în astrofizică. Totuși, în 1974, Premiul Nobel a fost acordat coordonatorului ei de proiect, lăsând-o pe ea în afara distincției sub pretextul că meritul aparține conducerii teoretice, nu identificării inițiale.

Pasiunea mea - inventica

Cinci femei care au schimbat lumea pentru totdeauna, dar nu au primit Premiul Nobel

Cristiano-Bogdan Iosif-Scînteie, XII A

4. Chien-Shiung Wu: Femeia care a „răsturnat” legile fizicii

Cunoscută drept o specialistă de elită în fizica nucleară, Chien-Shiung Wu a reușit în 1956 să demonstreze că natura nu este întotdeauna simetrică.

Experimentul său a dărâmat „legea conservării parității”, arătând că în interacțiunile slabe procesele nu se comportă identic în oglindă.

Deși ipoteza fusese lansată de teoreticienii Lee și Yang, care au primit Nobelul un an mai târziu, Wu — cea care a oferit confirmarea experimentală vitală — a fost omisă.

5. Esther Lederberg: Pioniera geneticii invizibile

Esther Lederberg a transformat modul în care înțelegem bacteriile. Ea a descoperit virusul lambda și a inventat tehnici de laborator esențiale (precum replica plating) pentru studiul rezistenței la antibiotice și al mutațiilor genetice.

În ciuda acestor realizări, premiul pentru medicină din 1958 a fost acordat soțului ei,

Joshua Lederberg, într-o epocă în care munca femeilor din laboratoare era adesea absorbită de renumele soților sau al șefilor de proiect.

Concluzie

Deși din peste 620 de laureați în domeniile științifice până în 2026, doar aproximativ 26 au fost femei, tendința este într-o vizibilă schimbare în ultimele două decenii.

Premiul Nobel validează succesul, dar adevărata istorie a științei este scrisă de geniul și perseverența acestor femei care au schimbat lumea, indiferent de medaliile primite.

Surse:

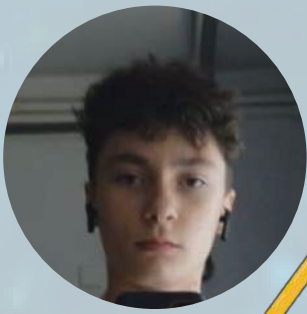
<https://www.britannica.com/biography/Lise-Meitner>

<https://www.nobelprize.org/prizes/lists/nobel-prize-awarded-women/>

<https://theconversation.com/lise-meitner-the-forgotten-woman-of-nuclear-physics-who-deserved-a-nobel-prize-106220>

Galerie foto (în ordinea numerotării)

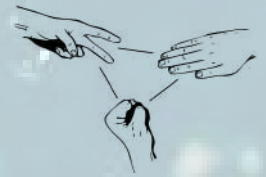

Pasiunea mea - cărțile de mister și aventură

Daniel Aftemi, X A

Există cărți care se citesc liniștit, cu o ceașcă de ceai alături, și există cărți care îți accelerează pulsul. Pentru mine, cele din urmă sunt cărțile de mister și aventură. Ele nu îți oferă doar o poveste, ci o experiență. Te provoacă să gândești, să anticipezi, să bănuiești și să te lași surprins.

Prima mea întâlnire cu literatura de mister a fost prin poveștile cu Sherlock Holmes. M-a fascinat modul în care detaliile aparent neînsemnate devenau indicii decisive. Am învățat că observația atentă și logica pot transforma orice enigmă într-o provocare captivantă. De fiecare dată când citeam, încercam să descopăr vinovatul înaintea celebrului detectiv – și de cele mai multe ori greșeam!

În zona aventurii, romanele lui Jules Verne mi-au deschis imaginația. *Călătorie spre centrul Pământului* sau *Ocolul Pământului în 80 de zile* m-au făcut să visez la locuri îndepărtate, la expediții curajoase și la oameni care nu renunță în fața necunoscutului. Aventura înseamnă risc, dar și dorința de a descoperi lumea.

Am descoperit apoi romanele Agathe Christie, unde fiecare personaj pare suspect, iar finalul schimbă complet perspectiva cititorului. Îmi place senzația aceea de tensiune, când fiecare capitol adaugă o piesă la un puzzle complicat.

Misterul mă ține conectat până la ultima pagină.

Cărțile de aventură pentru tineri, precum cele din seria «Cei Cinci Detectivi» sau alte romane cu grupuri de adolescenți curajoși, m-au făcut să simt că și noi, elevii, putem fi eroii

propriei povești. Ele vorbesc despre prietenie, loialitate și curaj – valori de care avem nevoie și în viața reală.

De ce iubesc aceste cărți? Pentru că mă scot din rutina zilnică și mă poartă într-o lume unde fiecare indiciu contează, unde fiecare decizie poate schimba destinul personajelor. Misterul mă învață să fiu atent, iar aventura mă învață să fiu curajos.

Cred că literatura de mister și aventură este perfectă pentru vârsta noastră. Ne provoacă mintea, ne dezvoltă imaginația și ne oferă modele de perseverență. Într-o lume în care informația vine rapid și fragmentat, aceste cărți ne învață răbdarea și bucuria descoperirii treptate.

Pentru mine, fiecare roman de mister este o enigmă care așteaptă să fie dezlegată, iar fiecare carte de aventură este o invitație la explorare. Și poate că, într-un fel, citind aceste povești, devenim și noi mai pregătiți pentru propriile noastre aventuri.

Pasiunea mea - poezia

Robert Cantea, X A

Poezia, pentru mine, nu este doar un gen literar, ci o fereastră către suflet, o modalitate de a explora cele mai adânci emoții și gânduri. Este o artă care îmbină frumusețea limbajului cu profunzimea sentimentului, creând o experiență unică atât pentru cititor, cât și pentru scriitor.

De ce îmi place să citesc poezie?

Când citesc poezie, mă simt transportat într-o altă lume, una în care cuvintele capătă noi semnificații. Îmi place modul în care poezia condensează idei complexe în versuri scurte, dar puternice, lăsând loc pentru interpretări personale. Fiecare poem este o provocare intelectuală, o invitație de a mă conecta cu emoțiile autorului și de a descoperi noi perspective asupra vieții. De la lirismul romantic al lui Eminescu la introspecțiile moderne ale lui Nichita Stănescu, fiecare poet îmi oferă o cheie spre o nouă înțelegere a condiției umane.

De ce îmi place să scriu poezie?

Scrisul de poezie este pentru mine o formă de terapie, o modalitate de a-mi exprima sentimentele și trăirile într-un mod creativ. Este un proces intim, în care îmi explorez propriile gânduri și emoții, transformându-le în versuri. Îmi place libertatea pe care mi-o oferă poezia de a mă juca cu limbajul, de a crea metafore și imagini inedite. Fie că scriu despre bucurie, tristețe, iubire sau melancolie, fiecare poem devine o parte din mine, o reflectare a sentimentelor mele.

Poezia ca mod de viață: Dincolo de cuvinte
În final, poezia nu este doar o activitate de timp liber, ci un mod de a privi lumea. Ea mă învață să fiu atent la detalii pe care alții le ignoră: felul în care lumina cade pe o frunză toamna, ritmul pașilor pe caldarâm sau tăcerea plină de înțelesuri dintre doi oameni.

De ce rămân fidel poeziei?

Căutarea esenței: Într-o lume dominată de zgomot și informație brută, poezia funcționează ca un filtru. Ea elimină inutilul și păstrează doar ceea ce este esențial, transformând banalul în sacru.

Podul între suflete: Scrisul și cititul poeziei creează o conexiune invizibilă. Atunci când un vers scris acum o sută de ani rezonază cu inima mea de astăzi, simt că nu sunt singur în trăirile mele. Este o formă de solidaritate umană care transcende timpul și spațiul.

Libertatea absolută: Pe coala de hârtie, nu există reguli impuse de exterior. Acolo pot să dăruiesc ziduri, să creez universuri noi sau să dau glas unor dureri pe care graiul obișnuit nu le poate cuprinde.

„Poezia nu este doar artă, este însăși respirația sufletului care a găsit curajul să fie vulnerabil.”

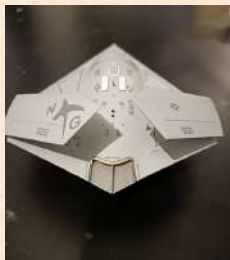
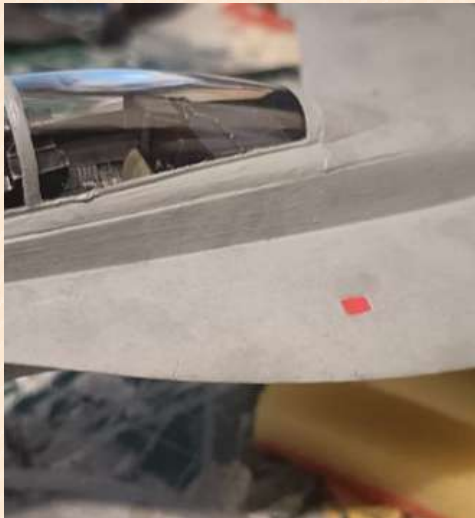
A scrie poezie înseamnă a lăsa o urmă, o dovadă a trecerii mele prin lume, iar a o citi înseamnă a onora sensibilitatea celorlalți. Este pasiunea care îmi oferă echilibru și care îmi reamintește, zi de zi, că viața are întotdeauna un substrat magic, ce așteaptă doar să fie numit.

Pasiunea mea - machetele de aeronave

Andrei Pîrău, XII B

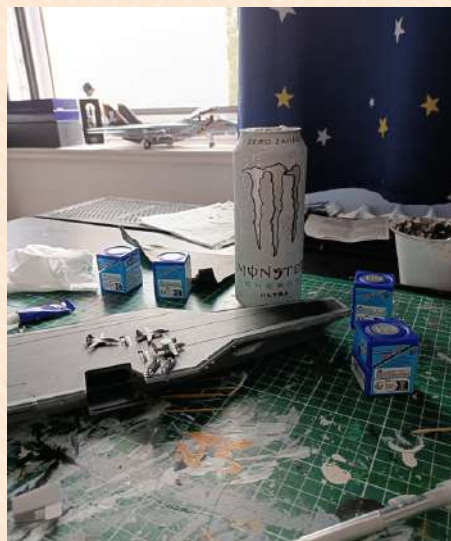
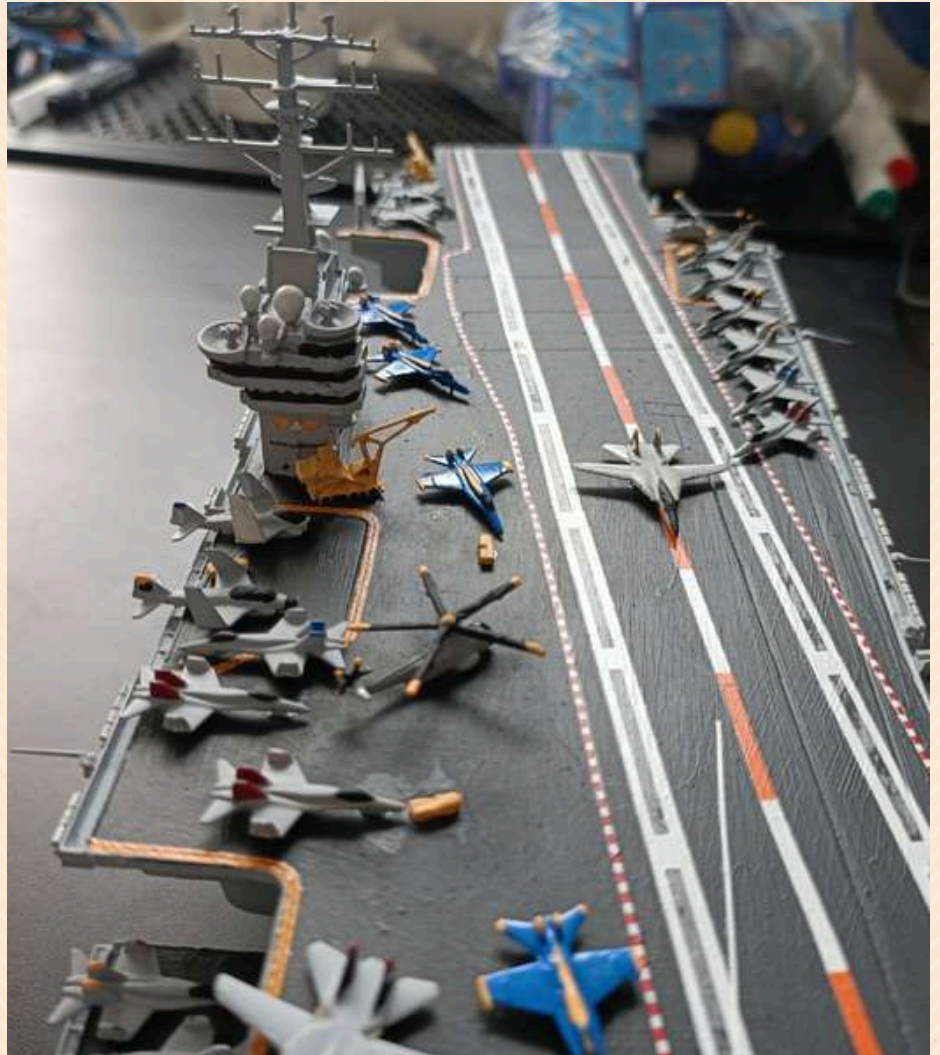

Pasiunea mea - machetele de aeronave

Andrei Pîrău, XII B

Elevii clasei a IX-a B

Pasiunea mea - Îngrijirea animalelor bolnave

Alesia Dănilă

Pasiunea mea este îngrijirea animalelor bolnave, deoarece îmi place să le ajut și să le văd din nou sănătoase și fericite.

Animalele nu pot spune când le doare ceva, de aceea au nevoie de oameni atenți și iubitori.

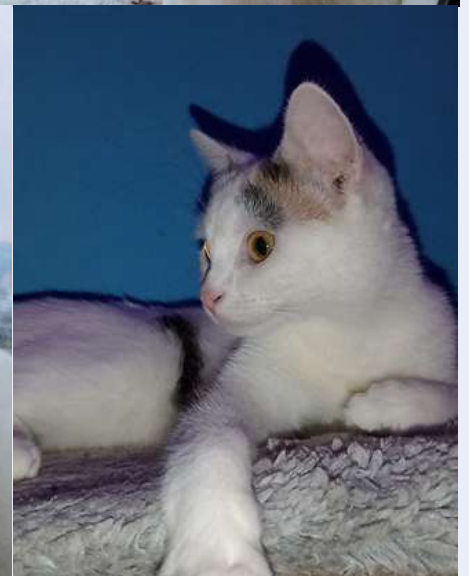
Un exemplu este pisica mea, Perla, care a suferit de otită și acarieni în urechi. Otita este o inflamație a urechii care provoacă durere și disconfort, iar acarienii sunt paraziți foarte mici care pot provoca mâncărime și infecții. Perla era agitată și își scărpină des urechile. Am avut grijă de ea, i-am curățat urechile și am urmat tratamentul recomandat. Cu răbdare și grijă, Perla s-a vindecat și acum este din nou jucăușă și sănătoasă.

Această experiență m-a făcut să îmi doresc și mai mult să ajut animalele care au nevoie de îngrijire. Animalele nu pot vorbi, dar suferă la fel ca noi. Ele simt durere, frică și disconfort, însă nu pot cere ajutor. De aceea, noi trebuie să fim vocea lor.

Nu lăsa un animal bolnav în suferință. O simplă vizită la veterinar, puțină atenție și multă iubire pot face diferența dintre durere și vindecare. Fiecare viață contează, indiferent cât de mică este.

Dacă vezi un animal care are nevoie de ajutor, nu întoarce privirea. Implică-te. Îngrijește. Salvează. Pentru că bunătatea față de animale spune foarte mult despre noi, ca oameni.

Și spun ceva cu toată convingerea: indiferența rănește mai mult decât lipsa banilor sau a timpului. Când alegi să ajuți, alegi să fii om în cel mai frumos sens.

Pasiunea mea

Gălbău Luca, Pasiunea mea – fotbalul

De mic copil am iubit fotbalul. Pasiunea mea pentru fotbal a început la vârsta de șapte ani. La început, fotbalul însemna pentru mine toată copilăria mea; ieșeam zilnic afară și mă jucam în parcare de la bloc.

Jucătorul meu preferat este Cristiano Ronaldo. Pentru mine, este cel mai bun jucător din lume, chiar dacă multă lume îl compară cu Messi. Între ei doi nu ar trebui să se facă nicio comparație, deoarece ambii fotbaliști joacă la nivel înalt.

Eu am încetat să mai fac fotbal la echipe mari, fiindcă am avut mai multe accidentări, la antrenamente și la meciuri.

Încă mă gândesc la fotbal și la copilăria mea, când visam să ajung un mare fotbalist, la nivel înalt. Din păcate pentru mine, a fost un vis nereușit. Regret foarte mult, pentru că îmi plăcea foarte mult.

Credeți în visurile voastre, copii, și nu vă lăsați păcăliți de gândurile rele, altfel nu veți ajunge ce vă propuneți!

Denis Vasile Maddalosso, Pasiunea mea - Manga benzi desenate

Pasiunea mea este Manga benzi desenate – expresive, cu povești complexe și cu emoții profunde. Serii precum: „Chainsaw man”, „When they cry”, „Jojo”, „Welcome to the N.H.K” sunt doar câteva exemple din favoritele mele, care sunt destul de multe.

Mai am o pasiune, care are legătură cu aceasta, și anume animeurile. Cele două se înrudesc, pentru că majoritatea dintre ele sunt bazate pe manga. De exemplu: „Overlord”, „Welcome to the N.H.K”, „The danger in my heart”, „Date a live”. Celelalte sunt bazate pe alte forme de povestire, cum ar fi visual novel: „When

they cry”, „Air”, „Clannad”, „Kanon”, „Little Busters”, „Kanon”, „Fate stay night”.

Darius Teodor Acatrinei, Pasiunea mea - parfumurile

Mă numesc Acatrinei Darius Teodor am 16 ani și sunt pasionat de parfumuri.

De câteva luni am început să colecționez parfumurile, care nu înseamnă doar mirosuri frumoase, ci emoții, amintiri și stări pe care le port în fiecare zi.

Un parfum este mai mult decât un accesoriu; pentru mine, fiecare are un loc special în inima mea. Fiecare aromă spune o poveste și o emoție. Îmi place să descopăr note diferite - de la cele dulci și vanilate, la cele florale, fresh sau orientale. Mă impresionează cum un parfum se schimbă pe piele; întâi apar notele de vârf principale, apoi se așază cele din mijloc și, în final, rămân notele de bază, care persistă ore întregi.

De asemenea, ador designul sticlelor. Unele sunt elegante și simple, altele sunt minunate și sofisticate. Pentru mine, parfumurile înseamnă descoperire, dorință și pasiune, iar fiecare dintre ele transmite ceva prin aroma pe care o dezvoltă.

Nectarie Vizitiu, Pasiunea mea - gătitul

Pasiunea mea cea mai mare este gătitul. Am descoperit această pasiune de la vârsta de 6 ani, când îmi plăcea să stau în bucătărie și să o ajut pe mama la pregătirea mâncărurilor. La început făceam lucruri simple, cum ar fi să amestec ingredientele sau să decorez prăjiturile.

De la vârsta de 10 ani am început să gătesc singur. Atunci am prins mai mult curaj și am început să fac mai multe mâncăruri și să încerc lucruri noi, testând rețete diferite. Cu timpul, am devenit tot mai priceput.

Pentru mine, gătitul nu este doar o activitate

Elevii clasei a IX-a B

Pasiunea mea

obișnuită, ci un mod de a fi creativ și de a-i face pe cei din jur fericiți. Atunci când gătesc, mă simt vesel și mândru de rezultatul final, mai ales când familia așteaptă ceea ce am pregătit.

Consider că această pasiune m-a învățat să fiu răbdător, organizat și atent la detalii, iar pe viitor mi-ar plăcea să învăț și mai mult și să-mi dezvolt abilitățile culinare.

Adelina-Ioana Niță, Pasiunea mea – fotografia

Mă numesc Niță Adelina-Ioana, sunt elevă în clasa a IX-a B și, dincolo de teme și proiecte școlare, port mereu cu mine o dorință imensă de a opri timpul în loc. Pasiunea mea, cea care mă face să privesc lumea cu alți ochi, este fotografia de peisaj, cu o dragoste aparte pentru cel mai frumos spectacol al zilei, apusul.

Pentru mulți, apusul este doar semnul că ziua s-a terminat, însă pentru mine este o explozie de emoție și culoare. Atunci când soarele începe să coboare spre linia orizontului, cerul devine o pânză pe care natura pictează cele mai frumoase nuanțe de portocaliu, roz și violet. În acele câteva minute de aur, totul în jur capătă o splendoare magică, iar eu încerc să surprind fiecare moment și starea de liniște.

Această pasiune m-a învățat să fiu mai atentă la detalii și să am răbdare, deoarece nu mereu totul iese perfect. Uneori petrec zeci de minute așteptând momentul în care soarele atinge exact marginea unui deal, sau un drum liber, care reflectă o fereastră frumoasă.

Fotografia de apus este modul meu de a mă deconecta de la totul și de a aprecia frumusețea naturii.

Momentul preferat din an pentru a face poze categoric este vara. Stau și surprind cerul făcându-și singur arta în ochii mei. Când totul iese perfect, sunt împăcată și fericită.

Ionuț Popescu, Pasiunea mea – bicicletele

Mă numesc Ionuț, iar porecla mea este Johnny. Astăzi o să vă spun despre pasiunea mea.

Fiecare persoană are o pasiune, un lucru care îi place și care o face să își petreacă timpul liber într-un mod plăcut. Eu sunt pasionat de biciclete. Îmi place foarte mult să le repar, să le curăț piesele, să le modific și uneori să le „tunez”, adică să le fac să arate mai bine și să funcționeze mai bine.

Totul a început atunci când bicicleta mea s-a stricat. În loc să o duc la reparat, am încercat să o repar singur. Am desfăcut bicicleta, am curățat piesele și am încercat să înțeleg cum funcționează fiecare parte. După ce am reușit să o repar, am fost foarte mulțumit și atunci mi-am dat seama că îmi place mult să fac acest lucru.

De atunci, am început să repar și alte biciclete. Uneori iau piese vechi, care nu mai sunt folosite, și le pun pe unele care sunt într-o stare mai bună. Dacă o piesă este bună, o curăț și o folosesc din nou. În felul acesta pot să repar biciclete care altfel ar rămâne stricate.

Îmi place să demontez bicicletele, să curăț lanțul, roțile, frânelor și celelalte piese. După aceea le montez la loc și verific dacă totul funcționează bine. Uneori mai fac și mici modificări sau adaug accesorii pentru ca bicicleta să arate mai interesant.

Elevii clasei a IX-a B

Pasiunea mea

Marcus-Mihai Balan, Pasiunea mea - boxul

Boxul a fost unul dintre cele mai importante capitole din viața mea, chiar dacă nu a durat multă vreme. Am început acest sport din dorința de a deveni mai puternic, atât fizic, cât și mental. La început eram curios și puțin nesigur, dar în același timp entuziasmat să învăț ceva nou.

Prima zi în sală a fost plină de emoții. Mirosul sacilor de box, sunetul mănușilor lovind și vocea antrenorului care dădea indicații mi-au rămas întipărite în minte. Antrenamentele nu erau deloc ușoare. Exercițiile de încălzire, alergarea, săriturile coardei și lucrul la sac îmi puneau rezistența la încercare. Totuși, fiecare antrenament mă făcea să mă simt mai disciplinat și mai încrezător în mine.

Pe parcurs, am învățat că boxul nu înseamnă doar lovituri, ci și strategie, autocontrol și respect. Am învățat să îmi gestionez emoțiile, să fiu atent la mișcările adversarului și să nu renunț atunci când oboseala își face simțită prezența. Fiecare mic progres – o combinație executată corect sau o mișcare de apărare reușită – îmi dădea motivația să continui.

Cu timpul, prioritățile mele s-au schimbat. Școala a devenit mai solicitantă, iar programul de antrenamente era tot mai greu de îmbinat cu celelalte responsabilități. De asemenea, am început să simt că interesele mele se îndreaptă spre alte activități. Decizia de a renunța nu a fost una ușoară. Mi-a părut rău să las în urmă colegii și atmosfera din sală, dar am înțeles că uneori este normal să încheiem anumite etape pentru a face loc altora. Chiar dacă nu mai practic boxul, experiența

m-a format ca persoană. M-a învățat disciplina, perseverența și importanța muncii constante.

Consider că boxul a fost o lecție de viață, nu doar un sport, iar amintirile și valorile dobândite vor rămâne mereu parte din mine.

Denisa Ursu, Pasiunea mea - cântatul

Cântatul este una dintre cele mai frumoase forme prin care oamenii își exprimă emoțiile. Atunci când cântăm, nu folosim doar vocea, ci și sufletul. Fie că fredonăm o melodie de la radio, sau interpretăm o piesă pe scenă, cântatul ne ajută să ne eliberăm de stres și să ne simțim mai aproape de ceilalți.

De-a lungul timpului, muzica a adus oamenii împreună. Chiar artiștii mari, precum Maria Tănase sau Freddie Mercury, au demonstrat că vocea umană poate transmite bucurie, tristețe, dor sau speranță, fără a avea nevoie de prea multe explicații. Prin cântecele lor, au reușit să atingă inimile a milioane de oameni.

Cântatul nu este important doar pentru cei care vor să devină artiști. Oricine poate cânta, fie în corul școlii, la biserică, acasă sau împreună cu prietenii. Atunci când cântăm, respirația devine mai profundă, postura se îmbunătățește, iar încrederea în sine crește. În plus, muzica ne ajută să ne dezvoltăm memoria și atenția.

Pentru mine, cântatul înseamnă libertate. Este momentul în care pot fi eu însămi, ca să exprim ceea ce uneori nu pot spune în cuvinte obișnuite.

De aceea, consider că fiecare om ar trebui să cânte, macar din când în când, pentru că muzica face viața mai frumoasă și mai luminoasă. Vă spun toate acestea din propria experiență.

Pasiunea mea: poveștile romance

Milena – Florina Țența, X B

Dragostea din literatura modernă nu mai e despre perfecțiune.

E despre vulnerabilitate, alegeri grele, timp pierdut și regăsiri neașteptate.

Sunt iubiri care ard repede.

Altele care cresc încet.

Unele care nu se împlinesc niciodată, dar tocmai de aceea devin memorabile.

În fiecare generație, iubirea capătă alte forme și alte cuvinte.

Pentru noi, elevii de azi, literatura modernă vorbește despre sentimente apropiate de realitatea noastră: iubiri intense, fragile, imperfecte, dar profund adevărate.

Am ales pentru cititorii revistei noastre câteva povești care au emoționat milioane de cititori.

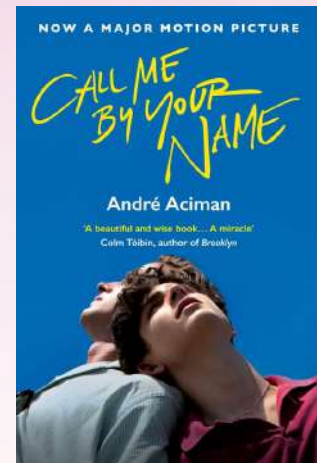
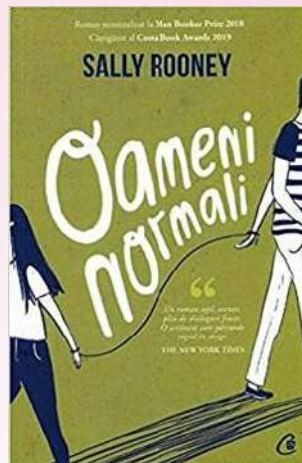
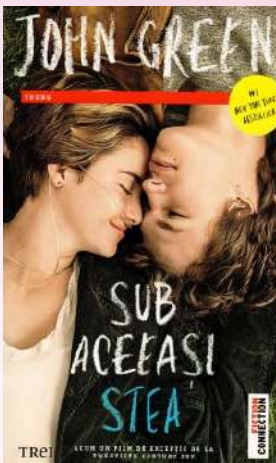
Un exemplu emblematic este povestea dintre Hazel și Augustus din romanul „The Fault in Our Stars” (*Sub aceeași stea*) de John Green. Nu este o iubire idealizată, ci una trăită sub presiunea timpului, care ne arată că iubirea nu înseamnă doar fericire, ci și curajul de a iubi chiar și atunci când știi că vei suferi. Este o lecție despre intensitate și sens. O carte despre maturizare și despre întinericul morții care nu face decât să scoată în evidență frumusețea vieții.

La fel de realistă este și relația dintre Connell și Marianne din romanul „Normal People” (Oameni normali) de Sally Rooney. Este o iubire tăcută, marcată de neînțelegeri și distanțe emoționale, dar care dovedește că uneori oamenii se pierd nu din lipsă de sentimente, ci din incapacitatea de a le exprima. Mulți dintre noi ne regăsim în această tăcere stânjenitoare.

O altă iubire memorabilă este cea dintre Elio și Oliver din „Call Me by Your Name” (*Strigă-mă pe numele tău*) de André Aciman. Este povestea primei iubiri care lasă urme adânci și definitive. Chiar dacă nu durează, ea schimbă pentru totdeauna felul în care personajele înțeleg iubirea și pe ele însele.

Literatura modernă ne arată că iubirea nu este perfectă și nici ușoară. Personajele sunt oameni obișnuiți, care greșesc, se tem și iubesc cu toată intensitatea vârstei lor. Tocmai această sinceritate face ca aceste povești să fie memorabile.

Pentru noi, elevii, aceste iubiri nu sunt doar subiecte de lectură, ci experiențe emoționale care ne ajută să ne înțelegem mai bine propriile trăiri. Literatura modernă ne învață că iubirea adevărată nu este perfectă, ci sinceră.

Pasiunea mea - Lumea prin obiectiv

Darius Haralambie, XII C

Mulți spun că o imagine face cât o mie de cuvinte. Pentru mine, fotografia nu este doar un simplu click pe butonul telefonului, ci modul în care aleg să „opresc timpul” și să spun o poveste fără să rostesc niciun sunet.

De la curiozitate la obsesie constructivă

Totul a început acum un an, când am surprins un apus banal în drum spre casă. Uitându-mă la poză mai târziu, am realizat că am reușit să păstrez acea stare de liniște pe care o simțisem atunci. De atunci, camera (fie ea de la telefon sau un DSLR împrumutat) a devenit extensia mâinii mele.

Ce înseamnă pentru mine să fiu fotograf?

Fotografia m-a învățat un lucru esențial: să fiu atent la detalii. Acolo unde alții văd doar o clădire veche, eu văd texturi, jocuri de lumini și umbre sau un unghi geometric interesant.

- Răbdare: Uneori aștept și zece minute pentru ca un nor să se miște sau ca o pasăre să se așeze exact unde trebuie.
- Perspectivă: Am învățat că, dacă schimbi unghiul de abordare, chiar și cel mai plictisitor obiect poate deveni o operă de artă.
- Conexiune: Prin portrete, reușesc să surprind emoții autentice ale prietenilor mei, momente pe care altfel le-am fi uitat.

De ce ar trebui să ai și tu o pasiune?

Nu contează dacă este vorba despre fotografie, șah, baschet sau gătit.

O pasiune este „combustibilul” care te face să te trezești cu zâmbetul pe buze. Este acel spațiu în care nu există note, stres sau termene limită, ci doar plăcerea de a crea și de a deveni mai bun.

„Fotografia este arta de a observa. Are foarte puțin de-a face cu lucrurile pe care le vezi și totul de-a face cu felul în care le vezi.” – Elliott Erwitt

Sfat pentru colegi

Dacă vrei să te apuci de fotografie, nu ai nevoie de cel mai scump aparat. Începe cu ce ai în buzunar! UITĂ-TE DUPĂ LUMINĂ, CAUTĂ SIMETRIA ȘI, CEL MAI IMPORTANT, NU TE TEME SĂ EXPERIMENTEZI.

Voi ce povești spuneți prin pasiunile voastre?

Apus de soare

Răsărit de soare

Pasiunea mea – curiozitatea care m-a schimbat

George Alupoae, XII C

Există oameni care spun că pasiunea se descoperă într-o clipă. Eu cred că pasiunea se construiește din întrebări repetate, din neliniști intelectuale care nu te lasă să stai pe loc.

Pentru mine, totul a început cu o curiozitate foarte concretă: cum poate zbura un avion atât de greu? Mi se părea aproape imposibil ca un obiect de zeci de tone să se ridice de la sol și să rămână în aer ore întregi. Nu m-am mulțumit cu explicația simplă „așa funcționează motoarele”. Am început să caut răspunsuri despre forța de portanță, despre diferența de presiune dintre partea superioară și cea inferioară a aripii, despre profilul aerodinamic. Am descoperit că aripa nu este doar o bucată de metal, ci rezultatul unor calcule precise, al unor experimente și al unei înțelegeri profunde a legilor fizicii.

Această curiozitate m-a făcut să privesc altfel lumea din jur. Am început să observ structura podurilor, forma clădirilor înalte, designul mașinilor. Mi-am dat seama că nimic nu este întâmplător. În spatele fiecă-

rui obiect există un raționament, o formulă, o idee. Curiozitatea pentru zbor s-a transformat într-o pasiune pentru mecanică și pentru științele exacte.

Dar dincolo de formule și calcule, această experiență m-a învățat ceva esențial: să nu accept misterele fără să le cercetez. Când nu înțeleg ceva, caut explicații suplimentare, întreb profesorii, citesc, experimentez. Fiecare răspuns descoperit deschide alte întrebări. Și tocmai acest lanț al întrebărilor mă motivează.

Cred că adevărata pasiune nu este doar despre ceea ce îți place, ci despre ceea ce te provoacă să gândești mai profund. Curiozitatea mea despre zbor nu este doar o fascinație pentru avioane; este începutul unei dorințe mai mari de a înțelege lumea prin logică, rigoare și perseverență.

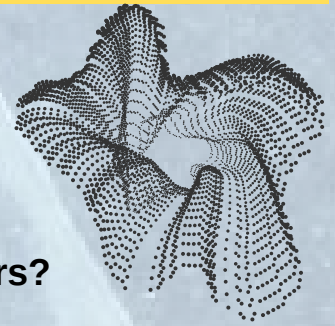
Poate că nu voi construi un avion mâine. Dar știu că fiecare întrebare pusă astăzi mă apropie de versiunea mea viitoare — un om care nu se teme de probleme complexe, ci le privește ca pe oportunități de descoperire.

Pasiunea mea - astronomia

Emilia Ștefania Rotaru, XI C

Găurile de vierme – oglinzi ale timpului invers?

Imaginați-vă că, într-o zi, astronomii descoperă o regiune misterioasă din Univers unde timpul nu merge înainte, ci înapoi. Nu este un portal spectaculos ca în filme, nu este un tunel strălucitor, ci o frontieră tăcută în care realitatea își schimbă sensul.

Aceasta este ideea fascinantă a unei teorii speculative: găurile de vierme nu sunt tuneluri cosmice, ci oglinzi în care timpul curge invers.

Ce sunt găurile de vierme?

În relativitatea generală, formulată de Albert Einstein, spațiul și timpul formează împreună un continuum numit spațiu-timp. Unele soluții matematice ale ecuațiilor gravitației permit existența unor structuri ipotetice numite găuri de vierme – punți între regiuni diferite ale Universului.

Interpretarea clasică: tuneluri cosmice

Modelul tradițional descrie găurile de vierme ca pe niște scurtături prin spațiu. Ele ar conecta două puncte foarte îndepărtate, reducând distanța cosmică. Problema este că aceste structuri ar necesita materie exotică pentru a rămâne stabile.

Ipoteza alternativă: oglinzi temporale

O teorie mai puțin cunoscută propune o reinterpretare radicală: găurile de vierme

nu ar fi tuneluri spațiale, ci regiuni unde orientarea timpului se inversează. În loc să călătorim prin spațiu, am traversa o frontieră în care coordonata temporală își schimbă sensul.

Ce ar însemna timp invers?

Din perspectiva noastră, procesele ar părea să se desfășoare înapoi: entropia ar scădea, cauzele ar părea să urmeze efectele. Însă pentru un observator din acel univers, timpul ar curge normal. Astfel, realitatea ar fi simetrică, iar direcția timpului ar deveni o proprietate locală.

De ce este importantă această idee?

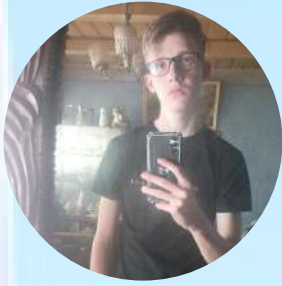
Chiar dacă nu există dovezi experimentale, astfel de ipoteze împing înainte gândirea științifică. Ele ne obligă să reconsiderăm natura timpului, cauzalitatea și structura profundă a Universului.

Clarificări teoretice

Ecuațiile relativității generale sunt simetrice temporal, ceea ce înseamnă că permit matematic soluții unde timpul poate fi inversat. Nu răstoarnă teoriile lui Einstein, ci le completează, sugerând că, la nivel fundamental, esențial, în însăși țesătura Universului, timpul curge în ambele sensuri.

Bibliografie selectivă

- Einstein, A. (1916). *Relativity: The Special and General Theory*.
 Einstein, A., & Rosen, N. (1935). *The Particle Problem in the General Theory of Relativity*.
 Thorne, K. (1994). *Black Holes and Time Warps: Einstein's Outrageous Legacy*.
 Carroll, S. (2010). *From Eternity to Here: The Quest for the Ultimate Theory of Time*.
 Hawking, S., & Ellis, G. (1973). *The Large Scale Structure of Space-Time*.

Pasiunea mea- voleiul

Eduard Anghelache, XII B

Mai mult decât un joc: dansul deasupra fileului

Voleiul nu este doar un sport; este un amestec de geometrie, viteză și o încredere aproape oarbă în colegii de lângă tine.

Dacă ești gata să „plonjăm” în subiect, am pregătit o compunere care să surprindă esența acestei pasiuni.

Pentru mulți, sala de sport este doar o încăpăre cu tavan înalt și miros de cauciuc. Pentru mine, însă, este locul unde gravitația pare să devină opțională, iar viața se simplifică la o sferă de 260 de grame care nu trebuie să atingă pământul. Pasiunea mea pentru volei nu a început ca o mare revelație, ci mai degrabă ca o curiozitate care, treptat, s-a transformat în stil de viață.

Primul contact și „botezul” vânătăilor

Îmi amintesc și acum primele antrenamente. Voleiul are o curbă de învățare destul de aspră: înainte să înveți să ataci spectaculos, trebuie să înveți să „suferi” pentru minge. Primele preluări mi-au lăsat antebrațele roșii, un fel de semn de onoare pe care orice voleibalist îl poartă cu mândrie. Dar în acea durere am descoperit ceva fascinant: controlul. Sentimentul că poți îmblânzi o minge care vine spre tine cu viteză, transformând un proiectil într-o pasă fină, este de-a dreptul terapeutic.

Geometria efortului colectiv

Ceea ce face voleiul special față de orice alt sport este interdependența. La fotbal sau baschet, un jucător fenomenal poate lua mingea de la un capăt la altul și poate înscrie singur. La volei, acest lucru este imposibil prin regulament. Ai nevoie de preluarea colegului ca să poți ridica, și ai nevoie de ridicarea lui ca să poți lovi.

Este un sport al secundențelor. Într-o fracțiune de secundă, trebuie să decizi:

Poziționarea: Unde va cădea mingea?

Comunicarea: „E a mea!” – acele cuvinte care previn coliziunile și construiesc încrederea.

Execuția: Să lovești mingea exact în „punctul dulce” pentru a trimite un trasor în terenul advers.

Adrenalina de pe teren

Nimic nu se compară cu energia unui meci strâns. Sunetul adidașilor care scârțâie pe parchet, ritmul sacadat al respirației și liniștea bruscă de dinaintea unui serviciu important creează o atmosferă electrică. Când reușești un „monstru-blocaj” sau când vezi cum mingea trimisă de tine lovește podeaua adversă după un atac în forță, simți o descărcare de adrenalină pe care nicio altă activitate nu ți-o poate oferi.

Însă adevărata lecție a voleiului vine din momentele grele. Când ești condus cu 24-20 și trebuie să rămâi calm. Voleiul m-a învățat disciplina de a nu renunța la nicio minge, chiar dacă pare imposibil de ajuns. M-a învățat că, de cele mai multe ori, eșecul nu vine din lipsa talentului, ci din lipsa comunicării.

În final, voleiul este despre echilibru. Este despre forța brută a unui atac și delicatețea unei scurte plasate inteligent peste blocaj. Această pasiune mi-a oferit mai mult decât o condiție fizică bună; mi-a oferit o a doua familie și o mentalitate de luptător. Când pășesc pe teren, toate problemele exterioare dispar. Rămânem doar noi, fileul și dorința de a ține mingea în zbor.

Pasiunea mea - geografia

Lavinia Grecu, XI C

Cele mai periculoase locuri de pe Pământ

Anumite locuri pot părea irezistibile, dar sunt departe de a fi sigure.

- Cel mai renumit exemplu este **Muntele Everest**, situat la granița dintre Nepal și China, cel mai înalt vârf de pe planetă, care atrage anual mii de alpiniști dornici de performanță și aventură extremă. Totuși, „Zona Morții”, de peste 8.000 de metri, pune la încercare chiar și cei mai experimentați exploratori: lipsa oxigenului, avalanșele și furtunile neașteptate au făcut ca, între 1922 și sfârșitul sezonului de escaladări din 2022, aproximativ 310 persoane să își piardă viața pe acest munte.

- În același registru de aventuri periculoase se află **K2**, supranumit „Muntele Sălbatic”, situat în Pakistan, considerat chiar mai dificil decât Everestul din cauza traseelor abrupte, seracurilor instabile (blocuri uriașe de gheață, formate pe suprafața ghețarilor sau în zonele abrupte ale acestora, acolo unde gheața este fracturată de tensiuni și mișcări continue) și a condițiilor meteorologice imprevizibile, transformând fiecare ascensiune într-o luptă reală pentru supraviețuire.

- În Africa de Est, **depresiunile Danakil** din Etiopia oferă un spectacol aproape ireal, cu lacuri sărate și gheizere, câștigând reputația de „Marte pe Pământ”, iar în Turkmenistan, craterul de gaz Darvaza – „Porțile Iadului” – arde neîntrerupt de mai bine de 50 de ani după un accident de foraj sovietic din 1971, creând un peisaj fascinant, dar extrem de periculos.

- Însă pericolul nu vine doar din altitudine Bolivia ascunde calea **North Yungas Road**,

cunoscută drept „Drumul Morții”, un traseu îngust, cu pante abrupte și lipsit de parapete, construit de prizonieri paraguayeni după războiul Chaco (un conflict militar purtat între Paraguay și Bolivia între 1932 și 1935 pentru controlul regiunii bogate în petrol Gran Chaco). Deși astăzi atrage pasionați de adrenalina călătoriilor, drumul a fost scena unor accidente mortale, inclusiv un incident tragic în 1983, când un camion s-a prăbușit, toți cei aflați la bord pierzându-și viața.

- Brazilia găzduiește **Insula Șerpilor**, Ilha da Queimada Grande, unde între 2.000 și 4.000 de vipere aurii amenință orice vizitator neinvitat. Veninul lor poate provoca insuficiență renală, necroză musculară și hemoragii interne, motiv pentru care insula este închisă publicului, protejând atât oamenii, cât și această specie pe cale de dispariție.

- Namibia, la rândul ei, găzduiește **Coasta Scheletelor**, un tărâm aspru, unde epavele corăbiilor și oasele animalelor confirmă reputația sumbră a locului, iar prezența prădătorilor și vremea imprevizibilă transformă orice vizită într-o adevărată provocare.

- Uneori, frumusețea naturii ascunde pericole surprinzătoare. **Lacul Natron** din Tanzania, cu nuanțele sale roșu-aprins, are ape atât de alcaline încât sunt incompatibile cu viața umană. Doar o specie de pești, câteva alge și colonii de flamingo supraviețuiesc aici.

Pasiunea mea - geografia

Lavinia Grecu, XI C

Cele mai periculoase locuri de pe Pământ

- În contrast, **Oymyakon**, Rusia, cea mai rece așezare permanent locuită din lume, aduce amenințări extreme din partea frigului: recordul de -96°F , atins în 1924 și comemorat printr-un monument local, arată cât de ostil poate fi mediul, unde genele pot îngheța și întinericul poate dura până la 21 de ore în timpul iernii.

- Nu toate pericolele sunt naturale. **North Sentinel Island**, o insulă izolată din arhipelagul Andaman, Oceanul Indian, este complet interzisă vizitatorilor. Aici trăiește Sentinelese, unul dintre ultimele triburi necontactate din lume, care respinge violent orice apropiere din exterior. În 2006, doi pescari care au ajuns accidental pe țărm au fost uciși, de aceea autoritățile indiene au instituit o zonă de protecție în jurul insulei.

- Zona de excludere de la **Cernobîl**, în Ucraina, rămâne un simbol al devastării nucleare, în timp ce Zone Rouge din Franța, terenul fostei bătălii de la Verdun din 1916, ascunde încă obuze neexplodate și niveluri extrem de ridicate de arsenic, demonstrând că pericolul creat de om poate fi la fel de amenințător ca cel natural.

- O aventură subacvatică poate fi la fel de riscantă: **Blue Hole** din Egipt, situat în Marea Roșie, rămâne una dintre cele mai periculoase destinații pentru scufundători, datorită unui tunel subacvatic de 26 de metri și a riscului de narcoză de azot, o stare ase-

mănătoare unei intoxicații, provocată de presiunea mare, care afectează claritatea gândirii, coordonarea și percepția. Această tulburare poate face scafandrii să ia decizii greșite în adâncuri, crescând dramatic riscul de accidente.

- **Mariana Trench** din Pacific, cel mai adânc punct cunoscut de pe planetă, unde presiunile depășesc 1.000 de atmosfere, este un alt exemplu al extremelor subacvatice. Creaturi bizare, precum peștele-diavol sau rechinul goblin, trăiesc în aceste condiții inimaginabile, ilustrând limitele vieții și curajul extraordinar necesar pentru explorarea acestor adâncuri.

- Chiar și locurile aparent turistice pot ascunde riscuri serioase. Plaja **Boa Viagem** din Recife, Brazilia, este cunoscută pentru atacurile de rechini, care s-au înmulțit începând cu anii '90.

- În același registru al pericolelor naturale se înscrie și **Ring of Fire**, inelul vulcanic din jurul Pacificului, care găzduiește peste 450 de vulcani activi și a fost scena unor catastrofe majore, precum tsunamiul din 2004 din Oceanul Indian.

- În Kamchatka, Rusia, „**Valea Morții**” provoacă anual victime printre animale din cauza gazelor toxice care se acumulează aproape instantaneu la nivelul solului, într-un peisaj unde vulcanii și zonele geotermale fac mediul extrem de imprevizibil.

Aceste locuri arată cât de variate pot fi formele de pericol pe care planeta le ascunde. Fascinația pentru astfel de destinații rămâne puternică, însă ele cer o înțelegere realistă a riscurilor. Dincolo de imagini spectaculoase și povești de aventură, fiecare dintre aceste zone impune limite clare, iar ignorarea lor poate avea consecințe definitive. Explorarea nu înseamnă doar curaj, ci și asumarea responsabilă a spațiilor în care alegem să pășim.

Pasiunea mea - creativitatea

Emilia Ștefania Rotaru, XI C

Arhitecții gândirii: obiceiurile mai puțin cunoscute ale unor genii

Istoria științei ne demonstrează că marile idei nu apar întotdeauna în momente de liniște deplină la birou, ci sunt adesea rezultatul unor ritualuri personale surprinzătoare. De la plimbările metodice ale lui Darwin până la experimentele mentale ale lui Tesla, aceste „ciudățenii” au reprezentat, de fapt, instrumente riguroase de stimulare a creativității.

Ritualuri de clarificare și relaxare

Mulți savanți au înțeles că mintea are nevoie de mișcare sau de artă pentru a depăși blocajele intelectuale:

- *Charles Darwin și „Aleea gândirii”*

La reședința sa, Down House, naturalistul urma un program extrem de strict. Acesta parcurgea zilnic, de mai multe ori, un traseu numit „Sandwalk”. Pentru el, mersul pe jos nu era doar mișcare fizică, ci un exercițiu de ordonare a gândirii și de analiză a teoriilor sale complexe.

- *Albert Einstein și puterea muzicii*

Atunci când calculele deveneau prea dificile, Einstein își lăsa deoparte munca și apela la vioară. Interpretând piese de Mozart sau Bach, el reușea să creeze o distanță necesară față de problemele științifice, revenind ulterior cu o perspectivă mult mai limpede.

Tehnici de vizualizare și învățare

Alți mari gânditori au dezvoltat metode interne de procesare a informației care eliminau necesitatea instrumentelor fizice în fazele inițiale:

- *Nikola Tesla și laboratorul mental*

Inventatorul avea capacitatea rară de a-și imagina invențiile în cele mai mici detalii înainte de a construi un prototip. Prin aceste „experimente mentale”, Tesla putea asambla, testa și corecta funcționarea fiecărei componente direct în propria minte, economisind timp și resurse.

- *Metoda Feynman pentru claritate*

Fizicianul Richard Feynman credea că testul suprem al înțelegerii unei idei este capacitatea de a o explica unui începător. Dacă nu putea simplifica un concept, însemna că acesta nu fusese încă pe deplin stăpânit. Această abordare pune accent pe reformularea ideilor în termeni accesibili.

Gestionarea energiei și excentricitățile istorice

Somnul și mediul de lucru au jucat, de asemenea, un rol crucial în procesul creativ:

- *Somnul strategic al lui Thomas Edison*

Edison prefera reprizele scurte de odihnă pe parcursul zilei în locul somnului nocturn prelungit. Folosea bile metalice în mână pentru a se trezi în momentul în care adormea profund, convins fiind că starea dintre veghe și somn este cea mai fertilă pentru idei noi.

Curiozități biografice

Istoria abundă de exemple excentrice, precum Pitagora, care evita consumul de fasole din motive mistice, sau Benjamin Franklin, care practica „băi de aer” matinale, stând dezbrăcat lângă fereastră pentru a-și revigora mintea.

Pasiunea mea - creativitatea

Emilia Ștefania Rotaru, XI C

Arhitecții gândirii: obiceiurile mai puțin cunoscute ale unor genii

De ce contează rutina?

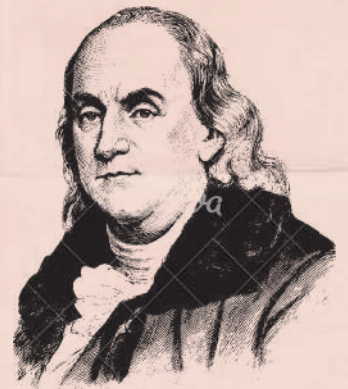
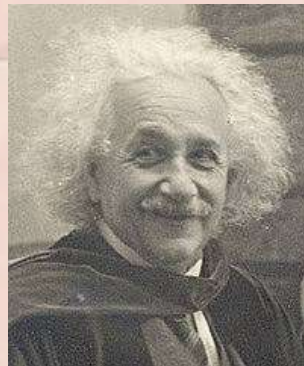
Deși aceste obiceiuri pot părea simple curiozități, neuroștiința modernă sugerează că ele au un impact real. Rutina și mediul în care alegem să lucrăm ne influențează direct dezvoltarea cognitivă și modul în care creierul nostru procesează informația. În esență, felul în care ne organizăm viața de zi cu zi modelează, în mod direct, profunzimea gândirii noastre.

Surse:

<https://www.bbc.com/future/article/20170612-what-you-can-learn-from-einsteins-quirky-habits>

<https://www.britannica.com/biography/Charles-Darwin>

<https://www.britannica.com/biography/Nikola-Tesla>

Pasiunea mea

Ștefania Olariu, Pasiunea mea - mașinile

Pentru unii, o mașină e doar un mijloc de a ajunge din punctul A în punctul B. Pentru mine, e despre ce simți în timp ce parcurgi acea distanță. Pasiunea pentru BMW începe în momentul în care auzi sunetul motorului și simți cum totul este construit în jurul tău, cel de la volan.

Nu e vorba doar de faimoasele „nări” ale grilei sau de logo-ul alb-albastru; este vorba despre filozofia Sheer Driving Pleasure. Este acea precizie germană care transformă fiecare viraj într-o oportunitate și fiecare drum drept într-o doză de libertate.

„Nu conduci doar o mașină, ci stăpânești decenii de istorie auto, de la eleganța unui Seria 5, până la agresivitatea brută a unui model M.”

Să fii pasionat de BMW înseamnă să apreciezi echilibrul perfect:

Performanță: puterea care te împinge în scaun la fiecare accelerare.

Tehnologie: inovația care pare mereu cu un pas înaintea timpului.

Comunitate: salutul discret între cunoscători pe stradă și respectul pentru un design care nu îmbătrânește niciodată.

Dario Crăciun, Pasiunea mea - boxul

Boxul este un sport care mă pasionează deoarece mă ajută să mă descarc și să îmi limpezesc mintea.

Această pasiune a început de la vârsta de 10 ani; am zis să încerc, m-a pasionat foarte mult și am început să îl practic de performanță. Până în prezent, am avut și câteva meciuri.

Unul dintre sportivii mei preferați este Gervonta Davis. Acesta este un sportiv de performanță cu mai multe titluri de campion mondial. Până la ora actuală, el nu are nicio înfrângere.

Miron Denisa, Pasiunea mea - desenele

Pentru mulți, desenele nu este doar un hobby, ci un mod de a exprima ceea ce cuvintele nu pot spune, o pasiune care începe adesea în copilărie prin fascinația pentru desene animate și cărți de colorat.

Indiferent dacă ești la început sau vrei să îți rafinezi tehnica, iată câteva idei și resurse pentru a-ți hrăni această pasiune:

- Explorarea creativității: Desenul și pictura sunt abilități care se învață prin practică constantă, ajutându-te să îți descoperi propriul stil.

- Idei de inspirație: Poți încerca desene în creion cu teme variate, de la peisaje și portrete, până la mandale complexe sau schițe rapide în sketchbook.

De ce aleg să desenez?

Liniștea din mijlocul haosului: Când creionul atinge hârtia, zgomotul lumii exterioare dispare. Există doar linia, umbra și forma. Este singurul moment în care timpul pare să stea în loc.

Ochiul care observă detalii: De când am început să desenez, văd lumea altfel. Observ cum lumina cade pe o cană de cafea, reflexiile dintr-o fereastră sau complexitatea incredibilă a unei priviri. Desenul m-a învățat să privesc, nu doar să văd.

Libertate deplină: Pe foaia mea, legile fizicii sunt opționale. Pot construi orașe plutitoare, pot da viață unor creaturi fantastice sau pot exprima o tristețe pe care cuvintele nu o pot descrie.

Călătoria este mai importantă decât rezultatul

Fiecare schiță „eșuată” este o lecție, iar fiecare linie reușită este o victorie personală. Pasiunea mea pentru desen nu este despre perfecțiune, ci despre curajul de a pune o parte din sufletul meu la vedere.

Pasiunea mea

Miron Denisa, Pasiunea mea - desenul

Este o conversație tăcută între mână, ochi și inimă. *Desenul este lumea mea în linii și umbre.* Pentru mulți, un creion este doar un instrument de scris; pentru mine, este o baghetă magică.

Atunci când vârful grafitului atinge foaia albă, zgomotul lumii exterioare dispare. Rămân doar eu, ideile mele și posibilitățile infinite ale unei pagini goale.

Desenul nu este doar despre a copia realitatea, ci despre a o interpreta. Este felul meu de a comunica atunci când cuvintele par prea sărace.

Fiecare linie trasată este o emoție, iar fiecare umbră adaugă profunzime unei viziuni care s-a născut în mintea mea.

„Desenul este disciplina prin care descopăr lumea și, în același timp, mă descopăr pe mine însumi.”

Nu contează dacă rezultatul este o schiță rapidă sau un portret detaliat; contează procesul. Acea stare de „flow” în care timpul stă în loc și singurul lucru care contează este următoarea trăsătură de penel sau creion. Desenul este libertatea mea pură.

Alexandru Dominte, Pasiunea mea - experimentarea

Sincer, dacă mă întreabă cineva care e pasiunea mea, nu am un răspuns clar. Nu sunt genul de persoană care are un singur lucru pe care îl face nonstop. Și, sincer, cred că e ok.

Îmi place să încerc lucruri diferite: uneori ascult muzică, alteori stau pe internet, mă uit la videoclipuri sau vorbesc cu prietenii despre tot felul de chestii. Pentru mine e mai mult despre vibe și despre a descoperi lucruri noi. Poate într-o zi o să găsesc ceva care chiar mă prinde și devine pasiunea mea. Până

atunci, îmi place pur și simplu să explorez și să mă bucur de moment. Și cred că și asta poate fi, într-un fel, o pasiune.

Simina Elena Urma, Pasiunea mea - poezia

Fiecare persoană este unică, iar eu încerc în fiecare zi să descopăr mai mult despre cine sunt. Sunt o persoană sensibilă și emotivă, dar în același timp ambițioasă atunci când îmi doresc ceva cu adevărat. Îmi place să învăț lucruri noi și să mă dezvolt atât la școală, cât și ca om.

Una dintre pasiunile mele este poezia și exprimarea emoțiilor prin cuvinte. Atunci când recit sau citesc o poezie, simt că pot transmite ceea ce am în suflet. Emoțiile fac parte din mine și cred că ele mă ajută să înțeleg mai bine lumea din jur.

În viața de zi cu zi încerc să fiu o persoană bună, calmă și atentă cu cei din jur. Familia și prietenii sunt foarte importanți pentru mine, deoarece ei mă susțin și îmi oferă încredere.

Chiar dacă uneori am emoții sau îndoieli, încerc să merg mai departe și să am curaj. Consider că încă sunt în procesul de descoperire a personalității. Fiecare experiență mă ajută să mă cunosc mai bine și să devin o versiune mai bună a mea.

Flavius-Edi Miler, Pasiunea mea - introspecția

Eu sunt o persoană care încearcă mereu să învețe lucruri noi și să se dezvolte. Mă consider sincer, ambițios și capabil să trec peste greutăți. În prezent, mă văd ca pe un om aflat în formare, care își descoperă calitățile și încearcă să își construiască un viitor frumos. În viitor, mă văd mai sigur pe mine și pregătit să îmi îndeplinesc visurile. Îmi doresc să devin o persoană respectată, să am succes și să fiu mândru de ceea ce voi realiza.

**Responsabilitatea pentru autenticitatea materialelor
și pentru opiniile exprimate în textele publicate
revine în exclusivitate autorilor!**

**Așteptăm articole și materiale pentru numerele viitoare
pe adresele de email claudia_fotache@yahoo.com și alma_bruma@yahoo.com.**

